

၅၅၀၀၀

ရှုမိုး
ကလောင်ခွဲ
ရှုမိုး

BURMESE
CLASSIC
.com

မိုးဖွဲ့တိုင်

DESIGN THEM SHWIKYI

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၂၀၈၁၁

ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၇၉၉၀

ထုတ်ဝေသူ

ဆီဖြင့်ဖြင့်မီ (မြ-၀၄၅၀၈) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ထရပ်လမ်း၊ မဟာနိမိတ်နယ်။

အတွင်းနှင့်ပျက်စီးမှုပုံနှိပ်

ဦးကွင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေပြင်သံ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/ဇနက် ရပ်ကွက်

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းဝင်းကြည်

အတွင်းမလတ်

ကိုယ်ပိုင် (Image Art World)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမထုတ်ဝေ

၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ဖြူးရေး

ပုံနှိပ်စာပေ

ဖုန်း - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

၁၉၅ - ၀၃

သွေး

မိုးမိုးတင် / သွေး - ရန်ကင်း

ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၁

၂၇၂ - ၈၊ ၁၀ X ၁၂ စင်တီမီ

(၁) မိုးမိုးတင်

အခန်း (၁)

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး”

မီးဖိုခန်းထဲအထိ ဝရုန်းသုန်းကားဝင်လာပြီး အမောတကော

လာသည့် သားအသံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မေမေရဲ့၊ မေမေ့သမီးပေါ့၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်

အခန်းထဲမှာ ဖွထားတာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါလေးပြီးရင် မေမေ ရှင်းပေးမယ် သား”

“အာ မေမေ့ကို ရှင်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပြတာပါ။

ဒီကောင်မလေး တော်တော်ဆိုးနေပြီ”

ဖြူနုသော မျက်နှာချောချောလေးမှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေသည်။ သား ဒေါသတွေကို နှစ်သိမ့်ဖို့ သူမ ပြင်လက်စ ချဉ်ပေါင်ဟင်းအိုးကို ပစ်ထားခဲ့ရင်း သားအနား လျှောက်ခဲ့၏။

ဗျူးစာပေ

“သားကလည်းကွယ်၊ ညီမလေး စ.တတ် နောက်တတ်တာ သိရက်နဲ့ ကဲ ကဲ သူ့ကိုလည်း ရှာမနေနဲ့တော့၊ မေမေ လုပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား ဒေါ်ဆုံ”

“သွားပါ မဝါ သွား၊ ဒဲဒဲ ချစ်ပေါင်ဟင်းအိုး အစ်မပဲ တည်ထားလိုက်မယ် သွား သွား”

ဒေါ်ဆုံက မီးဖိုပေါ်မှာ တရုတ်ကြော်နေသော ငါးကြော်တွေကို ဆယ်ယူနေရင်း လှည့်ပြောသည်။ သူမ သားလက်ကို အသာဆွဲခေါ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

“သမီးလေးက ဘာလုပ်သွားလို့လဲ သားရယ်၊ ပစ္စည်းတွေ မွှေသွားရုံသက်သက်ပဲလား”

“မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားကြည့်တော့၊ တစ်ခန်းလုံးကို ရစရာ မရှိဘူး။ အဝတ်ခြင်းထဲက အဝတ်တွေကိုလည်း အိပ်ရာပေါ်တင်လိုတင်၊ ဗီရိုထဲက အဝတ်တွေကလည်း မှန်တင်ခုံတွေမှာစားပွဲတင်ပေါ်မှာ ရော ပွထနေတာ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားသလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဘောလုံးကန်ပြီး ချွတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေပါ၊ ခုတင်ပေါ် ရောက်နေ တော့ မွှေရာတွေလည်း ညှစ်ပတ်ကုန်ပြီ”

“အင်း အင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ဒါတင်မကသေးဘူး မေမေ၊ အံဆွဲထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း ရှုပ်ပွအောင် လုပ်သွားတာ၊ အဆိုးဆုံးက သား ကျောင်းလွယ်အိတ် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတာ”

ပြောရင်း ဒေါသတွေ ဆူဝေနေသော သားကိုကြည့်ကာ သူမ အောင် ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ သမီးကလည်း သမီးပါပဲ။ လောက်အထိတော့ မဆိုးသင့်။

တကယ်ဆို သင့်မင်းမှု ဆိုသော သားက သူမရဲ့ မွေးစားသား တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးသွမ်းခဲ့တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘဲ သမီး အရင်းအချာက ဆိုးနေသည့်အဖြစ်။

သမီး ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေး စိတ်တစ်ဝက် ဝင်နေ၍ပဲ စားမသိ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် လက်မှိုင်းချရလောက်အောင် ဆိုးသူဖြစ်သည်။

“ကဲ မေမေ ကြည့်ပါဦး”

သားက အခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် လက်တွေပြကာ ထပ်တိုင် နှစ်သိမ့်သည်။ တကယ်ကို ရှုပ်ပွနေသော အခန်းထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျ မွှေနှောက် သွားကုန်းသွားတာ သိသာလွန်းသည်။

“အင်း အိပ်ရာခင်းတွေ မေမေ အသစ်ပြန်လဲပေးမယ်၊ အဲဒါ ကျောင်းလွယ်အိတ် ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့ အထဲက စာအုပ်တွေပါ သွားသလား”

“ပါတာပေါ့ မေမေ၊ အခန်းထဲမှာ အနံ့ရှားပြီးပြီ၊ လုံးဝကို မတွေ့တာ မေမေ”

“မေမေ ပြန်လာရင် မေးပေးပါ့မယ် သားရယ်၊ သားအခန်းကို မြင်မိမိ မေမေ ရှင်းပေးမယ်နော်”

“ရတယ် မေမေ မရှင်းနဲ့ သူ ပြန်လာမှ သူ့ကိုပဲ ရှင်းခိုင်းမယ်”
“မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ သားရယ်၊ ခိုင်းလည်း သားစိတ်တိုင်းကူ ဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ ဘာသာလုပ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ သား ဧည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်နေနော်”

“မဟုတ်တာပဲ မေမေရား၊ ကျွန်တော်ဘာသာ လုပ်ပါမယ်”

“ရပါတယ် သားရဲ့၊ ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ပါ”

“အမလေး သားရယ်၊ ကိုယ့်သားသမီး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေး တာ ဘာလို့ ငရဲကြီးရမှာလဲ ကဲ သွား သွားနော်”

သူမ ဇွတ်အတင်း တွန်းသွားခိုင်းမှ မင်းမူ အခန်းထဲက ထွက် သွားသည်။ သူမ ရှုပ်ပွနေသောအခန်းကို ကြည့်ကာ ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိပါသည်။

တကယ်မလွယ်တဲ့ သမီးပါလား။

ဒီအစ်ကိုနဲ့ညီမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် လေး လေးစားစား မနေဘဲ ဆိုးလွန်းတာတော့ မဟုတ်သေး။

အခန်းထဲက အရှုပ်အထွေးတွေကို မေမေ ရှင်းလင်း ကျန်ရစ် ခဲ့တာ တွေးရင်း မင်းမူ ရင်ထဲမှာ “လွမ်းအဝေး” ကိုပဲ ဒေါသတွေ ဆူဝေနေမိသည်။

ဒီညီမလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ သူ အလိုလိုက် အချစ်ပိုခဲ့

တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သင်းကလေး ဆိုးလွန်းတာတော့ လွန်ပါသည်။
ဧည့်ခန်းဆိုတာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ ဟန်ပြင်ဆဲမှာပဲ ခြံဝက လူခေါ်ဘဲလဲသံက မြည်လာသည်။ လှမ်းကြည့်တော့ ခြံဝမှာ လူရွယ်တစ် ယောက် ရောက်နေတာ မြင်သည်။

ဘယ်ကဧည့်သည်လည်း မသိပါ။ သူ့နဲ့မသိတာတော့ သေချာ တ်။ ခြံစောင့် ဦးဒီပါ နောက်ဖေးရောက်နေလို့ ထင်၏။ ကိုယ်တိုင်ပဲ ခပ် သုတ်သုတ်လေး ထွက်ခဲ့၏။

အနားရောက်မှ မြင်လိုက်ရသော လူရွယ်က သူ့ထက် ဆယ်နှစ် လောက်ငယ်သော ချာတိတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“ဘာကိုစွန့်လို့လဲ ညီလေး”

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကပါ အစ်ကို၊ အခု ကျောင်းက ပြန်လာတာကို ဒီအိမ်က အစ်မကြီးက ဘောလုံးနဲ့ ကန်လိုက်လို့”

“ဟင်”

မင်းမူ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားရသည်။ ဒါဆို သင်းလေးက ဘောလုံးကန်နေတာပဲ။ လာတိုင်သည့် ကောင်လေးရဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံ အင်္ကျီအဖြူရောင်လေး ရင်ဘတ်မှာ ရွှံ့ဗွက်တွေက ပေကျံလျက်ရှိတာ အထင်အရှား။

“အဲဒါ ကျွန်တော်ကပြောတော့ တိုင်ချင်တဲ့နေရာ သွားတိုင်တဲ့ ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ”

မင်းမူတောင် ရှက်သွားမိသည်။ ဒီကောင်လေးက အလွန်ဆုံး ရှိမှ ဆယ့်သုံး၊ ဆယ့်လေးပေါ့။ လွမ်းအဝေး ကတောင် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးသည်။ အခုတော့ လုပ်ပုံက ကလေးကို အနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်နေပြီ။

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီး ဆုံးမပေးပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းကပြန်လာ တိုင်း ဒီလို ရန်စနေတာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ရှိပြီ”

မင်းမူ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းပဲ့ညှိတ်ပြုလိုက်ရ၏။ ချာတိတ် ကတော့ မကျေမနပ် မျက်နှာနှင့်ရှိဆဲ။

“ဒီတစ်ခါဆို ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့ကို သွားတိုင်မှာ”

“ဟေ အေး အေးပါ ငါ့ညီရယ်၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို မဖြစ် စေရဘူးလို့ ကတိပေးတယ်။ အဲ အာမခံတယ်ကွာ နော်”

သူ တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောလိုက်တော့မှ ချာတိတ် ချာခနဲ လှည့်ပြန်သွား၏။ သူ့မှာသာ လွမ်းအဝေးအတွက် ဒေါသပေါ် ဒေါသတွေဆင့်နေရတော့သည်။

ညှို့ခန်းတံခါးဝရောက်တော့ မေမေနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။

“ဘယ်သူလဲ သား”

“ဟိုတက်ရပ်ကွက်ကတဲ့ မေမေ၊ ဘာဖြစ်သလဲ မမေးနဲ့ မေမေ့ သမီး ပြဿနာရှာလိုက်တာ၊ လာတိုင်တာ”

“ဟင် ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ချာတိတ်တိုင်ကြားသမျှ သူ ပြောပြလိုက်သည်။ မေမေ မျက်စိ ပျက် မျက်နှာပျက် နားထောင်နေရင်း ပင့်သက်တမျှက်မျှက် ရှိနေရှာ၏။

“အဲဒါ မေမေသမီးကို ဆုံးမထားဦး၊ တော်ကြာ ရပ်ကွက်ရုံး ချာတိတ်မှ ပိုအရှက်ကွဲနေမယ်”

“ဟင်း ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီကလေးနယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

မေမေ ညည်းညူရင်း အခန်းထဲ ကသောကမျောလေး လှမ်းဝင် သွားတော့မှ သူ ထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

တကယ်ပါ ဒီကောင်မလေးကြောင့် မေမေ့မြှော စိတ်မောလူ အာနှင့် ကြာရင် နှလုံးရောဂါ ရမလားပဲ။ သူ့မှာလည်း မေမေ့အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ရင်မောရသည်။

အခန်း (၂)

“ကိုကို”

“...”

“ကိုကို”

“ဘာလဲဟာ၊ နားငြီးလိုက်တာ”

“အာ ဒီဘက် ခဏလှည့်ပါဦး”

“မလှည့်ဘူးဟာ”

မိအဝေး ဝင်လာတာကို သူ သိလျက်နှင့် တမင်လှည့်မကြည့်ဘဲ နေလိုက်သည်။ သူ စာဖတ်နေသည့် စားပွဲနားအထိ လာရပ်ပြီး ခေါ်နေ တာကိုလည်း ဂရုမစိုက်နေလိုက်၏။

“ကိုကိုနော် မေမေနဲ့တိုင်မှာ”

“တိုင်ပေါ့၊ ငါက ဂရုစိုက်ရမှာလား”

“အံ့မယ် ဘာပြောတယ်၊ ငရဲကြီးချင်လို့လား”

နွဲ့တိမ်

မင်းမူ မျက်နှာကို မဲ့ချပစ်လိုက်သည်။ ဒါကျတော့ ပြောတတ် လိုက်တာ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ချာတိတ်ကို သူမ ပြောတာကျတော့ ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်သလား မသိဘူးတဲ့လား။

“ဒီမှာ ဝေး ကိုကိုအတွက် ဝယ်လာတာ၊ တီရှပ်လေး အရမ်း နိုက်တယ် သိလား၊ ကိုကိုနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်မှာ”

“စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မလိုချင်ဘူး၊ အဝတ်အစားတွေ ငါ့ဗီဒီယိုထဲမှာ ဘုံးပေါလအော့ပါ”

ပြောပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ သူ ထရပ်တော့ လွမ်းအဝေး ရှေ့ကပိတ်ရပ်သည်။

“ကိုကို ဘာလဲ၊ အဝေးကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

မေးပုံကိုက မဟုတ်တာ၊ စိတ်ဆိုးရအောင် ကိုယ်ကပဲ ကျောင်း စာအုပ်တွေ သူမအခန်းထဲဝှက်ခဲ့ကာ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို တောကန်မိနပ် တွေ ထည့်ယူသွားတာ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ပါ။

“ကိုကို”

မူနွဲ့နွဲ့ခေါ်ရင်း သူ့အရပ်မြင့်မြင့်မားမားကြီးကို မမှီမကမ်း ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ကြည့်သည့်ပုံစံလေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသွား၏။

“ကိုကိုနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်ဖက်မှာ၊ ဒီမှာ နို့စိမ်းရောင်လေး ကိုကိုရဲ့၊ အရမ်းလှလို့ အဝေး မုန့်ဖိုးထဲက ဝယ်လာတာ သိလား”

“ဟေ့ အပိုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ မိအဝေး၊ နင့်ကို သိပ်ကျေနပ် တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ရှေ့က ဖယ်စမ်း”

“မဖယ်ဘူး”

“မဖယ်တော့ ခေါက်တယ်ဟာ ကဲ”

“ဒေါက်”

“အား နာလိုက်တာ မေမေရေ”

ခေါက်လိုက်တာက ဒီလောက် မဟုတ်ပေမယ့် အော်လိုက်တာ စူးရှပါဝါ။။ မေမေ အခုလောက်ဆို ဘုရားပန်းတွေလဲပြီး ဘုရားတတ်ပြန်နေတာမို့ သူ ကသောကမျောလေး တားရ၏။

“ဟဲ့ စွတ်အော်မနေနဲ့၊ မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်”

“အော်မှာပေါ့၊ နာလို့အော်တာပဲ၊ တကယ် အသားချင်း မစာစား အရမ်းခေါက်တာကိုး အဟင့် ဟင့်”

မျက်ရည်တစ်စက်မကျဘဲနှင့် တမင်ရှိက်ခိုနေတော့ သူ ထပ်ပြီး နာအောင် ခေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုထိန်းရင်း

“ကဲ မိအဝေး လစ်ပါတော့၊ ငါ အပြင်သွားစရာရှိလို့”

“ဟင် ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီး ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဝေးလည်း လိုက်မှာပေါ့”

“ဘာလို့ လိုက်မှာလဲ မလိုက်နဲ့”

သူ ပြောပြီး တွန်းတိုက် ထွက်ခဲ့တော့ အနောက်က ကပ်ပါလာ ဦးမှာကို သိနေပြီးသာ။ အဝတ်ထိရှိကို ဆွဲဖွင့်နေတုန်း အနားကို ရောက်လာပြန်၏။

“ကိုကို”

“ဟာ မိအဝေး၊ ငါ ဒေါ်လဖြစ်လာပြီနော်”

“ကိုကိုကလည်း ဘာလုင်ကြီး ဟောကနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ပြောစရာ ရှိလို့”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ နားပူတယ်”

“တကယ် မပြောရဘူးလား၊ ရတယ်၊ ဒီက သူ့အတွက် ပြောမလို့ မမ ဧကရီအကြောင်း ပြောမလို့”

သူ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်မိသည်။ ဧကရီ အကြောင်းမို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မယုံရဲ။

“ဝေးက စေတနာနဲ့ ပြောမလို့၊ ဒါကို အဆူအပူခံနေရသေးတယ်၊ တော်ပြီ သွားတော့မယ်”

“ဟေ့ နေဦး၊ ဟိုက ဘာမှာလိုက်တာလဲ”

“မမေးနဲ့ မပြောဘူး၊ လူကို ခေါင်းခေါက်တယ်၊ အော်လိုက်တာလည်း နှစ်ပြားမတန်ဘူး”

“ဟာ အဲဒါ ညီမလေးကို ဆုံးမတာပါ၊ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွသွားတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲက ချာတိတ်ကို ဘောလုံးနဲ့ကန်လိုက်တာမျိုးက ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“အဲဒါ တမင်ကန်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီကောင်လေးက အချိုးမပြေဘူး၊ လူကို မြင်ရင် ပြောင်သလိုလို လှောင်သလိုလို လုပ်နေလို့”

ဆုံးမရင်း စကားတွေက လမ်းကြောင်းချော်ထွက်နေတော့ သူ လိုရင်းကို ပြန်ဦးတည်ပြန်သည်။

◇
“ကဲ ကဲ အဲဒါထားတော့ အခု ကေရီက ဘာမှာလိုက်တာလဲ ဟင်”

“မနက်ဖြန်ကျ သူ ရှေ့ပင်ထွက်မှာတဲ့ အဲဒါ ကိုကို လိုက်ချင် ရင် သွားစောင့်ပေါ့”

“ဟာ တကယ်လား၊ ကေရီ တစ်ယောက်တည်း လာမှာလား”
သူ ကသောကမျော မေးတာကို မျက်ခုံးလေးကနူးပြီး လွမ်း အဝေး ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးရင်း

“ဒီ မမ ကေရီ နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ ကိုကို ဖြစ်သွားလိုက် တာ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူးနော် အဟင်း ရယ်ရတယ်”

သူ့မျက်နှာကြီး ထူပူသွားမိသည်။ မိအဝေး ရှေ့မှောက်မှာ သူ သတိကင်းလွတ် ဖြစ်သွားတာ နည်းနည်းတော့ ရှက်မိ၏။

“ကိုကို အဲဒီမမကို ကိုကို တကယ်ကြိုက်နေတာလား”

“ဟာ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မေးစရာလား နင်က”

“မေးစရာပေါ့၊ ကိုကို ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတာ မသိ တာမှတ်လို့၊ အခု နောက်ဆုံးတဲ့နေတဲ့ သိတာခိုင်နဲ့ ပြတ်သွားပြီ ဝ ဟုတ်လား”

“နင် ငါ့အခန်းထဲ လျှောက်မွှေနေတာ အဲဒါကြောင့် မဟုတ် လား”

“အဟီး ကိုယ့်ကိုကိုအကြောင်း သိချင်လို့ပေါ့”

“ငါနော် ထပ်ခေါက်လိုက်ရ”

အိမ်ထောင်ရေး

◇ ၁၇

သူ လက်ခေါက်နဲ့ ရွယ်တော့ လွမ်းအဝေး ခေါင်းလေးငုံ့ရှောင် ပြေးထွက်သွားသည်။ လက်ထဲက အင်္ကျီလေးကို ခုတင်ပေါ် ပစ်တင် သွား၏။

“ဟေ့ အဝေး သူက ဘယ်နှနာရီတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမှာလဲ ကိုကို့ဘာသာ ဝီရိယ ကောင်းကောင်း ဖမ်းထိပ်ကစောင့်ပေါ့”

လွမ်းအဝေး အော်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့ သူ ဘာမှထပ် မှုန်မရလိုက်ပါ။ အာရုံထဲမှာတော့ ကေရီ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင် မြင်

မိအဝေး ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ သူ နောက်ဆုံးနှစ် ဆုတ်သည်အထိ ရည်းစားမကျ၊ ချစ်သူမကျ တွဲခဲ့တာတွေ အများကြီး။ လုံးထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိခဲ့အောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့ အမှန်။

အခု ကေရီကိုတော့ သူ မထင်မှတ်ဘဲ ဘတ်ဒေးပိတ် တစ်ခု ဆုံတွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

စုံစမ်းကြည့်တော့ စီးပွားရေးနောက်ဆုံးနှစ် တက်နေသူဟု သိ သည်။ နည်းကအောင် ချောမောသလို စကားပြောဆို ဆက်ဆံကြည့် တော့ ခင်မင်ဖော်ရွေသည်။

လူချင်းဆုံဖြစ်တာ သုံးကြိမ်ပဲရှိသေးပေမယ့် ဖုန်းချင်းကတော့ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တာ ဆယ်ကြိမ်မကတော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

အခုတော့ သူမနှင့် သီးသန့် ဆုံနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ရခဲ့ပြီ။ လွမ်းအဝေးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ညီမလေး လွမ်းအဝေး ပစ်တင်ခဲ့သော တီရှပ်လေးကို သူ ကြည့်မိသည်။ နို့စိမ်းရောင် DEAR တီရှပ်လေးက ဒီပိုင်လှလှလေးနှင့်မို့ သဘောကျသွားတာ အမှန်။

ဒီအင်္ကျီလေးကိုတော့ မနက်ဖြန် ဝတ်သွားရမည်။

အခန်း (၃)

“ဒါဆို မင်းတစ်ယောက်တည်း ညစ်သွားတာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လမ်းထိပ်မှာ အူကြောင် ဖြစ်သွားတာ၊ မိအဝေး စကားကို ယုံမိတာ ငါးပါးမှောက်တာပဲ”
သူ ပေါက်ကွဲနေတာကြည့်ပြီး ဇော်ကြီး ပြုံးစေ ဖြစ်နေသည်။
“အခုတော့ ဒေါသတွေ အခုထိ မပြေနိုင်သေးပါ။

လွမ်းအဝေး စကားကို ယုံကြည်ပြီး သူ့မှာ အစောကြီး ထပြင်ပြီး ကားဂိတ်မှာ မနက်ရှုန်နာရီလောက်ကတည်းက ယောင်လည်စည် စောင့်ခဲ့ရသည်။ ကိုးနာရီလည်းမလာ၊ ဆယ်နာရီလည်း မတွေ့ဘူး။ သံသယဝင်လာသည်။

ကေရီဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဖုန်းက ပိတ်ထားသည်။ ဆယ်နာရီ ခွဲလောက်မှ ဖုန်းဝင်သွားသည်။

“ကေရီလား ကိုယ် သင့်မင်းမူပါ”

“ပြော ကိုမင်းမူ ပြောလေ”

“ကိုယ် ကေရီကို စောင့်နေတာ၊ မနက် ရှစ်နာရီကတည်းက”

“ဟင် တို့ကို စောင့်နေတာ၊ ဘယ်ကစောင့်နေတာလဲ၊ ဘာလုပ်

ဗိုလ်”

ကေရီ ဒီလို မေးကတည်းက သူ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ ဟု နားလည်လိုက်သည်။

“ဟို ဝဲကရီ ရှေ့ပင် ထွက်မလို့ဆို၊ တို့ကို လမ်းထိပ်ကစောင့် နေလို့ မှာတယ်ဆို”

“အို မဟုတ်တာ၊ တို့ ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ အခုလည်း ဗြူတီ ဆလွန်းမှာ ဆံပင်လျှော် ဖယောင်းသွင်းနေတာ၊ နေပါဦး မင်းမူကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဟို အဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်လား မင်းမူကို နောက်လိုက်တာ ထင်တယ်၊ တို့ ဒီနေ့ ဘယ်မှသွားဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူး။ ဗြူတီဆလွန်းမှာပဲ အချိန်ကုန်မှာ လာမယ့် အပတ်ထဲမှာ တို့ ဘတ်ဒေး ရှိတယ်လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား ကိုယ့်ကို မဖိတ်ဘူးလား ကေရီ”

“ဖိတ်ရမှာပေါ့ စိတ်ချ၊ ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်”

ပန်းဇောရီဆိုက ထိုသတင်းနှင့် စကားသံလေး ကြားရတာမို့ သူ ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ လွှမ်းအဝေးကိုပဲ ဒေါသတွေ

ချွတ်နေမိသည်။

အိမ်ပြန်တော့ သင်းကလေးက အိမ်မှာ ရှိမနေပါ။ သူ စိတ် နှည်နိုင်စွာ အပြင်ထွက်ရှာတော့လည်း မတွေ့။ ဘယ်ချောင်ကြီးချောင်

ကြားမှာ သွားပုန်းနေသည်မသိ။ နောက်ဆုံးတော့ သူငယ်ချင်း ဇော်ကြီး အိမ်ကိုပဲ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

“နေပါဦး မင်းမူ၊ မင်းက ကေရီကို တကယ်စိတ်ဝင်စားနေ တာလား”

ဇော်ကြီး အမေးစကားကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ်ကာ ငဲ့ ခြည့်မိသည်။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ ဒီကောင်က တိုင်ပင်ဖော်

ဆိုပင်ဖက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟ စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ ငါက အချိန်ကုန်ခံပါ့မလားကွ”

“အင်း မင်းနလုံးသားကလည်း ဘယ်တော့မှ မကုန်နိုင် မခမ်း နိုင်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်နေပါလား”

ဇော်ကြီး စကားကြောင့် သူ ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိသည်။ သူ ရည်းစား များတာကို ဒီကောင် ရည်ရွယ်ပြောနေတာ သိသည်။

“ဘာလဲ ဒီတစ်ယောက်လည်း တစ်ခဏအတွက်ပဲလား”

“မပြောတတ်သေးဘူးလေ၊ ငါ့နလုံးသားရဲ့ အလိုတော် အတိုင်း ဆို”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်၊ ပန်းဇောရီ ဆိုတာ အိမ်မှာ ကွင်း ထစ်ပါးနော်၊ ရည်းစားတွေလည်း ဘာများသလဲ မမေးနဲ့၊ မင်း ဝင့်လှည့်

နေဦးမယ်”

ပန်းဝဲကရီ သတင်းကို သူလည်း ကြားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အတွက် ရင်မှာ စိုးရိမ်မိတာမျိုးတော့ မရှိပါ။ တကယ်ဆို သူလည်း ရည်းစားတွေ များခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်လျှင် နှလုံးသားက တစ်ယောက်ပဲ လိုအပ်မှာပဲ ဖြစ်၏။ ပန်းဝဲကရီက နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ချောမောသည်။ နုနုညက်ညက် မျက်နှာလေးက အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိအောင် လှသည်။

နဂါးလူဦးသော မျက်နှာကို ပိုပြီးမက်မောစရာ ဖြစ်အောင်လည်း ပန်းဝဲကရီ ပြင်ဆင်တတ်ပါသည်။ ဝတ်တာဆင်တာကအစ ပန်းဝဲကရီက ငေးကြည့်လောက်အောင် ပြင်ဆင်တတ်သူ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးနို့လည်း မိတတွေရဲ့ အလိုလိုက် ချစ်ခင်မှုတွေကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ အလှမာန်ကော ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံမှုမှာပါ ပန်းဝဲကရီက လက်ထောင်လောက်အောင် ပြည့်စုံလှန်သူ။

“နေပါဦးကွ အခု မင်းကို လွမ်းအဝေးက ဘာလို့ ဒုက္ခပေးလိုက်တာလဲ မင်းမူ”

“မေးမနေနဲ့ ဒီကောင်မလေးက တကယ့် ပြဿနာလေးကွ ယောက်ျားမကျ မိန်းမမကျနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြဿနာတွေ ရှာနေတာ ဟိုတစ်ရက်ကပဲ ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို ဘေးလုံးနဲ့ ကန်လိုက်သေးတယ်လွ”

“ဟား-ဟား တကယ်ပါလား မင်းညီမက ယောက်ျားစိတ်ဝင်

နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် မင်းမူ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးလို နေလာတော့ အကျင့်ပါနေတာပါ”

“အေး ဟုတ်မှာပါ။ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်မှာတော့ လွမ်းအဝေးဆိုတာ အလှတူရင်မတဲ့”

ဖော်ကြီး ညီတစ်ယောက်က လွမ်းအဝေးနှင့် ကျောင်းတူ အတန်းတူမို့ ဖော်ကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ နာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ ဆံပင်အတို ဂုတ်ဝဲလေးနှင့် ထွမ်းအဝေးသည် သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ တကယ့် ဂုဏ်ပေပေ ကောင်မလေးပဲဖြစ်သည်။

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေတတ်သော လွမ်းအဝေးသည် သူ့ရဲ့ ညီမလေးဆိုပေမယ့် ညီလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ ဘောလုံးကန်ရင် လိုက်လာတတ်သူ၊ ကစားရင် ထည်း သူ့ဘက်ကပဲပါကာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နေ၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေက အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်ကျော်အထိ သားသမီး မရတာမို့ မိဘမဲ့ သူ့ကို မွေးစားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သူ အသက်လေးနှစ်လောက်မှ ကံထူးကာ လွမ်းအဝေးကို မွေးဖွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

“ယောက်ျားလေးသောဆို ပိုကောင်းမှာ၊ ငိုသားအတွက် ညီလေးတစ်ယောက် ရတာပေါ့”

“သီးလေးလည်း ကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဝါတော့ ကျွန်ုပ်တယ်၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့”

သူ့ထက် လေးနှစ်ငယ်သော လွမ်းအေးဝေးသည် ဖေဖေ နိမိတ်တော်ခဲ့သလို ယောက်ျားဆန်ဆန်ပဲ နေတတ်ခဲ့တာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဝတ်တာ၊ စားတာ၊ နေတာ၊ ထိုင်တာကအစ ယောက်ျားလေးလိုပဲ နေတတ်ခဲ့၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သမီးလေး ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ”

မေမေက လွမ်းအေးဝေးကိုကြည့်ကာ ပူပန်စွာနှင့် ဆိုသည်။ မေမေ့အုပ်ထိန်းမှုကြောင့်ပဲ လွမ်းအေးဝေး မိန်းမသားဆန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါတောင်မှ ငယ်စိတ်က မပျောက်ချင်သေး။

လမ်းထဲက ချာတိတ်တွေနှင့်ပေါင်းပြီး ခြံထဲမှာ ဂေါ်လီရိုက်ကာ ဂျင်ပေါက်တာမျိုးတောင် ရိုတတ်သေးသည်။

“မင်းမူ ငါ နေလင်းတို့အိမ် သွားမလို့ မင်း လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ဇော်ကြီး၊ ငါ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဇော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခြံထဲမှာ ထိုင်နေသော လွမ်းအေးဝေးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးသည်။

“ဟေ့ မိဝေး နေဦး”

သူ့ကို မြင်သည်နှင့် လစ်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်သော လွမ်းအေးဝေးကို သူ လှမ်းအော်ရင်း လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“အား နာတယ် ကိုကိုရ”

“အပိုမလုပ်နဲ့၊ ငါ နင်နဲ့စာရင်း ရှင်းစရာရှိတယ်၊ ပြောစမ်း နင် ဘာလို့ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတာလဲ”

“ဟင် ဝေး ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အေး မသိဟန်ဆောင်နေတာကို ပြောရဦးမှာပေါ့၊ ဧကရီ တိစ္ဆာလေး သူ ငါ့ကို မချိန်ဘဲနဲ့ နင် ဘာလို့ လိမ်ပြောရတာလဲ၊ ငါ့မှာတော့ အရူးကြီးကျနေတာပဲ၊ လမ်းထိပ်မှာ ဒုက္ခခံလိုက်ရတာ”

ပျောက်ကွယ်နေသော ဒေါသလေးတွေ ချက်ချင်း ရင်ထဲမှာ ပြန်တိုးလာမိတာ လွမ်းအေးဝေးရဲ့ ပြုံးစစ မျက်နှာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟင် သူ မလာဘူးလား”

“မိဝေး နင် အူတူတူ မလုပ်နဲ့၊ ငါ ဧကရီဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ သူ ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးတဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း မချိန်ဘူးတဲ့”

“ဟာ ဒါဆို ဟိုချာတိတ် လိမ်တာပေါ့”

“ဘယ်က ချာတိတ်လဲ”

“ဟို မမဧကရီတို့ လမ်းထိပ်က ဖိုးတာလေး၊ အဲဒီသတင်းကို ဖိုးတာဆီက သိရတာ”

သူ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်သွားသည်။ ဖိုးတာဆိုတာ အသက်ဆယ် နှစ်သာသာလောက်ပဲ ရှိဦးမည့် ချာတိတ်။ လွမ်းအေးဝေးက ထိုချာတိတ် ကို လွှဲချနေတာ မဟုတ်သေးပါ။

“နင် ပေါက်ကရ မပြောနဲ့၊ နင် တမင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတာ

မဟုတ်လား”

“အာ တိုက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုကို ဘာလို့ ဝေးက ဒုက္ခပေး
ရှောင်ဖို့ ခိုတာတို့နဲ့ ကစားရင်း သူက ပြောတာ၊ အဲဒီ မမ ရှောင်ထွက်
မှာတဲ့ သူ့အတွက် အကျိုးဝယ်လာမယ်လို့ ပြောတယ်”

မိအဝေး တမင်ကို ဘူးခဲပြီး လိမ်နေပြီဆိုတာ သူ သိနေသည်။
ဒါကြောင့်လည်း ပိုလို့ စိတ်တိုရ၏။

“ကလေးတစ်ယောက် စကားကို နင်ယုံပြီး ငါ့ကို အတည်ပေါက်
လိမ်သွားတာလား။ ဟိုကပဲ ငါ့နဲ့ချိန်းခိုင်းသလို နင် ပြောတာလေ”

“အဖေ အဲဒါက ကိုကို ရဲရဲခဲခဲ သွားရဲအောင် ဝေး ပြောတာမို့
ဘုရားစူး ကိုကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဝေး မလုပ်ပါဘူး။ နေဦး ဖိုးတာ
ဆိုတဲ့ကောင် တွေ့မယ်”

ဆတ်ခနဲ လက်ကို ရှုန်းထွက်ပြီး လွမ်းအဝေး ခြံထဲက ပြေး
ထွက်သွား၏။ သူ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အံတကြိတ်ကြိတ် ကျန်ခဲ့ရသည်။

ယုံမိတာက ကိုယ့်အမှား။ ဒီကောင်မလေး စကားကို နောက်ဆို
ဘယ်တော့မှ ယုံလို့မဖြစ်တာ သူ ခေါင်းထဲထည့်ထားမှ...။

အခန်း (၄)

“ဒီမှာ ညီ၊ မင်းက သင့်မင်းမူ ဆိုတာလား”
သူ ထိုင်နေသော စားပွဲခင်းအထိ ရောက်လာကာ မေးလာသော
သူ့စိမ်းကို မော့ကြည့်ရင်း အူတူတူ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ပြာလဲ့နေသော နေကာမျက်မှန်နှင့် ရှင်းသန့်ချောမောသော
ရှစ်သွင်က ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားတာ အမှန်။ သူ့ထက်တော့ အသက်
သုံးလေးနှစ်ခန့် ကြီးပုံရတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

မေးရိုးအကျက် ပိုပြီးယောက်ျားဆန်ကာ စိမ်းဖန်နေသော မုတ်
ဆိတ်ပါးသိုင်းရာ စိမ်းမြမြနှင့် အရပ်အမောင်းကော ကျစ်လျစ်သန်မာ
သော ကိုယ်ဟန်ကပါ စမတ်ကျသည်။

“ကိုယ် ခဏ ထိုင်မယ်နော် ညီ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နေကာမျက် မှန်ကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေ ကာရံ ထားသော မျက်ဝန်းအစုံက စွဲမက်ညှို့နိုင်သော အရိပ်တို့ ရှိနေတာ သေချာအား။

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ အစ်ကို”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ လွမ်းအဝေးဆိုတာ ညီရဲ့ ညီမဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဟင်”

လွမ်းအဝေး နာမည်ကို ကြားလိုက်ကတည်းက လူက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘာပြဿနာတက်ပြန်ပြီလဲ မသိ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“သူက ကိုယ့်ကားကို ပြဿနာရှာလိုက်တယ်”

“ဗျာ”

မင်းမူ ဆံပင်တွေတောင် ထောင်သွားသည်။ လွမ်းအဝေးတို့ ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ပြဿနာတွေက တကယ့်ကို တစ်ချိုးတစ်ခု ပါလား။

“ဟို အစ်ကိုကားကို သူ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ကားနောက်မီးသီးတစ်လုံး ကွဲသွားအောင် ခဲခွဲထုလိုက်တာ”

“ဟာ”

သူ အထိတ်တလန့် နှုတ်က ရေရွတ်မိလိုက်တဲ့ အထိပါပဲ။

“... Poi ဆိုင်လေး အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကားစတင်မှာ ကားလေးတွေက အစီအရီ ရပ်ထားသည်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ကားက ဘာပဲကားလည်း မသိ။ သိန်းထောင်ချီကား ဘာဆိုရင်တော့ လျော်ရမည့်တန်ကြေးက သေးမည်မဟုတ်။

“ကိုယ့်ကားကို ဝပ်ရှော့ ပို့လိုက်ပြီ၊ မီးသီးအသစ်လဲတပ်ခိုင်း ဘာခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ သူ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ခြင်္စာမရ ဖြစ်နေတာ၊ ဟား တော်တော် ဂြိုဟ်မွှေပါလား မိဝေးရယ်”

သူ စိတ်ပျက်သလို ညည်းတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အေးဆေးတည် ငြိမ်စွာပဲ ရှင်းပြသည်။

“ကိုယ် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဆင်းတဲ့အချိန် မှာ သူတို့အုပ်စုက မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းလျှောက်လာကြတာလေ။ ထက်ထဲမှာလည်း အစားအသောက်ထုပ်တွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ လွမ်း အဝေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လက်ထဲက အထုပ်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်က ခွေးတစ်ကောင်က ဝင်ဟပ်ဆွဲသွားပါလေရော”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ စားမယ့် ဝက်သားတုတ်ထိုးအထုပ် ခွေးပါးစပ်ထဲပါသွား တော့ သူ ဒေါသထွက်ပြီး ခွေးနောက်လိုက်တယ်၊ ခွေးက ကိုယ့်ကား အောက် တိုးဝင်ပြေးတော့ သူက ခဲကောက်ပြီး ပစ်တာ”

“ဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“အေး ညီကသာ ပြောတာ၊ သူကတော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်သလိုပဲ။ အလျော်ပေးမယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူးတဲ့၊ ဒီဆိုင်လေးမှာ မင်းရှိမယ်တဲ့၊ သူ့အစ်ကို လျော်ပေးမယ် သွားလိုက်ဆိုပဲ”

သူ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် မလာခင် မိနစ်ပိုင်းလေးက လွမ်းအဝေး သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်မှာရှိလဲ မေးတာ၊ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒီလိုမုန်းသိလျှင် အမှန်အတိုင်း သူ ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်။

“ကိုယ့်နာမည်က မိုးအဂ္ဂပါ ညီလေး။ အဂ္ဂမဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို ကျွန်တော့်မှာက အဲဒီလောက်အထိ လျော်ခွင့်မပါဘူး အစ်ကို၊ ဟို ဒီလိုလုပ်ပါ”

“နေဦး ညီ”

မိုးအဂ္ဂ သူ့စကား မဆုံးခင် လက်ကာတားရင်း

“ကိုယ် ဒီကိုလာတာ လျော်ကြေးငွေကိစ္စအတွက် အဓိကမဟုတ်ဘူး ညီ၊ မင်းက အစ်ကိုဆိုတော့ ပြဿနာကိုသိပြီး ဒီကလေးမကို ဆုံးမရအောင် အသိပေးတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ပြောပြမှာပါ၊ အစ်ကိုကား မီးသီးအတွက်လည်း လျော်ပေးပါ့မယ်”

“လျော်ကြေးက မလိုပါဘူး ရတယ်၊ နောက်ထပ် ဒီလိုမျိုး မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ခိုင်းဖို့ပဲ လိုတာ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်နေရာမှာ တခြားသူဆို ဒီလိုကိစ္စကို သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

မိအဝေး လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်ညှိတ် တောင်းပန်နေရသည်။

တော်တော် ပြဿနာရှာ မီးဖွေးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ သူ ဆုံးမချွန်းလို့လည်း အာတွေပေါက်နေပြီ။

“ကဲ ကိုယ် သွားမယ် ညီ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း မှတ်ထားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဟုတ်ကဲ့”

လက်ကမ်းပေးလာတော့ သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

ဆင်ဆင်ဖွယ် ပြူးရင်း မိုးအဂ္ဂ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ သူ ငေးကြည့်နေ

ရှင်လက်တိုအဖြူနှင့် မီးခိုးရောင် တောင်းဘီကို စမတ်ကျကျ ဆင်ဆင်ထားပြီး ခြေလှမ်းညီညီ လျှောက်သွားပုံက ကြည့်ကောင်းပါသည်။

အဂ္ဂမဟာ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေး တစ်ယောက်ကိုမှ ညွှန်အဝေးက မထိလေးစား သွားလုပ်ခဲ့တာပါလား။ ဟိုက အလွယ်တကူ နှုတ်သွတ်ပေးလိုက်တာကိုသိလျှင် ဒီကောင်မလေး နောင်တရမည်လား။ သူ မထင်ပါ။

“ကိုကိုနော် ချွန်တို့နားမလုပ်နဲ့၊ အခုကိုစွဲက မတော်တာဆ ဖြစ်
ဟိုတက်က နားလည်ပေးတာကြည့်လေး၊ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်
အားလုံးသိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက မိန်းကလေးလေး၊ အများပြောစရာ
အောင် ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့”

“မေမေကလည်း သမီး ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဟို ခွေးဝဲစားကို
ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရတာ”

အခန်း (၅)

သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း အပြစ်ကို ဝန်မခံ၊ နောင်တမရပါဘဲ
အေးနေတော့ သူ ငြိမ်မနေနိုင်ပြန်။

“အဝေး နင် ခုထိ ဝန်မခံသေးဘူးလား၊ နင် လုပ်တာက
အများကားကို ထိခိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်က ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်မရှင်း
ဘဲ ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်သေးတယ်၊ ငါ့မှာတော့ မျက်နှာငယ်နဲ့ တောင်းပန်
နိုင်ရတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ သားရယ်၊ ဟိုက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ဆက်ဆံသွားလို့၊ မကျေနပ်လို့ ပြဿနာရှာရင် အခက်ပဲ သမီး”

ဒေါ်ဝါဝါလှိုင် ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း မျက်နှာသေလေးနှင့် ထိုင်နေ
သော လွမ်းအဝေးဘက်လှည့်ကာ ခေါ်သည်။ ဝေး နှုတ်က ခွန်းတံ့ပြန်
မထူးဘဲ ခေါင်းလေးပဲ မော့ကြည့်သည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ နောင်တရတာမျိုး၊ စိုးရွံ့ကြောက်လန့်တာမျိုး
တစ်ခုမှ မရှိ။ ဒါကိုပဲ သူ ဒေါသတွေဖြစ်ရတာ။

“ဟဲ့ မိအဝေး၊ မေမေ ခေါ်နေတယ်လေ”

“အင်း သိပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“တွေ့လား မေမေ၊ မေမေသမီးက နောင်တရမယ် ထင်သ
လား၊ အခုတောင် အရေးမစိုက်သလိုနဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ဟိုက လျော်ကြေးတောင်းမယူပါဘူး၊ ဝေး
အတားပေးပါ၊ တမင် လူကြီးကို ဗိုင်းချင်လို့ မေးနေတာမှန်း ဒါကြောင့်
အပေးကိုယ်စား ကိုကိုနဲ့ ပေးတွေ့လိုက်တာ”

“သမီး တော်တော့ ဟိုသူငယ်က ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ပေါ့၊ အလျော်
အတား မလိုချင်ဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာက ရှင်းမယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊
အခုရောက် ဂတ်ရောက် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“အင်းပါ မေမေရယ်၊ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ပြောနေ

ပြီပဲဥစ္စာ”

တောင်းပန်နေသော မျက်နှာက စိတ်မရှည်သလို ပေါက်နေတဲ့
မို့ သူ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်မိသည်။

ဒီကောင်မလေး ဆိုးတာ လွန်နေပြီ၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်
တာက ပိုလို့ဆိုးသည်။ အထူးသဖြင့် မေမေ့ကို မလေးမစား လုပ်
သူ ပိုလို့ ကြည့်မရတာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တတ်သော အကွင်းဆိုးလေးက အခု
မပျောက်။ ငယ်ငယ်ကတော့ အငယ်ဆုံးလေးမို့ သူတို့ ဝိုင်းအလိုလို
ချစ်ခင်ခဲ့ကြ၏။ ဒါပေမဲ့ ကြီးလေချင်လေ ဖြစ်နေတာ အခက်။

ညီမအရင်း မဟုတ်ပေမယ့် သူညီမလေးလို ချစ်ခဲ့၏။ အ
တော့ ချစ်တာထက် စိတ်ပျက်စရာတွေက များလာပြီ။

သင်းလေးရဲ့ အဖြစ်တွေကိုသာ ထောက်ပြနေရလျှင် ပါ
တောင် ခေ့လို့ရမှာမဟုတ်ပါ။

မင်းမူ မကြည်မလင် ကြည့်နေသလို ဝေးကလည်း ထိမထ
သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်လာလျက်

“ဘာလဲ ကိုကိုကပါ ထပ်နှိပ်ကွပ်ချင်လို့လား”

မေးပုံက ဂျစ်ကန်ကန်မို့ သူ ဒေါသထွက်သွားမိတာ အမှန်

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ကော နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း ဒေါသချည်းပဲ ကိုယ့်ထက်

ညီထဲသူကို ဝေးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဝေး မေးတာက ကိုကိုပါ ဘာ
နဲ့ပဲလို့မလဲလို့ မေးတာ”

“စိတ်ကုန်နေလို့ ဘာမှကို မပြောချင်တော့ဘူး”

ပြောပြီး စိတ်ကုန်သလိုနှင့် သူ ထရပ်ရင်း

“မေမေ သား အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်”

“အေး အေး သား သွားလေ”

“ဝေးလည်း လိုက်မယ် ကိုကို”

ပြောရင်း ဝေး ထရပ်တော့ သူ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်ရင်း

“နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ ငါတို့သွားမှာ ယောက်ျားလေး
တွေချည်း သွားမှာ”

“ကိုကိုတို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဝေး လိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ မလိုက်နဲ့ မရဘူး၊ အဲ ကန်တော့နော် မေမေ မေမေ့ကို
လေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

မေမေ့ရှေ့မှာ သတိလက်လွတ် အော်မိတာမို့ သူ ပြန်တောင်းပန်
မိသည်။ မေမေက နားလည်စွာ ပြုံးရင်း

“ရပါတယ် သားရယ်၊ မေမေ နားလည်ပါတယ်၊ ကဲ သား
သွားစရာရှိတာ သွား၊ သမီးက မေမေနဲ့ဝိုင်းကူ”

“ဟင် မေမေကလည်း”

ဝေး နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောရင်း သူ့ကို စွေစွေစောင်းစောင်း
မကျေနပ် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခြေလေးဆောင်ကာ လှည့်ထွက်သွား

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ သားရေ၊ မေမေတော့ သင်းဝေး
အတွက် တွေးမိတိုင်း စိတ်မချဘူး၊ မေမေသာမရှိရင် အခက်ပဲ”

မေမေ ညည်းသလိုလေး ပြောတော့ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား
ရကာ ခေါင်းခါရင်း

“မေမေကလည်း ပူစရာမရှိတာ ပူနေတယ်၊ သား ရှိပါတယ်
မေမေသမီးက ကလေးဆန်နေတာပါ၊ လူကြီးဆန်တော့ သိလာမှာပေါ့

မေမေ ကျေနပ်စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ပြောလိုက်မိတာပါ။ စိတ်
ထဲကတော့ လွမ်းအဝေး နားလည်သိလာနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့
ရောက်လာမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသေး၏။

မေမေ ပူသလို သူလည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပူမိသား။

ဒီကောင်မလေး ဒီပုံစံနှင့် ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုရှင်သန်မည်
မသိ။ တွေးမိလျှင် ရင်မောစရာ။

အခန်း (၆)

“ဟိုမှာ ပန်းဝေကရီ လာနေတယ်ကွ”

ဖော်ကြီး စကားကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။ နွဲ့နွဲ့လေး

သူ့အောက်လာနေသော ဝေကရီ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သူ့ရင်ခုန်သံတွေက

အထူးသွားခဲ့၏။

လှလိုက်တာ ဝေကရီရယ်။

ရင်ထဲက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိအောင် ပန်းဝေကရီက လှပါ

မည်။ ကိုယ်ကြပ်အနီရောင်လေးအပေါ်မှာ အဖြူရောင် ချည်သားအပါး

လေးကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး စကပ်ထဘီကလည်း အနီရဲရဲလေးမို့ ဝေကရီ

အလှက ထင်းနေ၏။

ကဖေးဆိုင်လေးထဲက ယောက်ျားလေးတွေအားလုံး အကြည့်

ဆွဲကာ ဝေကရီဆီမှာ စုပြုံသွားတာ မနာလိုချင်စရာ။

ဝေကရီက သူ ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းဆီကိုပဲ ပြုံးပြုံးလေး

www.burmeseclassic.com

ဦးကည်လာနေတာမို့ သူ ထိုင်ခုံက ထရပ်ရင်း

“ကေရီ ဘယ်လာတာလဲဟင်”

“မင်းမူဆီ လာတာပေါ့”

“ကိုယ့်ဆီလာတာ ဟုတ်လား၊ ကိုယ် ဒီမှာရှိတာ ဝေရီက
ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲ”

“မင်းမူ ညီမလေး ထင်တယ်၊ လွမ်းအဝေး ဆိုတာ”

သူ့ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လွမ်းအဝေးနှင့် ဝေရီ
တွေ့လာခဲ့ပြီပေါ့။ ဘာပြဿနာများ လွမ်းအဝေး ဖန်တီးလိုက်ပြန်ပြီလဲ
မသိ။ ဝေရီ မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ရှင်ရှင်ဖြူးဖြူးလေး
ပဲမို့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝေရီ၊ မိဝေး ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ၊ အဲဒါ
ကောင်မလေးက တကယ် ဂျစ်ပွေးလေး”

“အဟင်း ခင်မင်စရာကောင်းပါတယ် မင်းမူရဲ့၊ သူက မင်းမူ
ဒီဆိုင်လေးမှာ ရှိမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ တို့လာတာ”

တကယ်ဆို လွမ်းအဝေးကို သူ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ မေမေ့ကို
ပဲ ဖော်ကြီးနှင့် ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်မှာဟု အသိပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။ မိဝေး
ကြားစကားနှင့် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မည်။

“ဒီမှာ တို့ဘတ်ဒေးကို ဖိတ်မလို့၊ ဖိတ်စာလေ”

လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲက ဖိတ်စာနှစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ
ဝေရီက သူနှင့်ဖော်ကြီးကို တစ်စောင်ဆီ ကမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကေရီ၊ ကိုယ် လာဖြစ်အောင် လာမှာပါ”

“လာခဲ့ပါ မင်းမူ၊ ဒီနှစ် မွေးနေ့ပွဲကို စည်စည်ကားကားနဲ့
ညီမလေး လုပ်ချင်လို့၊ ဘော်တွေအားလုံး ဖိတ်ထားတာ၊ အိမ်ထဲက
အိမ်ပြင်မှာပဲ ကျင်းပမှာလေ”

“စိတ်ချပါ ဝေရီ၊ ဘာသောက်ဦးမလဲ မေးဖို့တောင် မေ့နေ

“မစ်ရိုတ် တစ်ခွက်ပဲ၊ ချောကလက်မစ်ရိုတ်ခဲ”

“အိုကေ”

ဝေရီအတွက် သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကောင်တာမှာမှာပြီး ယူပေး
ပိုင်၏။ ပိုက်တံလေးကို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေနှင့် ငုံ့ကာ ဝေရီ
ဘတ်နေတော့ သူ ငေးကြည့်နေမိ၏။

မျက်ခုံး၊ မျက်ဝန်း၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာ
အောင် လှလွန်းတာ ဝေရီရဲ့ ဆုတောင်းကောင်းမှုကြောင့်ပဲ ထင်၏။

“သင့်မင်းမူ”

“ဗျာ ကေရီ ဘာလဲဟင်”

ငေးကြည့်နေတုန်း ဝေရီ ခေါ်တော့ သူ ကယောင်ကတမ်း
ထူးမိ၏။ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဝေရီ ညီညာဖြူဖွေးသော သွား
နှုန်းလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“အဟင်း ဟင်း ဪ လူကို မမှတ်မိတဲ့အတိုင်း ကြည့်နေလို့”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ပထမတစ်ခါတုန်းက ဆံပင်က နီညို

ဆောင်နဲ့ပို့”

“ဪ အိလား၊ အဲဒီအရောင်နဲ့ စတိုင်ကို ရိုးသွားလို့ ချွေးဆောင် ပြောင်းလိုက်တာလေး၊ တို့နဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်ဖက်ပါတယ်”

တကယ်လည်း ဧကရီမျက်နှာလေးက ချွေးဆိုင်ရောင် ဆံပင်လျှော် တွန့် အခွေအလိပ်လေးတွေနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဝင်းမွတ်ချည်ကနေသော မျက်နှာလေးကို ခြယ်သထားတာက နည်းနည်း တော့ လိုတာထက် ပိုလွန်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“အဟင်း သိပ်မမြှောက်နဲ့ မင်းမူ၊ ဘာစားမလဲပြော၊ မွှေးဆေး အကြို ရှင်းပေးမှာပါနော်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ဧကရီရယ်၊ ကိုယ်တို့ မွှေးနေကျမှ စားဖို့ မယ်၊ ဒီဝိုင်းကိုတော့ ကိုယ်ပဲ ရှင်းပါရစေနော်”

“ကဲ ဒါဆို ဧကရီ ပြန်ဦးမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဝင်ရဦးမှာ”

ပြုံးပြုံးလေး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသော ဧကရီကို သူ ငေးငေးလေး ကြည့်နေတော့မှ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ဇော်ကြီးက

“ဟော့ကောင် မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ပါသွားဦးမယ်”

“ပါသွားပစေကျာ၊ ငါ တကယ် Heart ထိသွားတာ”

“ဟုတ်လား ကြည့်လည်း လှင်ဦးနော်၊ ပန်းဧကရီဆိုတာ ဆံပင် အရောင်တောင် ခဏ ခဏပြောင်းနေတတ်တာနော်”

ဇော်ကြီး သတိပေးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲတော့

ညှန်သွားသည်။ တကယ်ဆို သင့်မင်းမူ ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မိန်းကလေး ဆွဲနဲ့ အရောင်ပြောင်းတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းဧကရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုကတော့ အားလုံး ဆက် လေးနက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ငါ သူ့ကို တကယ် အလေးအနက် ချစ်မိတာပါ ဇော်ကြီး”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် အရင်တုန်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခံစားမှု မတူ ဆာ သေချာတယ်”

“ဟား မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒါဆို မင်း ခံရမယ့်ပွဲ ထင်တယ်”

“ဟာကွာ နိမိတ်မရှိလိုက်တာ၊ ဧကရီလည်း ရည်းစားတွေ အယ်လောက်များများ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို တည်ငြိမ်သွားမှာပါ”

“အဲဒီကတည်းက မင်းရှုံးနေတာပဲ မင်းမူ၊ တကယ်ဆို ချစ်မိ

သွားတဲ့သူက အရှုံးပဲ၊ မင်း ခံရရင် ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”

ဇော်ကြီးစကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ စကားလုံးတွေ သူ့မှာမရှိပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးကြောက်နေသလို ခံစားနေရ၏။

ဇော်ကြီး ပြောသလို ရင်ဆိုင်ရလျှင်...။

ဧကရီရယ် မင်း ဆံပင်တွေ အရောင်ပြောင်းသလို မင်းအချစ် တွေ အရောင်မပြောင်းတတ်ပါနဲ့။

“ဘာရယ် မွေးနေ့ပွဲကို နင် လျှောက်မယ် ဟုတ်လား မိဝေး”
သူ့အသံက အထိတ်တလန့် အသံတွေ ရောစွက်သွားခဲ့တာ
သေချာသည်။ ဧကရီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို လွမ်းအဝေး လိုက်မည်ဆိုတာတော့
လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။

“အင်းလေ ဝေး လိုက်မှာကို ကိုကိုက ဘာလို့ကြောက်လန့်
တကြားဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဟာ မလိုက်နဲ့ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မမပန်းဧကရီ ကိုယ်တိုင်က ဝေးကို ဖိတ်ထား
တာ”

“ဘာရယ် မဟုတ်က ဟုတ်က”

“ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား ဒီမှာကြည့်”

“ဟင်”

မွေးနေ့ဖိတ်စာလေးကို လွမ်းအဝေး ထောင်ပြတော့ သူ မယုံ
သကာ လွမ်းယူကြည့်မိသည်။ ဖိတ်စာအိတ်လေးမှာ ရေးထားတာက
လွမ်းအဝေး နာမည်ဖြစ်ကာ လက်ရေးကလည်း ဧကရီ လက်ရေးပါပဲ။

“နင် နင့်ကို ဧကရီ ဖိတ်တယ်”

“အင်းလေ ဟိုဘာရက်က ဖိုးတာတို့အိမ်သွားတုန်း တွေ့တော့
မမ ပန်းဧကရီကိုယ်တိုင် ဖိတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီနေ့က ကိုကိုကို မေးလို့
တောင် ကော်ဖီခိုင်မှာလို့ ဝေး ပြောလိုက်တာ”

သူ အခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ မနေ့က ဧကရီ ကိုယ်တိုင်

...ဆိုင်လေး ရောက်လာတာ လွမ်းအဝေး ပြောလိုက်တာကြောင့်
သူ သိထားပြီးသားပါပဲ။

“နေပါဦး နင်နဲ့ဧကရီ ဘယ်လိုလုပ် ခင်မင်သိနေတာလဲ”

“ဘာဆန်းလို့လဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဖိုးတာတို့ အိမ်မနဲ့ မမ ဧကရီက
သူ့ထံချင်းအရင်းကြီးတွေဥစ္စာ၊ ဖိုးတာ အိမ်သွားတိုင်း မြင်တွေ့ခင်မင်
ချတာ ပြောရရင် ကိုကိုထက်တောင် ရင်းသေးတယ်”

ဒီကောင်မလေးနှင့် ဧကရီ ခင်မင်နေတာကိုတော့ သူ စိုးရိမ်

မိသည့် တကယ့် ပြဿနာ ကောင်မလေး။ မဟုတ်မဟပ်တွေ လျှောက်
ပြောနေလျှင် အခက်။

“ဝေး နင် ဧကရီကို ငါ့အကြောင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောမိ
သေးလဲ”

“ဟင် ဘာပြောရမှာလဲ ကိုကိုနဲ့ဝေးနဲ့ မောင်နှမတွေဆိုတာ
သောက်ပဲ ပြောတာပါ”

“ဝေး ညီမလေး ဟိုလေ ကိုကိုကိုစွဲတွေ၊ ဧကရီကိုသွားမပြော
ထိုက်နဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကိုအကြောင်း ဝေးက မဟုတ်
တောင်တွေ ပြောပါ့မလားလို့”

ဒီကောင်မလေး စကားက မဟုတ်သေးပါ။ သူ့လွယ်အိတ်တွေ

တွေ အခန်းထဲမွှေနှောက်ကာ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးတွေ
စာတွေကို ခိုးဖတ်တတ်တာ မကြာခဏ။

www.burmeseclassic.com

ဒီအကြောင်းတွေသာ ကေရီကို နှုတ်ကုန်လိုက်လျှင် အခက်

“ဟို ကိုကို ပြောတာက ကိုကိုရည်စား အဲ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်
ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေအကြောင်း မပြောမိစေနဲ့”

“ဪ မကေသီဆိုတဲ့ မိန်းမ ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်
ကြောင်း ရေးထားတာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းမောင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ကဗျာမကျ စာမကျ
ရေးထားတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောတာလား”

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးပဲ ဘာအကြောင်းမှ သူ့ကို သွား
မပြောမိစေနဲ့နော်၊ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ် ဟုတ်လား”

“အင်းပါ ညနေ မွေးနေ့ ဝေးလိုက်ခဲ့ရမှာလား၊ ကိုကို မခေါ်ရင်
လည်း ရတယ်၊ ဝေး ဘာသာ သွားမယ်၊ မေမေက ကိုကိုနဲ့အတူသွား
ဆိုလို့”

ဒီကောင်မလေး တမင် နိုင်ကွက်ရသွားတာမို့ လေသံကော
အမှုအရာပါ ပြောင်းသွားသည်။ သူ မခေါ်ချင်ပေမယ့် မဖြစ်တော့သည်
အခြေအနေဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။

“အေးပါ ငါနဲ့အတူ နင်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုကိုတို့ အတူသွားတာပေါ့”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတယ်၊ ဝေးက ဘာလက်ဆောင်မှ မပါဘူး
ကိုကိုရဲ့ လက်ဆောင်နဲ့ ကပ်လိုက်မှာ”

“ဟင် နင့်ကို သီးသန့်မိတ်ထားတာ ဘာလက်ဆောင်မှ မပါဘူး
လား၊ ဘာလဲဟ”

“မလိုပါဘူး ကိုကိုလက်ဆောင်ပါတယ်၊ မောင်နှမတွေပဲ အတူ

ဗျူး

ပြောပြီး ဝေး သုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ သူ အီလည်လည်
နင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေးနှင့်ကေရီ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတာ
အိပ်တော့ မကောင်လုပ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်တော့ ပြဿနာတစ်ခုပါပဲ။ မဟုတ်
အရုတ်တွေ လျှောက်ပြောလိုက်လျှင် အခက်။

မိဝေးကိုတော့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရဦးမှာတော့ အသေ
အရူး

ဖြစ်တာမို့ ပန်းသားလုံးလုံးလေးတွေ ပေါ်လို့နေသည်။

ရင်ဘတ်နှင့်ခါးအထိက အကျပ်လေးဖြစ်ပြီး ပေါင်လယ်ခန့် အထိ ဖားဖားပွပွလေးမို့ ဂါဝန်လေးလို့ ထင်ရ၏။ ထိုဂါဝန်မကျ အင်္ကျီ တော့ ဝတ်စုံကို စတော်ကင် ပန်းရောင်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“နင် ဟိုသွားဒီသွား မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ့နားမှာပဲ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်နေ”

သူ့စကားကြောင့် လွမ်းအဝေး နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြသည်။

“နင် ဘာနှာခေါင်းရှုံ့တာလဲ၊ မေမေ ဘာမှာလိုက်သလဲ အူတူတူ လှုပ်နဲ့နော်”

“ဟင် ဘာပြောသေးလို့လဲ၊ စိတ်ချ ကိုကိုအနားက ဘယ်မှ သွားဘူး။ ကတိပေးတယ်”

ပြောပုံက ရွဲတဲ့တဲ့ ပြောင်ချော်ချော် ပုံစံပေါက်နေသည်။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက လွမ်းအဝေးနှင့် သူ ပြဿနာဖြစ်သည်။

“မိဝေး နင်ဝတ်ထားတာ ဘာပုံစံလဲ၊ ဂါဝန်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

“ဟင် ဘာလို့လဲ၊ ဒါ ဂါဝန်အင်္ကျီလေး၊ စတော်ကင်နဲ့ တွဲဝတ် ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြောရင်လည်း သူပဲ လွန်ရာကျတော့မည်။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီပေါင်လယ်လောက်ပဲ ရှည်တာမို့ အသားကပ် စတော်ကင်က ထင် ထင်ရှားရှားလေး ပေါ်လွင်နေသည်။ ပြီးတော့ အသားရောင်နှင့် တူသော ပန်းရောင်မို့ သူ မြင်ရတာ ဘဝင်မကျချင်ပါ။

အခန်း (၇)

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲက မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှာ ရောင်စုံမီးတွေနဲ့ ဆင်ယင်ပြင်ဆင်ထားသော မွှေးနေ့စည်ခံပွဲလေးက စည်ကားနေပြီ ဖြစ်သည်။

စတိတ်စင်ရဲ့ အပြင်အဆင်ကလည်း လှပသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲခိုင်းတွေကလည်း သေသေသပ်သပ် ရှိ၏။ မင်းမူ ကားလေးကို ထိုးရပ်တော့ အရင်ဆုံး ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းတာ လွမ်းအဝေး။

“အဝေး နေဦး”

“ဟင် ဘာလဲ ကိုကို”

သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ လွမ်းအဝေး မျက်ခုံးလေး မင့်ကာ မေးသည်။ ဝတ်ဆင်ထားတာက မိတ်ကပ်ရောင် ရင်စည်းအင်္ကျီအေး

“ကိုကိုကလည်း ဘာဝေဖန်ဦးမလို့လဲ၊ ဝေးက မိနီစကပ် ထင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“တော်တော် ဘာမှမပြောဘူး”

ဘာမှမပြောဘူးဆိုကာ စကားဖြတ်ပစ်လိုက်ရပေမယ့် လွမ်းအဝေးကိုတော့ သူ သတိထားမိသွားသည်အချက်က ဒီကောင်မလေး မိန်းကလေးဆန်ဆန်နေတော့လည်း ချစ်စရာကောင်းတာ မငြင်းနိုင်။

ဆံတိုဂုတ်ဝဲနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးက ပိတ်ကပ်ပါးပါးလေးနှင့်တောင် လှပရှင်းသန့်နေ၏။ မဆိုးစဖူး ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းပန်းရောင်လေးကလည်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် လိုက်ဖက်သည်။

ပန်းသား လုံးလုံးဝင်းဝင်းလေးအထက်က လည်တိုင်လေးမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးလေးပဲ ဆင်ယင်ထား၏။

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနှင့် စတော်ကင်ကြောင့် လွမ်းအဝေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်လေးကို ပိုလို့ ပေါ်လွင်စေ၏။

“ဟော မင်းမူ လာပါ လွမ်းအဝေးလည်း ပါလာတာကို အဟင်း ဒီဘက်ကို ကြိုကြနော်၊ ညာဘက်ပိုင်းလွတ်တွေ အများကြီးပေါ့”

ရွှေအိုရောင် ဇာတ်စုံလေးနှင့် အလှပဆုံး ပြင်ဆင်ထားသော ပန်းကော်ရီရဲ့အလှမှာ သူ တစ်ခဏတော့ နှစ်မျောသွားမိသည်။

လက်ရှည်လည်ဟိုက် ရွှေအိုရောင် အင်္ကျီနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် ပလက်တီနမ်နှင့်စိန်တွေပဲ ရွေးချယ်ဆင်ယင်ထားပေမယ့် ပန်းကော်ရီရဲ့ ဖက်ရှင်က လှပပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေးပါ ကေရီ”

“သင့်ယူ မင်းမူ အားမနာတမ်း သုံးဆောင်ပါနော်၊ ညီမလေး အဝေးနော်”

“စိတ်ချ မေ ကေရီ ဝေးက စားဖို့လာတာ စားမှာပဲ အဟင်း ထင်”

လွမ်းအဝေး စကားတွေက အနှောင့်အသွား မလွတ်တာ သူ သိသည်။ ကေရီရှေ့မှောက်မှာမို့ မသိကျိုးကျွံပြုရင်း ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

“သုံးဆောင်ကြဦးနော်၊ ကေရီ ဧည့်သည်တွေကို သွားကြိုလိုက် ညီမယ်”

သူတို့နှစ်ဦးကို စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာချပေးထားခဲ့ကာ ကေရီ ကျည်ထွက်သွားတော့လည်း သူ့အကြည့်တွေ လွင့်ပါသွားခဲ့သည်။ လှိုင်းဆွန်အခွေအလိပ် ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် ကေရီက ဒီညနေမှာတော့ ခန္ဓာမင်းသမီးတစ်ပါးလိုပါပဲ။

“ကိုကို”
သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိသော မျက်ဝန်းတွေကို လွမ်းအဝေး ခေါ်သံကြားမှ သူ ပြန်ဘာရိတ်အုပ် ထိန်းချုပ်ရင်း

“ဘာလဲ အဝေး”
“ကိုကို မစားနိုင်တော့ဘူးလား၊ မေးမလို့ပါ”

“ဟ စားတောင် မစားရသေးတာကို”
“ဒါဆို မြန်မြန်စားလေ၊ တော်ကြာ ရင်ပြည့်ပြီး မစားနိုင်မှာ

နိမိတ်

ဝေးစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကိုမိသားစုလေးက လှောင်သလို ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သေးသည်။

သိပ်မဆာလှပေမယ့် သူ့ရှေ့က ကြက်ဆီထမင်းကို သူ တစ်စွန်းစားလိုက်သည်။ စတိတ်စင်ပေါ်က သီဆိုနေသော သီချင်းသံတွေတို့ နားထောင်ရင်း စားသောက်နေသော ခံညှပ်ပရိသတ်တွေက စည်ကားနေပြီ။

မိဝေးကလည်း အားပါးတရ စားသောက်ရင်း စတိတ်စင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် အာရုံတွေ ငြိမ်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဝေဖန်လိုက်ရှာကြည့်သည်။

ပန်းဝေဖန်က မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ချော့ပရိသတ်တွေကို ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးလေး နှုတ်ဆက်နေသည်။ ရွှေကိုင်မျက်မှန် တည်တည်ခန့်ခန့် ဦးဟိန်းဖော်မိုး ဆိုတာ ပန်းဝေဖန်ရဲ့ အဖေဟု သူ သိထားပြီးသား။

သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်ကာ ဝေဖန် မိခင် ဒေါ်ပန်းမာလာ ကလည်း စိန်ရွှေရတနာတိုက်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ ထူထောင်ထားနိုင်သူပါပဲ။

အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသော ပန်းဝေဖန်ဆိုတာ တော်ဝင်ပန်တစ်ပွင့်ဟု သူ မငြင်းနိုင်ပါ။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ ပန်းဝေဖန် မျက်နှာလေး ဝင်းလတ်တောက်ပသွားကာ ခြေလှမ်းတွေက သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းရွေ့သွား

ပြန်။ သူ့အကြည့်တွေလည်း ပန်းဝေဖန် ဦးတည်ရာကို ပါသွားခဲ့၏။
“ဟင်”

မွေးနေ့ပွဲကို ထပ်ရောက်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်လိုက်တော့ သူ အံ့သြမျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်သွားခဲ့၏။

မိုးအဂ္ဂ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် စမတ်အင်္ကျီ လှမ်းလာသည်။ မိုးအဂ္ဂကို အပြေးလေး ဆီးကြိုသည့် ဝေဖန်ကို ကြည့်ကာ သူ အကဲခတ်နေမိ၏။

မိုးအဂ္ဂ လှုပ်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်နေသော ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်နေတာ သိသာသည်။

“ဟာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ”
လှမ်းအဝေး ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးလေးနှင့် ပြောနေ

သည်။ သူကတော့ မိုးအဂ္ဂနှင့်ပန်းဝေဖန်တို့ဆီမှာပဲ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ချိတ်မသန် ရှိနေမိခဲ့။

မိုးအဂ္ဂ ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဘူးလေးကို ဆုတ်ကာ ဝေဖန်ထံ ကမ်းပေးသည်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဘူးလေးက သေးပေမယ့် အထဲမှာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတာ သူ မုန်းဆမိ၏။

မိုးအဂ္ဂဆီကို ဝေဖန် မိဘတွေပါ ရောက်လာကာ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေကြ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးထိတ်သွားမိသည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ မမဝေဖန်တို့က တော်တော် ရင်းနှီးပုံပဲနော်”

ထွင်းအဝေး စကားကိုလည်း ခွန်းတံ့မပြန်မိ။ စားလက်စ ကြည့်
ဆီထင်းကိုလည်း အာရုံမရှိနိုင်ဘဲ သူ ဖြစ်နေမိသည်။

ဧကရီက မိုးအငှက် စားပွဲတစ်လုံးဆီ ဆွဲခေါ်နေရာချပေးသည်။
ဧကရီအပြုံးတွေ မြင်နေတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားနေရတာ
အမှန်။

မိုးအငှက် စားပွဲဝိုင်းက ဧကရီ ခွာသွားတော့မှ သူလည်း အကြည့်
တွေ ရုပ်သိမ်းနိုင်တော့၏။

“ကိုကို စားလေ”

“တော်ပြီ ငါ ဝပြီ”

“ဟင် စားတာမှ နစ်လုပ်သုံးလုပ် ရှိသေးတာကို ဘယ်လိုပြော
သွားတာလဲ”

“ငါ သိပ်မဆာလို့”

“ပန်းဧကရီကြောင့် အလှိုလို ခိုက်ပြည့်သွားတာမို့လား”

“ဟာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ တိုးတိုး နေစမ်း”

သူ ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ပြောလိုက်မှပဲ လွမ်းအဝေး ဧကရီ
ကလေးပုကာ ငြိမ်သွားသည်။

“ဟဲ့ အဝေး”

“ဟယ် နွယ်နီ၊ နင် ဒီကို လာတာလား”

“အေး ဟိုမှာ ပိုပိုတို့ပါ၊ ပါတယ်ဟ”

ဝေး သူငယ်ချင်းမလေးတွေနှင့် ဆုံနေတာမို့ သူ အလှိုမက

သွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီကောင်မလေးတွေက သာလိကာ
အောင် စကားပြောတတ်ကြသည်။

အိမ်ကို သင်းတို့အုပ်စု ရောက်လာပြီဆို သူ ခြံထဲဆင်းပြေးရ
သည်အထိ ဗရုတ်ကျလွန်းသည့်အဖွဲ့။

“ကိုကို ခဏလေးနော်၊ ပိုပိုတို့ကို သွားနှုတ်ဆက်မလို့”
သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့်ဆုံပြီဆိုတော့ ဝေး သူ့ကို တောင်းဆိုနေ

သည်။ မသွားခွဲလို့ ခွင့်မပြုလို့လည်း မကောင်းတာမို့

“မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်၊ ခဏနေရင် ပြန်မယ်”

“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့၊ ခဏလေးပါ”

သူ ခွင့်ပြုသည်နှင့် ဝေး နွယ်နီတို့နှင့်အတူ ပါသွားသည်။
အင်ကလေး အနားမှာ မရှိတာလည်း ကောင်းပါသည်။ ပန်းဧကရီ

အထူးကို သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားလို့ရသည်။

သူငယ်ချင်း အုပ်စုနှင့် ရယ်မောစကားပြောနေသော ဧကရီ
အုပ်စုကလေးကို သူ တစ်မိမိမိ ငေးနေမိခိုက်

“သင့်မင်းမူ”

အသံကြောင့်သူ မော့ကြည့်တော့ သူ့ဝိုင်းအထိ ရောက်လာတာ
အထူး။

“ဟင် ကိုမိုးအဂ္ဂ၊ မွေးနေ့ပွဲလာတာလား”

သူ အခုမှ မြင်သလို အမူအရာနှင့် ပြုံးပြနှုတ်ဆက်မေးတော့
အဂ္ဂ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့လား၊ ကိုယ် ထိုင်းရမလား”

“ဟာ ရပါတယ် အစ်ကို ထိုင်ပါ”

မဆုံချင် မတွေ့ချင်ပေမယ့် ထိပ်တိုက်ကြီး ဆုံနေတော့လည်း သူ ငြင်းလို့မကောင်းပြန်။

“ပန်းနဲ့ညီက သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

“ညီက ပန်းလို့ပဲ အိကိုကပဲပေါ့”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော်က နည်းပညာ တက္ကသိုလ် တက်တာပါ။ ပန်းကေရီနဲ့က အပြင်မှာ ခင်မင်တာပါ”

မိုးအဂ္ဂ တည်တည်ရှားရှားလေး ကြည့်တော့ သူ့စိတ်က မလုံမလဲ ဖြစ်မိသေးသည်။

“အင်း ပန်းက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း များတယ်ကွာ ကိုယ်က သူ့မိဘတွေနဲ့ ပိုရင်းနှီးတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“ပြောရရင် ကိုယ်တို့ မန္တလေးမှာနေကတည်းက ပန်းကေရီ တို့နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေလေး ပန်းကေရီက ကိုယ့်ညီမလေးလို့ပဲ နေလာတာ”

သူ ဘာမှမမေးပါဘဲနှင့် မိုးအဂ္ဂက ရှင်းပြနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်တွေ နည်းနည်းတော့ ပြေသွားတာ အမှန်ပင်

အိမ်ထောင်ရေး

“အခု ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံတော့ ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့ သူ့မိဘတွေ တွဲဖက် လုပ်ငန်းတွေ ပါတော့တော့လေး၊ သူ့မွေးနေ့ပွဲလာဖို့ ဇွတ်ပြောနေလို့ ဆက်လာရတာ၊ ကိုယ်က ဒီလိုပွဲမျိုးတွေ မသွားတတ်တော့ ဝေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေတာ၊ ညီနဲ့တွေ့လို့ တော်သေးတယ်”

မိုးအဂ္ဂက ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေ ပြောနေတော့ သူလည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းညှိတ်နားထောင်နေမိသည်။ သူနှင့် တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးကြတာ ဖြစ်ပေမယ့် မိုးအဂ္ဂက မိတ်ဆွေရင်းတွေလို ဆက်ဆံနေ၏။

“ဒါနဲ့ ညီ ညီမလေးကော ကားတွေ ခဲနဲ့လိုက်ထုသေးလားကွာ”

မိုးအဂ္ဂ ရယ်မောရင်း မေးတော့ သူလည်း ရယ်မောလိုက်ရင်း

“သူက တကယ့်ဗရုတ် အစ်ကိုရ၊ တကယ် မလွယ်ဘူး”

“ကိုကိုနော် ဝေး အတင်းတွေ တုတ်မနေနဲ့”

ပြောနေတုန်း လွမ်းအဝေး ပြန်ရောက်လာတာမို့ မိုးအဂ္ဂ အကြည့်တွေက ဝေးဆီ ရောက်သွား၏။

“မင်းလေး ပါလာတာကိုး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကားကို မင်း ထပ်ပြီ၊ ခဲနဲ့မထုလောက်ပါဘူးနော်”

“အာ အဲဒီတုန်းက ဝေး တကယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ လူကြီးရ”

“မိဝေး လူကြီးကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ၊ ကိုမိုးအဂ္ဂ နားညာ တာ မိုးအဂ္ဂ တဲ့”

သူ မနေနိုင်ဘဲ ကြားက ဝင်ပြောတော့ မိုးအဂ္ဂက ပြုံးပြုံးလေး
ပဲ ငြိမ်နေသည်။

“မိုးအဂ္ဂ ဟင် နာမည်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လွမ်းအဝေးရဲ့”

“ခေါ်ရခက်တဲ့ နာမည်ကြီးမို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း မင်း အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ။ မင်းနာမည်က
တော့ ကဗျာဆန်တာပဲကွ”

“လူကြီးက မြှောက်နေတာလား။ ရတယ် ကြက်စိတ်ထမင်းတွေ
အများကြီးနော် ဟင်း ဟင်း”

ချက်ချင်းပဲ မိဝေးနှင့် မိုးအဂ္ဂက ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့သည်။
သူတို့ဝိုင်းကို ရောက်လာသော ကေရီကလည်း တအံ့တဩ မျက်ဝန်း
လေးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

“ကိုမိုး ပျောက်သွားလို့ ပြန်သွားပြီ ထင်တာ ဒီမှာ ရောက်နေ
တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ပန်း။ မင်းမူနဲ့ကိုယ်က သိပြီးသားလေ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကေရီ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး
ပေါ့”

“မလိုတော့ဘူး မမ ကေရီရေ၊ ဝေးတို့ ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်
တွေဖြစ်သွားပြီ အဟင်း ဟင်း”

“ဟာ မိဝေး လူကြီးတွေကို နင့်သူငယ်ချင်းများ မှတ်နေသ

တာ”

“ဆောနိုး ကန်တော့ ကန်တော့၊ ဝေးက ခင်လို့နောက်တာပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ လူကိုကြိုက်သလောက်နောက် အဲ ကားကို
တော့ မနောက်မိဖို့ အရေးကြီးတယ် ဟား ဟား”

တည်တည် နေတတ်သော မိုးအဂ္ဂတောင် မိဝေးနှင့်ဆုံကာ
ဇယ်စရာတွေ ပြောပြီး နောက်ပြောင်နေ၏။

ကေရီကို နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့တော့ မိုးအဂ္ဂကလည်း နှုတ်ဆက်ကာ
ပြန်ဖို့ သူတို့နှင့်အတူ ထလိုက်သည်။

“ဦးမိုးအဂ္ဂကို အခုမှပဲ တောင်းပန်ရဦးမယ်၊ ကားမီးသီးကိစ္စ
အတွက် အဝေး တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“နိုး ရတယ်၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေ
ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ နောက်တွေ့ရင်လည်း ခဲနဲ့ထုပေါ့”

“ဟာ မနောက်ပါနဲ့၊ အဟင်း လမ်းကြိုရင်လည်း ဝေးတို့
အိမ်လာလည်နော်၊ မဝေးပါဘူး၊ ကမာရွတ်ရပ်ကွက်ထဲက အောင်သပြေ
ထမ်းထဲမှာ”

“အိုကေ ရပြီ မင်းလေးနာမည် မေးလိုက်တာနဲ့ သိမယ်ဆိုတာ
တိုယ် သိပြီးသား က ဘိုင့် ညီ ခွင့်ပြုဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမိုးအဂ္ဂ”

နက်ပြာရောင် CYGNUS ကားကြီးပေါ်တက်ကာ မိုးအဂ္ဂ
မောင်းထွက်သွားသည်။ ခင်မင်စရာကောင်းအောင် မိုးအဂ္ဂ မာမ်းနာန

ကင်းစင်တာတော့ သူ သိလိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေတာက တစ်ခုတည်းပါပဲ။

ကေရီနှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂ ရိုးသားရဲ့လား။

အခန်း (၈)

“ဝေးတောင် မဝေးပေါင်”

“ဘာလဲ နင်က ဘာလို့ မထင်တာလဲ မိဝေး”

“ကိုကို ပြောတဲ့ မိုးအဂ္ဂနဲ့ မမ ကေရီတို့က မောင်နှမတွေလို
ခင်မင်ကြတယ်ဆိုတာလေ”

မိဝေး ဝေဖန်ချက်ကြောင့် သူ အလိုမကျ ဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ
ဖြစ်သည်။ သူက ပေါ့ပေါ့လေး ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာက
ရင်ထဲအထိ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ခံစားရတာ ဖြစ်သည်။

“နင်က ဘာသိလို့ ပြောတာလဲ”

“ဘာမှမသိပါဘူး”

“မသိဘဲနဲ့ မပြောနဲ့လေ၊ ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ ကေရီက မန္တလေးမှာ
ကတည်းက ခြံခြင်းကပ် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေလာတာ သူ့ထက်
သုံးနှစ်ကျော်လောက် ငယ်တဲ့ ကေရီကို ကိုမိုးအဂ္ဂက ညီမလေးလို

စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတာ ရှင်းပြီလား”

“ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့”

“ပြောရင်း ဒုန်းဝေးပြန်ပြီး သူတို့ မိသားစု နှစ်စု ခင်ခင်မင်မင် နေလာတာကို ပြောတာ၊ စီးပွားရေးကလည်း လုပ်ငန်းတူဆိုတော့ အခု ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆိုတော့ အရင်လို ခင်မင်နေကြတာပေါ့ ငတုံးမရဲ့”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ရှင်းပြရင်းနှင့်ပင် သာသာနှင့် နာနာလေး နှက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါတောင် လွမ်းအဝေးက မျက်နှာ တစ်ချက်မပျက်ဘဲ သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေပြန်၏။

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“ကိုကို စကားတွေကို သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာသဘောကျစရာ ပါလို့လဲ နင် သိအောင် ငါ ပြောပြတာ”

“အင်း ကိုကို ပြောမှ ပိုရှင်းလင်းသွားတာလေ၊ သူတို့က သွေးသားရင်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သူစိမ်းတွေပဲ”

“နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူ မျက်မှောင်ကြီးကုပ် မေးတော့ လွမ်းအဝေး ပခုံးတစ်ချက် တွန်ရင်း

“ရှင်းနေတာပဲ ကိုကိုရဲ့၊ သူတို့ချင်းက ဘာမှမတော်ဘူး၊ သံယောဇဉ်တွေက ခိုင်မာပြီးသား၊ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း တာကာယ့်ကို ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေစီးပွားဘက်ကြီးတွေ၊ ဒီတော့ ဝေး ထင်ထားတာထက်တောင် သူတို့အခြေအနေက ပိုချင်ပိုနေဦးမှာ”

ရှင်းပြကာမှ ဝေးရဲ့ ဝေဖန်ချက်တွေက ပိုလို့ ပြင်းထန်လာ သည်။ သူ့ရင်ထဲကို မြားအစင်းစင်းနှင့် ပစ်ခွင်းသလို ဝေး စကားတွေက နှုတ်ထိရသည်။

“ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပညာတတ် တွေထိပိုင်ရှင်ကြီး၊ ရှုပါကလည်း အခွန်ကြီး၊ မမ ဧကရီ ကြွေမယ်ဆို ကြွေလောက်တယ်”

“အဝေး နင် ထင်မြင်ချက်တွေက လွန်လွန်းနေပြီ”

“ဟင် ဘာလွန်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ချေနဲ့ ဝေဖန်ပြတာလေ”

“မဝေဖန်နဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ နင် သိထားတာထက် လေးနက် နှုတ်ရှိုင်းတယ်၊ အချစ်က နင်စောစောက ပြောတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ဘာမှ ဆက်ဆိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ ကိုကိုက ဆရာကြီးလား၊ ကြည့်လုပ်နေနီ ဆရာကြီး အဆိပ်သင့်နေမှာစိုးလို့”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

လွမ်းအဝေး ခေါင်းကိုသူ ခေါက်ဖို့ လက်ရွယ်တော့ သုတ်ခနဲ ထပြီး လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းရင်း

“စောနာနဲ့ အကြံပေးနေတာ ကိုကို၊ သွေးသားရင်းချာတွေ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ရင်ထဲကို ကိုကို မြင်ကြည့်လို့ရမှာလား”

“ဟေ့ တော်တော့ ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

သူ ဟောက်လိုက်တော့ မထိတရီ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး လှည့်ထွက်

သွား၏။ ဒါတောင် နှုတ်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွဲရွဲလေး အော်ဆိုသွား
သေး၏။

“ငယ်သူငယ်ချင်းရေ x x အခုတော့ ငယ်ကျွမ်းဆွေ x x
အခုလို ဆုံတွေ့ ကြတာ ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်ပေ x x တူပေ တူပေ ပေ”

သူ့မှာသာ ဒေါသထွက်ရအခက်။ လှမ်းအော်ရအခက်နှင့် မခံ
ချိမခံသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဝေဒနာနှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂအကြောင်း
တွေက လေးပင်စွာ နေရာယူထားသည်။

မိဝေး ပြောသလို ဖြစ်နေရင်တော့ သူ့အဖြစ်က မကျွမ်းမီက
လွမ်းရတော့မည် ထင်သည်။

ရင်ထဲမှာ သံသယတွေနှင့်အတူ မိဝေးရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေကို
ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂဆိုသည် သူက ယောက်ျားပီသ
ချောမောတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံသာလွန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဆိုတာ သူ မငြင်းနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ဝေဒနာပေါ်မှာ သူ့ထက်ဆာလွှင်
သံဇယာစဉ်တွေကပါ ပိုမိုနှောင့်တွယ်ပြီးသား။

“သွေးသားရင်းချာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ရင်ထဲကို ကိုကို
မြင်ကြည့်လို့ ရမလား”

လွမ်းအဝေး စကားက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ကျန်နေဆဲ။ ဝေဒနာနှင့်
မိုးအဂ္ဂတာမှမသက်ဆိုင်သော သူ့စိမ်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကလည်း သိပ်
တော့ မသက်ဆိုင်ဟု ထင်သည်။

တကယ်ဆို သူနှင့် လွမ်းအဝေးတောင်မှ သွေးသားရင်းချာ
ဆောင်နှမတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

သံယောဇဉ်နှင့် မောင်နှမ အချစ်ဆိုတာ ထောင့်ငါးရာအချစ်
နှင့်တော့ ကွာမှာ သူ ယုံသည်။ အရေးကြီးတာက ဝေဒနာနှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂ
နှလုံးသားတွေ ဖြူစင်ဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

ဝေဒနာရယ် အချစ်ကို ကိုယ် ကစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဆိုက်ဆိုက် မခံစားခဲ့ဖူးတာတော့ သေချာတယ်။

မင်းနဲ့ကျန်း...။

အခန်း (၉)

“သူများက ကျောင်းထဲ လာရတာ တော်တော် အူတူထူထူ နိုင်တယ်ကွာ”

ခေါ်ကတည်းက အင်တင်တင် လုပ်နေသော ဇော်ကြီး ကျောင်းထဲရောက်သည့်တိုင် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်ဖောက် လာသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ငါ တစ်ယောက်တည်းမို့ အဖော်ခေါ်လာတာပါ။ တစ်လမ်းလုံး မဆုံးဘူး”

“ငြီးမှာပေါ့ကွ မင်းဟာက ချိန်းထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲ လာတာလေ”

ကေရီကို တွေ့ချင်စိတ်နှင့် ကေရီတို့ အိကိုတက် သူ လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆို ဇော်ကြီး ပြောသလို ချိန်းဆိုထားတာမျိုး မရှိ ပြီးတော့ ဒီမှာ သိကျွမ်းသည့် ဘော်ဒါလည်း မရှိတော့ နှစ်ယောက်သာ အူလည်လည် ဖြစ်နေတာ အမှန်။

ဗျစ်

“ကဲ ဘာလုပ်မှာလဲ မင်းမူ၊ ကေရီ နာမည်ကို အော်ခေါ်ကြည့်လား”

“အေး မင်းကို အော်ခေါ်ခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတာ”

“သေလိုက် မသာကောင်”

ဇော်ကြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မေတ္တာပို့တော့ ပြုံးနေရင်း အိတ်ကပ် အဖိတ် ဖုန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ကေရီခေါ်ကာ တောင်းဆိုထားသော ဖုန်းနံပါတ်လေးကို အလွတ် ဖြစ်သွားမို့ သူ နှိပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းက အလွယ်တကူ အဆင် ဖြစ်ပွဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟဲလို ကေရီပါ”

“ကေရီလား ကိုယ်ပါ မင်းမူပါ”

“ဪ မင်းမူလား။ ဆိုလေ ဘာကိတ်”

“ကိုယ် အခု ကေရီတို့ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်နေတာ၊ သူငယ် တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတာလေး၊ ကေရီ ကလပ်စ်ထဲမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး တို့ ကင်တင်းနီမှာ ရောက်နေတာ”

“ဟာ ဟုတ်လား ဒါဆို ကိုယ် လာခဲ့လို့ ရမလားဟင် ကေရီ”

“အဟင်း ရပါတယ်၊ ကလပ်စ် မတက်ချင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ညှိတာ မရလို့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ မင်းမူ လာတော့ အော်ရတာပေါ့”

“အိုကေ ဒါဆို တို့ ကင်တင်းနီ လာခဲ့မယ်”

သူ ဖုန်းပိတ်တော့ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေ
ဖော်ကြီးကို ငြုံးပြရင်း

“ဧကရီ ကင်တင်းမှာကွ”

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လေ၊ ဟိုရပ် ဒီလျှောက်နဲ့တင်
ဝက်လောက် ကြာနေပြီ”

နစ်ဦးသား ကင်တင်းဘက် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဧကရီက
ယောက်တည်း ရှိနေသည် ဆိုတာကြောင့် ဖော်ကြီးကို ရှောင်ခိုင်း
ပေမယ့် ဒီကောင်မျက်နှာ စူပုပ်ပုပ်ကြောင့် ပြောမထွက် ဖြစ်နေတာ
အတူ အဖော်ခေါ်လာပြီးမှ ဒီကောင် တစ်ယောက်တည်း

စင်းစင်း ရှောင်ခိုင်းရမှာ အားနာနေ၏။

“ဟာ ဟော့ကောင် ပိုးဖော်”

“ဟာ လင်းလင်း ဘယ်လာတာလဲကွ”

“ငါ့ကောင်မလေးဆီလေ၊ သူက ဒီကျောင်းက၊ ဘယ်သူ့
လို့လဲ နေရီစိုးလေ”

“ဘာကွ မင်းနဲ့နေရီစိုးက ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီလား၊ ခွေးထေ
သွက်လိုက်တာ၊ ငါက မင်းတို့ချင်း ငြိမယ် မထင်သေးဘူး”

“အဟီး ကိုယ်မသွက်ရင် နောက်ကောက်ကျသွားမှာပေါ့၊
ကွာ နေရီ မင်းကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာသွားမှာ၊ ငါတို့ ကင်တင်းမှာ ချိန်း
တာ”

ကံကောင်းချင်တော့ ဖော်ကြီး သူ မနှင်ရပါဘဲ အထက်

အောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့ကာ ပါသွားသည်။

“မင်းမူ ငါ ဒီကောင်နဲ့ လိုက်ထိုင်ဦးမယ်၊ ပြန်မှအတူပြန်တာ

အ

“အိုကေ အိုကေ ရတယ် အေးဆေး”

ကင်တင်းရောက်တော့ ဖော်ကြီးတို့က တစ်ဆိုင်၊ ဧကရီ
ဆိုင်နေတာက တစ်ဆိုင်မို့ သူ့အတွက် ပိုလို့ အဆင်ပြေသွားသည်။

အာရီ ရှိသော ဆိုင်လေးကိုပဲ သူ လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

“ယူ သူငယ်ချင်းပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင် သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

“ဪ ထိုင်လေ၊ ယူ ဘာသောက်မလဲ၊ ဘာစားမလဲ”

“ကိုယ် ဘာမှမစားတော့ဘူး၊ ဧကရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့

အတာ”

“တစ်ခုခုတော့ သောက်ပါ၊ အအေးသောက်မလား၊ လိမ္မော်

ကြိုက်လား”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ဧကရီ ပိုင်းမှာ သူထိုင်ကတည်းက
ဆိုင်ထဲမှာရှိသော ယောက်ျားလေး အများစု၏ မျက်ဝန်းတွေကို သတိထား

မိသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေ။

“ဟိုတစ်နေ့က ယူ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ရင်ထိုးလေး
အတွက် ကျေးဇူးတယ်တယ်”

“ရပါတယ် ဧကရီ၊ ဧကရီ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် ကျေးဇူး

ပါတယ်”

“တို့က ရင်ထိုးသိပ် ခရေစီ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မွေးလက်ဆောင်မို့ အမှတ်တရတော့ သိမ်းထားတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကေရီ စကားကြောင့် သူ ကျေနပ်မိ၏။ ထိုနေ့က ကေရီအတွက် အသည်းပုံ ကျောက်စီ ရင်ထိုးလေး သူပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ကေရီက ဒီရောက်နေတာကို။ တို့ကလုပ်စိတ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

အသံနှင့်အတူ အနားမှာရပ်လာသော လူရွယ်ကို ကေရီလို သူလည်း မော့ကြည့်မိ၏။ သူနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်၏။ အကဲခတ် မျက်ဝန်းတွေနှင့်လည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ် နိုင်နိုင်၊ စာသင်ရတာ ဒီနေ့ စိတ်မပါလို့ ကင်ထပ်လာထိုင်နေတာ”

“ကေရီ ဘယ်သွားချင်လို့လဲ၊ တို့ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“ဆောရီးပဲ နိုင်၊ တို့ ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ဘယ်သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ချိန် မတက်ခင်အထိ ဒီမှာပဲ ရှိနေတော့မှာ”

နိုင်နိုင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ သူ သတိထားမိ၏။ ကေရီကတော့ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သလို အအေးပူလင်းကို အသာခုံသောက်နေ၏။ ထိုင်ခွင့်မပြုလည်း မပြု၊ နှုတ်လည်းမဆက်။

နိုင်နိုင် မျက်နှာညိုညစ်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ကေရီကို သူ စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်”

“အဟင်း အလကားပါ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဝန်တိုတတ်၊ စိတ်ကောင်း စိတ်ကောက်တတ်တဲ့သူတွေကို တို့ သိပ်မုန်းတာ”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ခပ်လွန်လွန်လေး ပြုံးပြီး ဆိုနေသော ကေရီ မျက်နှာလေးကတော့ အပြတမ်း မှန်ညက်လှနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

မျက်ခုံးလေးတွေက နှစ်ဖက်ညီကာ ပြေသွယ်သွယ်လေး ကိုင်းသွားတာက အလှတစ်မျိုး။ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေက အစဉ် ရွှန်းလဲ့သောက်ပူတွေနှင့် စိုလဲ့နေတာကလည်း ညှို့ငင်မှုအပြည့်ပါပဲ။

ကေရီအလှက အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိသလို နားကပ်၊ လက်စွယ်၊ ခြေချိန်း၊ ဖုဒ်ချိန်းကအစ စိန်ပွင့် စိန်ထည်တွေပဲမို့ တောက်ပြောင်လှပေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကေရီကို သူ ချစ်တာ ထိုအရာတွေနှင့် မသက်ဆိုင်တာ ရင်ထဲက မြတ်နိုးမှုသက်သက်။

“ဘာတွေ တွေးငေးနေတာလဲ မင်းမူ”

ကေရီ မေးသံလေးကြားမှ သူ အတွေးတွေ ပြန်စုစည်းမိသည်။

“ဘာမှမတွေးပါဘူး ကေရီ”

“အဟင်း မသိပါဘူး။ ဒီမှာ ထိုင်နေရင်း တခြားသူတွေကိုများများ ကြည့်ရသွားတာလားလို့”

ကေရီ စကားကြောင့် သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ သူ့အကြောင်း သူ လွမ်းအဝေး ဘာတွေပြောထားသည် မသိ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကရီရယ်”

“အဟောင်း သိပြီးသားပါနော်၊ သင့်မင်းမှ ဆိုတာ TTC ကင်းဆိုတာ ကြားပြီးသား၊ အဲဒီမှာ ဧကရီရဲနားတွေ မျက်စိတွေ ရှိတယ်”

သူ မျက်စိမျက်နှာမျက် ဖြစ်သွား၏။ ဧကရီက သူ ထင်ထင် သည်ထက်တောင် ခြေလှမ်းတွေ ကျဲလွန်းနေသည်လား။

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ဧကရီရယ်၊ ကိုယ် ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်း လွဲလို့ အခုချိန်မှာ ကိုယ် ပတ်သက်သူ မရှိပါဘူး”

“အင်း၊ ယုံလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမိုးနဲ့ မင်းမှ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲဟင်”

“ကိုမိုးအဂ္ဂကို ပြောတာလား”

“အင်းလေ၊ မွေးနေ့ရက်က အတူတွေ့လိုက်လို့ အံ့ဩနေတာ”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်မင်သွားတဲ့ သဘောပါ ဧကရီ၊ ပြောရတာ ကိုယ့်ညီမ လွမ်းအဝေး ပြဿနာကြောင့်ပေါ့”

ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့် လွမ်းအဝေးတို့ ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာမှ အ သူနှင့်ခင်မင်သွားခဲ့တာကို ရှင်းပြမိသည်။ ဧကရီ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင် နေ၏။

“အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကိုမိုးအဂ္ဂကို အခမ်း အားနာနေတာ၊ ဧက မွေးနေ့မှာ တွေ့တော့လည်း မျက်နှာပူလို့ မခေါ်ရဘူး၊ သူက လာနှုတ်ဆောင် တာလေ၊ ဧကရီနဲ့သူက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်နှမတွေလို ချစ်ကြတာလို့တောင် ကိုယ့်ကို ပြောပြနေသေးတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် ကိုမိုးတို့နဲ့က မန္တလေးမှာကတည်းက နှစ် နှစ်အိမ်လို နေခဲ့ကြတာ”

ဧကရီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ ဖိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော အရာ ကို မြင်တွေ့ရမည်လား ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားသော နည်းလမ်းကိုတော့ သူ ရှာမတွေ့တာ သေချာ၏။

ကိုမိုးအဂ္ဂအကြောင်း ဧကရီ ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ မိ အခြားသောအကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ပြောသည်။ လွမ်းအဝေးရဲ့ အကြောင်းတွေပါလာတော့ သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကသိကအောက် ချစ်ရ၏။

“ယူညီမ လွမ်းအဝေးကတော့ ဧကရီနဲ့ ခဏ ခဏ ဆုံတယ်၊ သူက ဧကရီတို့ အိမ်ဘေးက ဖိုးဖော်လေးတို့အိမ်ကို လာကစားနေကျ ခု”

“သူ့အကြောင်းတော့ မပြောနဲ့ ဧကရီ၊ ဘာမှန်းမသိဘူး။ အလေးတွေနဲ့ အခုချိန်ထိ ကစားတုန်း”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ အဟောင်း ဟင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး တကယ့် အလေးလေးလို့ပဲ သူက ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်တက်နေတာဆို”

“အင်း ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပြီ၊ အခုထိ ကလေးစိတ်မကုန် သေးဘူး။ ဒါတောင် မေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိန်းမဆန်အောင် ခိုသွင်းထားလို့”

“အဟောင်း ဟင်း ဧကရီတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သဘောကုန်နေ

တား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖန်စတိုင်ပဲနော်၊ စကားပြောလည်း သွက်တယ်၊ သူ့ကို ဝေခန့် ခင်တယ်”

လွမ်းအဝေးကိုမှ ဝေခန့်က ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေသည်ဆိုလျှင် သူ သတိတော့ ထားရမည်။ ဒီကောင်မလေးက တကယ် ဗဟုတတ် ယောက်၊ သူ့နဲ့ဝေခန့်ကြားမှာ ခလောက်ဆန်မှာ ကြောက်ရ၏။

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ သိပ်မပေါင်းနဲ့ ဝေခန့်၊ တကယ် မလွယ်အိမ်မှာ တစ်ခါ ကလေးဆန်တယ်”

“အဟင်း မင်းမူကလည်း ကိုယ့်ညီမလေးကို အကောင်တစ်ခွန်း မပြောဘူး။ မင်းမူတို့က မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းဆို”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

သူနှင့် လွမ်းအဝေးအကြောင်း ဝေခန့် အသေအချာ မသိတော့မို့ မောင်နှမအရင်းအချာတွေဟုပဲ ထင်နေပုံရသည်။

သူလည်း ဖွင့်ပြောတော့တဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဝေခန့် အရေးကိစ္စတွေကိုတော့ ဒီအချိန်မှာ ဝေခန့် သိစရာ မလိုသေးပါ။ ပြီးမှ မေမေကော လွမ်းအဝေးကပါ သူ့ကို သွေးသားရင်းချာလိုပဲ အပြည့်အသတ်မှတ်ထားတာ သူ အသိဆုံး။

“ဝေခန့်”

“ဟင် ဘာလဲ မင်းမူ”

“တို့ ဝေခန့်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ ရမလားဟင်”

သူ မေးတော့ ဝေခန့် မျက်ခုံးလေးပင့် မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းကာ

နောက်ညှိရင်း

“ရလို့ပဲ မင်းမူ စောစောက ဆက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ညဘက်တွေ ဆက်ချင်တာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မင်းမူ”

“ဟို အဲ မရှိပါဘူး၊ အဲ တစ်ခါတလေ စကားပြောချင်တဲ့ သဘောပါ”

ဝေခန့် မျက်နှာလေး တည်သွားကာ သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်တော့ သူ တောင်းဆိုတာ လွန်သွားပြီလား၊ နောင်တရချင်၏။

“ဟို ကိုယ် စကားက လွန်သွားလားဟင်၊ ဒါဆို ကိုယ် တောင်း

မနီ”

“တောင်းပန်စရာ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ မင်းမူရယ်၊ ရပါတယ်၊ ဆက်ပါ။ ဝေခန့် မအိပ်သေးရင် စကားပြောမှာပေါ့ အဟင်း”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဝေခန့်ရယ်”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် သူ ဝမ်းသာသွားတာကို ဝေခန့် ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေတော့ နည်းနည်းတော့ ရှက်မိ၏။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ ဝေခန့်နှင့်ကျမှ သူ့အဖြစ်က အတွေ့

အကြုံ ဘာမှမရှိသည့် ချာတိတ်လေးလို ဖြစ်လို့။

ဒါ နှလုံးသားက ပထမဆုံး ချစ်မိတာကြောင့်ပဲ ထင်ပါသည်။

ပြည်နေသော မိုးအဂ္ဂကြောင့် နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မှု ပြေသွားမိသည်။
မိတ်ကစိုးရိမ်နေတာ မိဝေး ပြဿနာများ ရှာပြန်ပြီလားဟု။

“ကိုမိုးအဂ္ဂ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲဟင်”

“စောစောကပဲ ရောက်တာ ညီ၊ ဒီဘက်က မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်အိမ်လာရင်း လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာကွ”

“အဟင်း ဟုတ်တယ် သားရေ မေမေက မသိဘူးလေ၊ မောင်
မိုးအဂ္ဂ မိတ်ဆက်ပြောတော့မှ သိရတာ၊ ဒါကြောင့် သမီးနဲ့တုန်းကကိစ္စ
ကို အခုမှ တောင်းပန်နေတာ သားရဲ့”

မိုးအဂ္ဂကို အခုမှ မေမေ မြင်ဖူးတာမို့ လွမ်းအဝေးကိစ္စကို
အားနာနေပုံနှင့်ပြောသည်။ သူ မေမေဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း

“မေမေသမီး ပြန်မရောက်သေးဘူးလား၊ ဒီအချိန်ဆို ကျောင်း
က ပြန်ရောက်သင့်ပြီ သားတောင် ဖော်ကြီးတို့အိမ် လိုက်သွားလို့ နောက်
ကျနေတာ”

“မရောက်သေးဘူး သားရဲ့၊ ကြည့်ရတာ သိတာလေးတို့အိမ်
လိုက်သွားပြီး တင်းနစ် ကစားနေပြီ ထင်တယ်”

မေမေ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခြံထဲမှာ တင်းနစ်ကစားကွင်း
ရှိပေမယ့် သူ မကစားဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ကစားဖော် မရှိတော့ လွမ်းအဝေး
က သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လိုက်ကစားတတ်သည်။ အခုလည်း မေမေ
ပြောသလို သိတာတို့အိမ် လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်

“ကဲ ညီ ကိုယ် ပြန်ဦးမယ်၊ ညီလည်း အခုမှ ရေရှောင်က

အခန်း (၁၀)

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားကို မြင်လိုက်ကတည်း
က သူ ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ ဒါ မိုးအဂ္ဂရဲ့ကားပဲ ဖြစ်သည်။ အံ့သြမိ
သည်က အိမ်ကို မိုးအဂ္ဂ ရောက်လာတာကြောင့်ပါပဲ။

မိုးအဂ္ဂရဲ့ လင်ခရူဆာ ကားကြီး နံဘေးမှာပဲ သူ့ရဲ့ ဆလွန်း
ကားဖြူလေးကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

တားပေါ်က မဆင်းခင်ကတည်းက မျက်ဝန်းတွေက ဧည့်ခန်း
ထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မေမေနှင့်အတူ
ထိုင်နေသော မိုးအဂ္ဂကို တွေ့သည်။

သူ ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် မေမေက အပြုံးနှင့် ဆီနီကြို
နှုတ်ဆက်ရင်း

“သား ပြန်လာပြီလား၊ ဒီမှာ မောင်မိုးအဂ္ဂ ရောက်နေလို့ကွ”

မေမေမျက်နှာကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ ဖြစ်ကာ သူ့ကို ပြုံး

ပြန်တာဆိုတော့ ရေမိုးချိုး နားဦးပေါ့”

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကို ရောက် နေမယ် မထင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ ကြာသွားတယ်”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာလည်ပါဦးမယ် ဟုတ်လား”

“လာခဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ကျွန်တော် အိမ် မှာ ရှိတတ်ပါတယ်”

“အိုကေ အိုကေ ကိုယ် အလုပ်နားရက် လာလည်ပါ့မယ်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

‘မေမေ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး မိုးအဂ္ဂ ပြန်သွားသည်။ ခြံထဲက မိုးအဂ္ဂ ကားမောင်းထွက်သွားသည်အထိ မေမေ ရပ်ငေးကြည့်နေရင်း

“ကောင်လေးက ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ၊ သူ့မိဘတွေကို မေမေ သိပါတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် “အဂ္ဂမဟာ” ကုမ္ပဏီက နာမည်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကိုမိုးအဂ္ဂတို့က တော်တော် ပြည့်စုံ ချမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာန်မာန မရှိတာတော့ ခင်မင်စရာကောင်း တယ်”

“အင်း မေမေလည်း အကဲခတ်မိပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ သား ရေမိုးချိုးလိုက်ဦး”

မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သူ အခန်းထဲဝင် အဝတ်အစားလဲ

ထက်သည်။ ပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေမိုးချိုးလိုက်၏။ သူ ရေချိုးခန်း ထွက်ခဲ့တော့မှ လွမ်းအဝေး ရေချိုးဖို့ ထွက်လာတာနှင့် ဆုံ၏။

“နင်က အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ သူငယ်ချင်းအိမ် သွားကစားနေ တာပေါ့ ဟုတ်လား ဝေး”

“သိတာတို့အိမ်မှာ တင်းနစ် သွားကစားတာပါ၊ အိမ်မှာ ကစား တာမှ မရှိဘဲ”

“ကစားရင်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှ ကစားပါလား၊ နင်က အိမ်တောင် မပြန်နိုင်ဘဲ သွားကစားနေသေးတယ်”

“ကိုကိုကလည်း လူတွေ့ရင် ဆူဖို့ပူဖို့ ချောင်းနေတာပဲ၊ ကိုကို ကာ အိမ်တန်းပြန်လို့လား၊ ကိုဇော်ကြီးတို့အိမ်မှာ သွားလေပစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ဆုံလို့ သိပြီးပြီ”

“ဘာရယ် မိုးအဂ္ဂနဲ့ နင် လမ်းမှာတွေ့တယ်ပေါ့”

“လမ်းထိပ်မှာ သူ့ကားကြီးနဲ့ အဝေး ကား ထိပ်တိုက်ဆုံတာ သူ အိမ်လာလည်တာတဲ့၊ ဝေးကော ကိုကိုကော မရှိလို့ ငေါင်သွားတယ် ဆိုလေ၊ လာမယ့် ဆန်းဒေး လာမယ်တဲ့”

“နင့်ကို ပြောသွားလို့လား၊ ငါက ဆန်းဒေး မအားဘူး၊ သွား ရောဂိုတယ်”

“ကိုကို သွားစရာရှိ သွားပေါ့၊ ဆန်းဒေးကျရင် သူလာမှာ၊ ဆေးနဲ့ တင်းနစ် ကစားဖို့ စိန်ခေါ်ထားတယ်”

ဝေး စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်လေး ကုပ်သွားသည်။

သင်းလေးက ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့်ဆိုကာ တင်းနစ်ကစားဖို့ ချိန်းလာပုံရ၏။

“ကဲ ကိုကို ရေချိုးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဝေး ချိုးလိုက်ဦးမယ် မေမေ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတယ်”

မိဝေး ခြုံလွှာသဘက်လေးကို ခြုံလွှမ်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ပြေး ဝင်သွားသည်။ သည်တော့မှပဲ သူ ကပျာကသီ လျှောက်ခဲ့ကာ အဝတ် အစားလဲလှယ်လိုက်၏။

မေမေက ညနေတော့ကို ဒီလို မိသားစု စုံညီစွာနှင့် စားဆီ ဆန္ဒရှိသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး မေမေက ကုမ္ပဏီသွား သူနှင့် အဝေးက ကျောင်းသွားအိမ်မှာ ထမင်းချက် ဒေါ်ဆုနှင့် ခြံစောင့် ဦးဒီပီတို့ပဲ စောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

မိသားစု စုံညီချိန်က ညနေထမင်းစားချိန်လေးပဲ ဖြစ်၏။ တစ်ခဲ တစ်ခါတော့ မေမေကို သူ သနားမိသည်။

ဖေဖေ မရှိတော့ကတည်းက မေမေခမြာ မိသားစု စီးပွားရေး ကို တာဝန်ယူခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီတာဝန်တွေတစ်ဖက်၊ သားအိမ် နှစ်ယောက် ဝတ္တရားတွေ တစ်ဖက်နှင့် ချာလည်ခဲ့ရ၏။

မေမေ့ရဲ့ မေတ္တာတရားနှင့် ကျေးဇူးတွေအတွက် သူ တစ်ချို့ ချိန်မှာတော့ တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ရပါဦးမည်။ သွေးသားရင်းချာ မဟုတ်ပေမယ့် မေမေသည် သူ့အတွက် မိခင်ရင်းတစ်ဦးထက်မက ကောင်းခဲ့သည်။

ထိုကျေးဇူးနှင့် မေတ္တာတရားတွေအတွက် သူ့ရင်မှာ အမြဲတမ်း အသိအမှတ်ပြု ဦးထိပ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် (၁၆)။ ဒါကို မေမေ သိစေချင်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဒါက ဘာပုံဖြစ်နေတာလဲ”

သူ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထွက်လာတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ တွေ့ရသော လွမ်းအဝေးပုံစံကြောင့် နာခေါင်းရှုံ့ကြည့်ကာ မေးမိ၏။

“ထင်းနစ်ကစားမလို့လေ၊ ဒီနေ့ ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ စိန်ခေါ်ထားပါ ထယ်ဆို”

လွမ်းအဝေး ပြောမှ ဒီနေ့ ကိုမိုးအဂ္ဂ လာမှာကို ပြန်သတိရ တော့သည်။ ဒါကြောင့် လွမ်းအဝေး အားကစား ဝတ်စုံ ဂါဝန်တိုလေး နှင့် စောင့်နေတာ ဖြစ်မည်။

အနီရဲ့ရဲ့ ဂျိုင်းပြတ်ဂါဝန်လေးက ပေါင်တစ်ဝက်တောင် မရှည်။ လွမ်းအဝေးရဲ့ ဝင်းမွတ်နေသော အသားအရည်လေးတွေနှင့်တော့ ဂါဝန် လေးက လိုက်ဖက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မလုံမခြုံ ဝတ်စုံကြောင့် သူတောင် အမြင်မသင့်သလို ဖြစ်နေ၏။

ပြောရင်းလည်း မိအဝေးက သူ့စကားကို လက်ခံမှပဲ မဟုတ်

တာ သိနေတော့ မသိဟန်ဆောင်ကာ နံရံမှာ ချိန်ထားသော ကားသွားကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ကိုကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဖော်ကြီးတို့အိမ် သွားမလို့”

သူ့စကားကို မယုံသလို လွမ်းအဝေး သူ့ကို မျက်မှောင်ကပ်ကြည့်နေတာ သိသည်။ သူ ပြင်ဆင်ဝတ်ဆင်ထားတာက ဝေး မယုံနိုင်စရာလည်း ကောင်းနေမှာပါပဲ။

“ကိုကိုပုံစံက အပြတ်မိနေတာပဲ၊ ကိုဖော်ကြီး အိမ်သွားမှာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဖော်ကြီးနဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့”

ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောကာ သူ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ ဆင်းခဲ့ချိန်မှာပဲ ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာတာ မိုးအဂ္ဂရဲ့ လင့်ခရူဆာ ကားကြီး ဖြစ်သည်။

လွမ်းအဝေးကလည်း ဆင်ဝင်အောက်ကို သုတ်ခနဲ ဆင်းလာ၏။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားထိုးရပ်သွားကာ ဆင်းလာသော မိုးအဂ္ဂကို သူ နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေလိုက်သည်။

မိုးအဂ္ဂ ဝတ်ထားတာက ဂျင်းပြာနှင့် စပို့ရှပ်အဝါစင်း လက်တိုမို့ လူငယ်ဆန်ဆန်လေး ဖြစ်သွားသလို ရှိ၏။

“ဟာ ဦးမိုးအဂ္ဂက အပြတ်မိုက်တာပဲ၊ ဒီလို ပုံစံနဲ့ဆိုတော့

သိလေးအတိုင်းပဲ အဟင်း ဟင်း”

“မမြောက်ပါနဲ့ကွာ ဒီမှာ ဝေးနဲ့ အန်တိုအတွက် လက်ဆောင်ပေးပါတယ်ကွ”

ကားထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကြီး ဆွဲယူကာ မိုးအဂ္ဂ ပြောသည်။ မီးနန်းတွေက လွမ်းအဝေးဆီမှာပဲ ဦးတည်နေသည်။

“ဘာလက်ဆောင်တွေလဲ ဦးမိုးအဂ္ဂရဲ့၊ အားနာစရာကြီး”

“အားနာစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ ဝတ်စုံတွေပါ၊ ဝေးနဲ့လိုက်မယ် ထင်တာတွေ ယူလာတာ၊ အန်တိုအတွက် စားစေချင်လို့ မုန့်တွေ ဝယ်လာခဲ့တာပါ”

လက်ဆောင်တွေကို လွမ်းအဝေးဆီ ကမ်းပေးပြီးမှပဲ မိုးအဂ္ဂကြည့်တွေက သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။

“ဟော ညီက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့ ကိုမိုးအဂ္ဂ ဧည့်မခံတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မေမေနဲ့ညီမလေးတော့ ရှိမှာပါ”

“ရတယ် ညီ၊ ဒီနေ့ ကိုယ့်အတွက် ဖရီးဒေးပါ၊ ဒါကြောင့် အေးဆေးဆေးဆေး ထွက်လာတာ”

“ဦးမိုးအဂ္ဂ၊ စိန်ခေါ်ပွဲ ရှိတယ်နော်”

“ရပါတယ် ဝေးရဲ့၊ ခဏနေရင် တင်းနစ် ကစားတာပေါ့၊ ကဲ သွားစရာရှိတာ သွားပါ၊ ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး အစ်ကို”

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဦးဆောင်ခဲ့တာက ဇော်ကြီးတို့အိမ်ဆိုပေမယ့် အစီအစဉ်က ချိန်းသားဖြစ်တာ ဇော်ကြီး အိမ်မှာ သူ့ရဲ့ဆလွန်းကားလေးကို ထားခဲ့တာ နှင့် ချိန်းဆိုထားသော ကဖေးဆိုင်လေးကို သွားရမည်။ ဒီနေ့ ကော်ပလာဇာလိုက်ပို့ပေးဖို့ သူ အခွင့်ရထားသည်။

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ ဆလွန်းကားလေးက ကေရီရဲ့ MARK II ကားကြီးလောက် မခန့်ညားတာမို့ ကေရီကားနဲ့ပဲ သွားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ဖြစ်သည်။ ပထမတော့ မေမေရဲ့ ပရာဒိုကားကို သူ ယူသွားဦးတော့သေး၏။ ဟိုမေး ဒီမေး မေးလာမှာ စိုးတာကြောင့် မယူဖြစ်တော့တာကတော့ သို့လ် စတက်ကတည်းက သည်ဆလွန်းကားလေး သူ စီးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လွမ်းအဝေးကတော့ မော်ဒယ်မြင့်မှ စီးချင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေက ပါဂျူဒိုး တစ်စီး ဝယ်ပေး၏။

“သားကော ကားပြောင်းချင်သလား။ မေမေ လဲပေးမယ်လေ”

“မလိုချင်ပါဘူး မေမေရာ။ ဒီဆလွန်းလေးက အိုကေနေတာရတယ် သားအတွက် မလိုဘူး”

ဒီလို ကျေနပ် အဆင်ပြေအောင် ပြောခဲ့ပေမယ့် ကေရီရဲ့ ဖိတ်တောက်နေသော MARK II ကားနက်ကြီးကို မြင်တော့ သူ ငယ်သလိုတော့ ခံစားရသည်။

ဇော်ကြီးတို့ ခြံထဲရောက်တော့ သူ့ကားရပ်သည်နှင့် ဇော်ကြီး ထွက်လာရင်း

“တယ် ပီရီယကောင်းပါလား။ မင်းမူ ငါတောင် အခုမှ နီးတာ”
“မင်း အိမ်ပုတ်ကြီးတာ ငါ သိတယ်။ ကဲ ငါ့ကား ထားခဲ့မယ် ပြန်မှ ဝင်ယူမယ်”

“ဟ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”
“ရတယ် တက္ကစီနဲ့ သွားလိုက်မယ်၊ မင်း ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ဖို့ မစောင့်နိုင်ဘူး လစ်ပြီ”

“ခွေးကောင် အိမ်ပေါ်တောင် မတက်နိုင်ဘူး။ မွန်နေတာက လောက်အထိ”

ဇော်ကြီးရဲ့ နှိပ်ကွပ်စကားတွေကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရင်း သူ ဆုတ်သုတ်လေး ထွက်ခဲ့သည်။ ကေရီနဲ့ ချိန်းထားတာ ကိုးနာရီမို့ ချိန်းကော်လောက် လိုသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ အလိုလိုနေရင်း အလျင်စလို နိုင်နေခဲ့သည်။ ကေရီနှင့် ချိန်းဆိုထားသော ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ သူ နာရီဝက် ကျော်လောက် စောင့်လိုက်ရသည်။

ကေရီ ရောက်လာတော့ သူထိုင်ခုံက ထရပ်မိသည်အထိ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ အဝါရောင် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဂျင်းစကပ်အကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော ကေရီကတော့ ငေးလောက်အောင် လှပါသည်။

“ဆောရီး တို့ နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”
“ဟင့်အင်း ကေရီ နောက်မကျပါဘူး။ ကိုယ်က စိတ်ကတော့

လောပြီး စောရောက်နေတာပါ။”

ကေရီ ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးရင်း သူ့ရှေ့က မျက်နှာချစ်ဆိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် မင်းမူ၊ တကယ်ဆို ကေရီက ဒီနေ့ ကိုကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာ၊ ကိုမိုးက ကုမ္ပဏီအရေးပေါ် အစည်းအဝေး ရှိတာ ဆိုလို့လေ”

ကေရီ စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်သွားမိတဲ့ ကိုမိုးအဂ္ဂကို ကေရီက ရှော့ပင်ပို့ခိုင်းသည်တဲ့လား။ ကိုမိုးအဂ္ဂက အိမ်ထဲ ရောက်နေတာ ကေရီ မသိဘူးထင်သည်။

“ကိုမိုးကို အနိုင်ကျင့်မလို့ အစီအစဉ် ပျက်သွားတယ်၊ ကေရီ”

ကေရီတို့ သွားရအောင် မင်းမူ”

သူ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ကေရီနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ကေရီ MARK II ကားနက်ကြီးကို သူပဲ မောင်းကာ ကေရီရဲ့ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူလိုက်ပါသည်။

ကေရီ သွားချင်သည့် ပလာဇာကို ရောက်တော့လည်း ကေရီ စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်သမျှ သူ ဘေးက ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ပေးသည်။

အဝတ်အစားတွေ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေအပြင် ကေရီ သဘောကျပြီဆိုလျှင် ဖန်စိပစ္စည်းတွေကအစ ဝယ်သည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ငွေတွေကို ကေရီ အထပ်လိုက် ရှင်းသည်။

ကေရီကို ကြည့်ရင်း သူ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေတောင် အေးစေ

သောသည်။ ကေရီ ငွေအသုံးကြမ်းပုံက မျက်လုံးပြူးလောက်၏။

“ကဲ မင်းမူလည်း မိုက်ဆာနေပြီပေါ့၊ သွားရအောင်နော်”

ဝယ်လိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေက လှည်းကလေးနှင့် တွန်းသယ်

နေသည်အထိ များသည်။ မနက်စာ စားဖို့ ရွေးသည့်ဆိုင်ကလည်း အသင့် ဟိုတယ်ကြီးမှာ။

“ဒီက အစားအစာတွေက အရသာရှိတယ် မင်းမူရဲ့၊ တို့

အပင်ထွက်တိုင်း ဒီမှာပဲ စားဖြစ်တာ၊ အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်တစ်ခါ သောက် ရောက်တယ်”

“ဟင် ဒါဆို ကေရီက တစ်လကို ရှော့ပင် ဘယ်နှခါလောက်

သောက်နေလို့လဲ”

“အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်လောက်တော့ ရောက်တာပေါ့ မင်းမူရဲ့”

“ဒါဆို ကေရီမှာ တစ်လ တစ်လ ဝယ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ

အများကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အဲဒီလောက် အများကြီး ဘာလုပ်တာလဲဟင်”

“အဟင်း မင်းမူကလည်း ဝယ်တိုင်း အားလုံးဝတိဖြစ်တာမှ

အတတ်တာ၊ ကေရီစိတ်က တစ်မျိုး မင်းမူရဲ့ ဝယ်တုန်းက ကြိုက်ပေမယ့် အပြန်ရောက်ရင် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်တာ”

“ဒါဆို ဝယ်ပြီးသားတွေကို ကေရီ ဘာလုပ်ပစ်လဲ”

“ဗီရိုထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်တာပေါ့ မင်းမူရဲ့၊ တစ်လ

တစ်လ ဒီခိုင်းဆန်းတွေ ဖက်ရှင်ဆန်းတွေ အမြဲပေါ်နေတာ၊ တစ်လ အကြိမ်လောက်မှ ပလာဇာ မရောက်ရင် ခေတ်နောက်ကျသွားမှာပေါ့

မင်းမူရဲ”

ကေရီ စကားတွေကို သူ ဘာမှ ဝေဖန်စကား မဆိုနိုင်။ ဒီနေ့ပဲ ကေရီ သုံးလိုက်တာ သိန်းဆယ်ဂဏန်းနီးပါးရှိသည်။ တစ်သုံးကြိမ် ရှော့ပင်ထွက်သည်ဆိုတော့ ကေရီ အသုံးစရိတ်က မသေပြီးတော့ ကေရီရဲ့ အသုံးစရိတ်နှင့် အခြားသော ကုန်ကျတွေလည်း ရှိဦးမှာပဲ ဖြစ်သည်။

တွေးကြည့်မိရုံနှင့် သူ ရင်မောသွားသည်။ ကေရီ မိဘတွေကော ကေရီအတွက် အပြုံးမပျက်နိုင်သည့် အခြေအနေဆိုပေမယ့် တို့ အခြေအနေနှင့်ဆိုလျှင် မဖြစ်ပါ။

အိမ်မှာ ငွေကဖြုန်းဆုံး လွမ်းအဝေးတောင်မှ ကေရီ ခြေဖျက်ကို မှီမှာမဟုတ်။ လွမ်းအဝေးက အလှအပနှင့် အဝတ်အစားကို ကော်လောက် မမက်မောတာပဲ တော်သေးသည်ဆိုရမည်။

မနက်စာအတွက် ကေရီ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်မှာယူထားသော ဟင်းလျာတွေကိုလည်း သူ စားလိုမျိုးမကု။ ကေရီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်းပဲ စားတာဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ စားပွဲမှာ မကုန်မခမ်း ကျန်ခဲ့သည့် ဟင်းတွေက အများကြီး။

တစ်ကြိမ်လေး လိုက်ခဲ့မိသည်နှင့် ကေရီအကြောင်းကို သိသွားပြီ။

ရင်ထဲမှာလည်း မောသွားရတာ အမှန်း

အခန်း (၁၂)

“ဘာလဲ မင်း ကေရီ သုံးတာဖြုန်းတာကို ကြည့်ပြီး လန့်သွားတာ”

သူ ပြန်ပြောပြတာ နားထောင်ပြီး ဇော်ကြီး မေးခွန်းထုတ်တာ သူ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံမိ၏။

“အေး လန့်စရာကြီး ဖြစ်နေတာကိုး၊ တစ်ခါ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် လောက် သုံးနေတာဆိုတော့ တစ်လ သုံးခေါက်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ကေရီ လုပ်ရပ်က သုံးတာ မဟုတ်ဘဲ ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေပြီ”

“သူတို့က ချမ်းသာတာပဲကွာ၊ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တာပေါ့၊ သူ့အဖေကော အမေပါ ရှာသမျှက ကေရီအတွက်ပဲ”

ဒါကိုတော့ သူ မငြင်းနိုင်ပါ။ ကေရီရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေက သူတို့နှင့်သာလျှင် ကွာခြားတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာက မေမေ တစ်ယောက်ပဲ မိန်းမသားတန်ပဲ စီးပွားကို ဦးဆောင်နေရတာဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက်ဘဝ လူတန်နေနိုင်ဖို့အတွက် မေမေခမြာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်ကြီးနေခဲ့ရ၏။

သူ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးလျှင်တော့ မေမေ့ကို နားစေကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို တာဝန်ယူပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်းမူ”

“ဟင် ဘာလဲ ဖော်ကြီး”

“မင်း ဘာတွေတွေ့ငေးငေးဖြစ်နေတာလဲ၊ ဧကရီနဲ့ မင်းကို ယှဉ်နေတာလား”

“အင်း ဧကရီ ငါထက် ပြည့်စုံသာလွန်တာ ငါ သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲ”

“မင်းနဲ့ ဧကရီ အခြေအနေက ဘယ်အခြေအနေ ရောနေပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း မိတ်ဆွေအဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မသိပါဘူး။ ပလာဇာသွားဖို့တောင် မင်းကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ ငါက အတော် အဆင်ပြေနေပြီထင်တာ”

ဖော်ကြီး ပြောတော့ သူ အာရုံဆဲ အရိပ်ထင်လာတာ ကိုမိုးအုကို ဖြစ်သည်။ ဧကရီက ပလာဇာခေါ်တာ ငြင်းပြီး သူတို့အိမ်ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ဧကရီနှင့် ကိုမိုးအုအပေါ်မှာ သူ သံသယ ကင်းသွား

စေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုမိုးအု ညနေစောင်းမှ ငြိန်သွားသည်ဟု ကြားသည်။ အိမ်မှာတောင် မေမေ ချက်သော မနက်စာ တိုစားသွားသည်တဲ့။

“ဦးမိုးအုက တင်းနစ်ကစားတာ တော်တယ် ကိုကိုရဲ့”

လွမ်းအဝေးကလည်း ကိုမိုးအုအကြောင်း သူ့ကို ဆီးပြော၏။

“ဘာလဲ နင် ရှုံးသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား အဝေး”

“ရှုံးစရာလား ကိုကိုရဲ့၊ သုံးပွဲ နှစ်ပွဲနဲ့ အဝေးနိုင်တာလေ။

အကြောင့် နောက်တစ်ပတ် ဆန်းဒေးကျရင် ဦးမိုးအု တစ်ပိုင်းလိုက်ကျွေးဇရာ”

ဝေး စကားကြောင့် သူ မျက်ခုံးကူးသွားစေခဲ့၏။ ဦးမိုးအုနှင့် ဝေး ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသွားတာ မြန်ဆန်လွန်းနေသလိုပါပဲ။

ကိုမိုးအု အိမ်ကို လာနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်က ဒါကြောင့် လား စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ဝေးကို ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။ သူ ထင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း မိုးအုလို့ ယောက်ျားတစ်ယောက် က ငြင်းစရာ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ဟေ့ကောင် မင်းမူ”

“ဟင် ဘာလဲကွ”

သူ့ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ပြီး ဖော်ကြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ သူ့ က လန့်သွားတာ အမှန်။

“မင်းနဲ့စကားပြောရတာ တကယ် အာရုံစားတယ်၊ ဒီလောက်
ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ဆောရီးကွာ၊ ငါ အတွေးလွန်သွားလို့ပါ၊ မင်း ဘာပြောမလို့
လဲ”

ဇော်ကြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းခါနေ၏။ ပြီးမှ

“မင်း အဆက်ဟောင်းကြီး မေသူအောင် အကြောင်း ပြောမ

လို့”

မေသူအောင် ဆိုတာ သူ့နှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်မို့

ဇော်ကြီး စကားကို နားထောင်လိုက်၏။

“မနေက သူ့နဲ့ငါ တွေ့တယ်၊ သူ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူ မအံ့ဩသလို မေးတော့ ဇော်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း

“မင်းကသာ တည်ငြိမ်နေတာ၊ သူက မင်းကို မေ့မရသေးပုံပဲ။

မင်းအကြောင်းတွေ မေးနေတယ်”

“ပြီးသွားပါပြီကွာ”

“အေး သူ့မင်္ဂလာပွဲကို လာဖို့ မင်းကို ဖိတ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖိတ်တော့လည်း သွားရမှာပေါ့ကွာ”

“အေး မင်းက သွားရဲပေမယ့် သူက မဖိတ်ရဲဘူးတဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုတွေ့ရင် သူ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မျက်စည်ကျ

အောက်မီးလို့တဲ့”

သူ မနဲ့တွန့်ပြီး ယုံယုံပြီးတော့ ဇော်ကြီး မကျေမနပ် မျက်မှောင်

ပြီး ကုပ်ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ မင်းက လှောင်တာလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မေသူအောင်ကို

ငါ တကယ် ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း ဘက်က ဟုတ်ပေမယ့် သူက မင်းကို ချစ်ခဲ့တာလေ၊

မင်းဘက်က သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလို့ သူ့ခမြာ ခံလိုက်ရတာ”

“ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကွာ၊ မင်း ဘာလို့ ပြန်စနေတာလဲ”

“အေး မင်း ဝဋ်လည်မှာစိုးလို့”

ဇော်ကြီးစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲတော့ ခံစားလိုက်
ရသည်။ သူ ဝဋ်လည်မှာတဲ့လား။

ဝကရီကို သူ ချစ်နေခဲ့တာကြောင့် ဝဋ်လည်မှာဆိုလျှင်တော့
သူ နာကျင်ခံစားရမှာ အသေအချာဖြစ်သည်။

ကေရီရဲ့ အချစ်ကိုပဲ သူပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ ဒါ နှလုံးသားက

တောင်းဆိုချက် တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ညီ ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မသွားဘူး ကိုမိုးအဂ္ဂ နောက်အပတ်ထဲမှာ စာမေးပွဲ ရှိလို့ စာကျက်မလို့လေ”

“ဪ ဟုတ်လား။ ကိုယ်က ဝေးလေးကို အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့၊ ညီ လိုက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး ကိုမိုးအဂ္ဂ ကျွန်တော် စာလေး ကျက်စရာရှိလို့ပါ”

ဒီနေ့ ကိုမိုးအဂ္ဂ လွမ်းအဝေးကို မနက်စာ လိုက်ကျွေးမှာ သူ သိသည်။ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က မိဝေး တင်းနစ်ကစားတာ နိုင်ထားသည် ဟု သူ့ကြားထား၏။

အခုလည်း လွမ်းအဝေး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာမို့ မိုးအဂ္ဂ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ စကားပြောဖော် မရှိတာမို့ သူ

ညီခံစကားပြောပေးနေရ၏။

ကိုမိုးအဂ္ဂ ခေါ်နေတာကို သူ ငြင်းနေတုန်းမှာ ဝေး ထွက်လာ သည်။ အဝါနုနု စပို့ရှပ်လက်တိုလေးကို ဂျင်းဘောင်းဘီ အကျပ်လေး နှင့် လွမ်းအဝေး တွဲဝတ်ဆင်ထား၏။

“ကိုကို မလိုက်တော့ဘူးလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ဝေး။ ကိုကို စာကျက်စရာရှိလို့”

“ဒါဆို ကိုကိုအတွက် မုန့်ဝယ်လာမယ် အဟင်း”

လွမ်းအဝေး ပြုံးပြုံးလေး ပြောသည်။ မိုးအဂ္ဂက ထိုင်ခုံက ဆုတ်ပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်၏။

“သွားမယ် ညီ၊ ဝေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖို့ပေးပါမယ်”

မိုးအဂ္ဂ နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့က လွမ်းထွက်တော့ လွမ်းအဝေး သူ့ကို လက်ကလေးပြကာ နောက်က လိုက်သွားသည်။

မိုးအဂ္ဂ၏ လင်ခရူဆာ ကားကြီးနှင့် လွမ်းအဝေး ပါသွားတော့မှ သူ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံက ထရပ်မိ၏။

“သမီးလေးတို့ သွားပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါပြီ မေမေ”

ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာသည် မေမေအမေးကို သူ ပြန်ဖြေတော့ မေမေ သူ့အနားထိ လျှောက်လာရင်း

“မေမေက သားကိုပါ လိုက်သွားစေချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ သား စာကျက်စရာလေး ရှိလို့ပါ”

“သား ပြောနေတာ မေမေ ကြားတယ်၊ သမီးတစ်ယောက် တည်း သူစိမ်းယောက်ျားလေးနဲ့ သွားလို့ မေမေပြောတာပါ”

မေမေစကားအထိပါယ်ကို သူ သဘောပေါက်ပါသည်။ မေမေက ဝေးကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“ဟို မေမေ့ကို သူ ခွင့်တောင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့မို့ သားက ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ”

“မောင်မိုးအဂ္ဂကို မေမေ နားလည်ယုံပါတယ် ဒါပေမဲ့ သမီးက သားသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကလေးစိတ်က ပျောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေ့အမြင်မှာ ဝေးကို ကလေးတစ်ယောက်ဟုပဲ ထင်နေသေး သည်လား မသိ။ တကယ်ဆို လွမ်းအဝေးသည် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့တာ အမှန်။

“ကဲ သား စာကျက်စရာ ရှိရင်ကျက်တော့ သားက စာမေးနဲ့ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်ပြီဆိုတော့ စာကြိုးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“အေး မေမေက သားကို မေပေ့ရဲ့ စီးပွားရေး အလုပ်တွေ မှာ ဦးဆောင်စေချင်ပြီ”

“သား နားလည်ပါတယ် မေမေ၊ သားလည်း မေမေ့ကို နားစေ ချင်ပါပြီ”

မေမေ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အားကိုးယုံကြည်မှုတွေ ပျော်ဝင်နေသည်။

ဒါကို သူ နားလည်ပါသည်။ သင့်မင်းမူ ဆိုသော သူသည် မေပေ့ရဲ့ သားအရင်းအချာ မဟုတ်ပေမယ့် မေပေ့ရဲ့ မေတ္တာရင်ငွေ အောက်မှာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူလေ။

“အင်း မေမေ့သားကို မေမေ အားကိုးတယ် သားရယ်”

“မေမေရယ်၊ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ မေတ္တာတွေ တို့ သား ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်တာ မှန်သမျှ သား လုပ်ပေးမှာပါ”

“လိမ္မာလိုက်တာ သားရယ်”

မေမေ သူ့ပခုံးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ပြောသည်။ ပြည့်ဝ သော မေတ္တာရိပ်တွေ ဖြာနေသော မေမေမျက်နှာက အေးချမ်းကြည်လင် နေခဲ့ပါသည်။

“အဟင်း ဟင်း ဒါဆို အခု ကြားပြီမို့လား၊ စာကြည့်စားပွဲ
အဲလို ရပြီပေါ့”

ရယ်သံချိုချိုလေးနှင့် ပြောပုံက ညှို့ဓာတ်တွေ အပြည့်ပါနေ
ညှို့ အပြုံးချိုချိုနှင့် မျက်နှာလေးကို သူ မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏။ ထို
မျက်နှာလေးကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲက စကားတွေ ပွင့်ထွက်ချင်မိမြဲ။

ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိ ဖွင့်ပြောဖို့ မရဲဖြစ်နေတာ အမှန်။

“ဖုန်းချလိုက်ရတော့မှာလား မင်းမူ”

“ဟင် နေပါဦး ကေရီ၊ ကေရီကို တို့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင် ဘာပြောမှာလဲ မင်းမူ”

ဒီညတော့ ကေရီကို ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ထားသော စကားတွေ
အတွက် ပြောဖြစ်အောင် သူ ပြောချင်သည်။

“ကေရီ”

“ခက်ပါလား နာမည်တစ်ခါခေါ် တစ်သိန်းဆိုရင် မင်းမူ မုန့်ဖိုး
တော့ ကုန်လောက်ပြီ ထင်တယ်”

ဖုန်းထဲက ကေရီ ရယ်ရင်း နောက်ပြောင်တော့ သူ ပြုံးမိရင်း

“ကိုယ် ကေရီကို ပြောချင်နေတဲ့ စကားက တစ်ခွန်းအတွက်
အတ္တိတွေ မွေးနေတာပါ”

“ဘုရားရေ အဲဒီလောက်အထိ လိုအပ်လို့လား၊ ဘာလဲ ချစ်
သံဆိုတဲ့ စကားတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်”

ကေရီ နှုတ်က ရဲတင်းစွာ ထွက်လာသော စကားကြောင့် သူ

အခန်း (၁၄)

“ကေရီ ကိုယ်ပါ”

“ဪ မင်းမူ ပြောလေး”

ဖုန်းထဲက ကြားရသော ကေရီအသံလေးက ကြည်ကြည်လင်
လင်လေးပဲ ရှိသည်။

“ကေရီ မအိပ်သေးပါဘူးနော်”

“မအိပ်သေးပါဘူး မင်းမူရဲ့၊ အခုပဲ စာကျက်ပြီးတာလေး
စာမေးပွဲက နီးနေပြီကိုး၊ မင်းမူကော ကျက်ပြီးပြီလား”

“အခုထိ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လို့ မရသေးဘူး”

“ဘာလဲ စာထဲ အာရုံဝင်စားလို့ မရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကေရီ၊ ကေရီကို ဖုန်းဆက်ချင်နေလို့ ကေရီ
အသံလေးကို ကြားချင်နေလို့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တောင် မဟုတ်ပါဘဲ မျက်နှာထူပူသွား၏။

“ကေရီ ကိုယ်ပြောချင်တာ အဲဒီ စကားပါ၊ ကေရီကို ချစ်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟယ် အဆန်းပါ တို့ချင်းသိတာ နှစ်လတောင် မရှိသေးဘူး”

“အဲဒီ မတိုင်ခင်ကတည်းက တို့ရင်ထဲက ကေရီကို မြတ်နိုးချစ်နေတာပါ”

“အဟင်း တို့က ယူ ရည်းစားစကား ပြောတဲ့ ဘယ်နေ့ယော့ မြောက် မိန်းကလေးလဲ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး ကေရီ၊ တို့ ကေရီကို တကယ်ချစ်တာ”

“အင်း အဲဒီစကားမျိုး ယောက်ျားလေး အတော်များများက ကေရီ ကြားဖူးတယ် မင်းမူရဲ့”

သူ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ကေရီနှင့်ကျမှ သူ့နှုတ်စကားတွေ ရှားပါးကုန်တာ ခက်နေပြီ။ အရင်ကဆို မိန်းကလေး ယောက်ျားကို ဒီလို စကားပြောဖို့ သူ့နှုတ်တွေက ပွင့်လင်းရဲတင်းခဲ့တာ အခု ကေရီနှင့်ကျမှ ဘာတွေဖြစ်နေသည် မသိ။

“ကေရီ”

“ပြောလေ မင်းမူ”

“တို့ ကေရီကို အလေးအနက် ချစ်တာပါ။ အမှန် ဝန်ခံစာ တို့ရည်းစားတွေလည်း အများကြီး ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကေရီ ချစ်တဲ့အချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟင်း ဟင်း”

“မရယ်ပါနဲ့ ကေရီရယ်၊ တို့ တကယ် ပြောတာပါ”

“ယူ့ကို လျှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး မင်းမူ၊ တို့လည်း ချစ်သူ ထားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို အခုထိ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ကေရီလိုပဲ တို့ ကြုံဆုံနေတာ၊ အခု ကေရီကို တို့ တကယ် ချစ်နေပြီဆိုတာ ဝန်ခံချင်တယ်”

“...”

“ကေရီ တို့ပြောတာ ကြားပါတယ်နော်”

“အင်းလေ နားထောင်နေတယ်၊ ယူ ပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊

အိပ်ချင်နေပြီ”

“ဟို တို့ကို အဖြေပေးပါဦး ကေရီ”

“ဟင် အခု ရည်းစားစကားပြော၊ အခု အဖြေတောင်းနေပြီ မင်းမူရဲ့၊ တို့ကို စဉ်းစားခွင့်တောင် မပေးတော့ဘူးလား”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး ကေရီ စဉ်းစားပါ၊ တို့က အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာမို့ ကေရီလည်း အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ တို့ကို အဖြေပေးပါ”

“အိုကေ ရပြီ၊ တို့ အိပ်ချင်လွန်းလို့ မျက်ခွံတွေ လေးလာပြီ မင်းမူ”

စကားအဆုံးမှာ ကေရီ ဖုန်းလေးချသွားသည်။ သူ မင်္ဂလာ

စွာ ကြောင်တွေနေမိဆဲ။ ဂေကရီကတော့ အိပ်မောကျသွားခဲ့ပြီလား။
ဖုန်းလေးကို ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီးမှ သူ စာကြည့်စာ
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်အာရုံတွေက ပိုလို့ နောက်ရှုပ်သွားရင်
အမှန်။

ဂေကရီ လေသံတွေက သူ့အပေါ်မှာ အလေးအနက် မရှိသ
ပါပဲ။ ဂေကရီရယ် ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း ယုံကြည်စေ
တယ်။

ကိုယ် အလေးအနက် ထားခဲ့တဲ့ ကြီးအတွက် မင်းဘက်
လေးနက်မှုမရှိတာတော့ သေချာသည်။

ဇော်ကြီး ပြောသလို သူတော့ ဝဋ်လည်နေပြီလား။

ပင့်သက်မောတစ်ခု သူ့နှုတ်က ထွက်ကျသွားပြန်တာ ဘယ်
မြောက်မှန်း မသိပါ။

အခန်း (၁၅)

“လွမ်းအဝေးနဲ့ တင်းနစ် ကစားနေတာ ဘယ်သူလဲကွ မင်းမူ”
သူ့အိမ်ရောက်လာသော ဇော်ကြီး မေးလာတော့ ကိုမိုးအဂ္ဂ
ကြောင်းကို သူ ပြောပြရသည်။ ဇော်ကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကုပ်
ထားနိုင်ရင်း

“ဒါဆို ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဂေကရီနဲ့ ပတ်သက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးလေ ဂေကရီ မွေးနေ့ရက်က ငါတို့ ရင်နှိုးသွားတာ”

“ကြည့်ရတာ လွမ်းအဝေးနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးနေပုံပဲကွ”

ဇော်ကြီးစကားကို သူ မသိကျိုးကျွံပြုရင်း ငြိမ်သက်နေတော့
နုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လွမ်းအဝေးနှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားတွေပြောရင်း
အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။

“ကိုအဂ္ဂက အခုမှ လက်ရည်အမှန် ထုတ်ကစားတာ မဟုတ်

လား။

“အဟွန်း မဟုတ်ရပါဘူး ဝေးရယ်၊ ဒီနေ့ကျမှ ကိုယ် လက်ရောက် တက်လာတာပါ။ ဝေးလို့ ပုံမှန် လက်ရည်မှ မဟုတ်တာ”

“အံ့မယ် အပိုတွေ၊ ကစားတဲ့ လက်ရည်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိ တယ်နော်”

“ကဲ ကဲ ဝေး လက်မခံဘူးဆို ဒီပွဲကို သရေပဲ ထားလို့ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ ထပ်ကစားကြတာပေါ့”

“နီး နီး ဒီသဘော ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေး ရှုံးလက်ခံတယ်၊ ကိုအဂ္ဂ ဘာစကားမလဲ ပြော၊ ဝယ်ကျွေးမယ်”

နှစ်ဦးသား စကားပြောရင်း ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်ခွဲတွေမှာ ဝင်ထိုင် တော့မှ သူနှင့်ဇော်ကြီးကို မြင်တွေ့သွားကြ၏။

“ညီ ဒီနေ့ ဘယ်မှပသွားဘူးလားကွ”

“မသွားဘူး အစ်ကို၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ စာဆွေးနွေးကြမလေ”

“ဪ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်က အားလပ်ရက် လေးမှာ ဝါသနာပါတဲ့ တင်းနစ် ကစားရတာ နှစ်သက်တယ်ကွာ၊ နှစ်သက်တယ်ကွာ၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ကိုယ်တို့ လက်ရည်စမ်းကြည့်ရအောင်နော်”

“ရတယ် အစ်ကို၊ အားတဲ့တစ်ရက် ဆုံတာပေါ့”

“ကဲ ကဲ ကိုအဂ္ဂ ခဏလေးစောင့်နော်၊ ဝေး အပြန်အလှန် ချော့ချော့ ပြင်ဆင်လိုက်မယ်၊ ဝေး ရှုံးတာအတွက် လိုက်ကျွေးပေးပါမယ်”

“အိုကေ ဝေး ရတယ်၊ အေးဆေးလုပ်ပါ”

လွမ်းအဝေး သုတ်ခနဲ အခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွားတော့ ကိုမိုးအဂ္ဂ နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ညီတို့ အချိန်ရရင် တစ်ခုခု လိုက်စားကြပါလား၊ ကိုယ် မသွားပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး အစ်ကို၊ ဒီမှာ စာလုပ်စရာရှိလို့”

“ဪ အင်း အင်း ဒါဆိုလည်း လာမယ့် အပတ်ထဲမှာ နည်းပမယ့် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျရင်တော့ ညီ လာခဲ့ပါ။ အောက်လည်း ကိုယ် ဖိတ်ထားတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ညီ လာမယ်လို့ ကိုယ် ယုံပါတယ်၊ အဲဒီပွဲကျရင် ကေရီလည်း သွားမှာကွ”

ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားကြောင့် သူ မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရတာ မပျော်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ရုံ ပြုံးနေသည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂ အပြုံးတွေက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပြောနေတာ သူ နားလည်သည်။

“ကိုအဂ္ဂ လစ်ပြီ သွားစို့”

လွမ်းအဝေး အဖြူရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် အခန်းထဲက ထွက်လာ သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂ မျက်ဝန်းတွေက လွမ်းအဝေးဆီ စူးစူးနှစ်နှစ်လေး ကျောက်သွားခဲ့သည်။

“သွားကြမယ်လေ ညီ သွားပြီး ကိုယ် ဖိတ်ထားတာ မဆောင်ရွက်နော်”

ကိုမိုးအဂ္ဂ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ဆင်မအောက်က လင်ခရူဆာ ကားကြီး မောင်းထွက်သွားတော့ ဇော်ကြီး သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

“မင်း ဂေရီကို ကြိုက်နေတာ ဒီပုဂ္ဂိုလ် သိတယ် ထင်တယ်”

“အင်း သူ သိမှာပေါ့”

“ဂေရီနဲ့ သူနဲ့က တော်တော် ရင်းနှီးသလား”

“အင်း”

သူ့လေသံက မဖြေချင် ဖြေချင် အသံဆိုတာ ဇော်ကြီး အထင်ပတ်မိမှာ သေချာ၏။

“ငါတော့ အံ့ဩနေတယ် မင်းမူ၊ ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ လွမ်းအေး အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း ခင်မင်သွားတာကော မင်းနဲ့ဂေရီကိစ္စကို ကိုမိုးအဂ္ဂ ရိပ်မိနေတာကော ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဘာထူးဆန်းလို့လဲ ဂေရီနဲ့ ကိုမိုးအဂ္ဂဆိုတာ ငယ်ငယ်က တည်းက အိမ်နီးချင်းတွေ အခုလည်း မိဘတွေက ပါတနာတွေလေ”

“ဒါဆို မင်းတို့တွေက အမျိုးတော်ကြမယ် သဘောလား”

“ဘာလဲကွ မင်းစကားက”

“မင် မသိဟန်ဆောင်နေတာလား၊ ဒီလူကြီးက လွမ်းအေး၏ ပတ်သက်ချင်နေတာ အသိသာကြီးလေ”

“မဟုတ်တာတွေ ဝေးနဲ့သူ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်နေတာပါ”

“အေး အခုတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မဲကြာခင် ဒီ ပြောသလို ဖြစ်လာမှာပါ။ ဦးမိုးအဂ္ဂ ဆိုတဲ့သူက လိုချင်တာ တစ်ခု မရှိဘဲ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ပေးဆပ်မှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ဇော်ကြီးစကားကို သူ မငြင်းနိုင်ပါ။ လွမ်းအေးနှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂ ကြားမှာ ဇော်ကြီး ဆိုသလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီလား။ သူ နည်းနည်းတော့ တွေ့ဝေသွား၏။

အခန်း (၁၆)

“ဟင် ကိုကို မေးတာ ဘာကြီးလဲ”

လွမ်းအဝေး သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုန်ကာကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ငါ မေးတာ အရင်းကြီးပဲ၊ နင်နဲ့ကိုမိုးအဂ္ဂ အခြေအနေက ဘာလဲလို့ မေးတာ၊ နင်တို့ တတွဲတွဲ ဖြစ်နေလို့”

“ဟင် ဘာတတွဲတွဲ ဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုအဂ္ဂက အားရက်ဆို အိမ်ကို လာတယ်၊ ဝေးနဲ့ တင်းနစ် ကစားတယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုလည်း သိတာပဲ”

“အေး ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မသိတာ နင်တို့ အပြင်ထွက်ပြီး တတွဲတွဲ ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုတစ်ရက်ကလည်း ပလာဇာ အထိသွားပြီး နင် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာတယ်၊ ဒါကို မေးတာ”

“အဲဒါ သူက ဝေးကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာလေ”

လွမ်းအဝေး အူတူတူ လုပ်နေတာကို သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။
အကယ်ဆို သူ့ဘာကို ဆိုလိုသည်ဆိုတာ ဝေး သိသင့်သည်။

“ဒီမှာ ငါ ရှင်းရှင်းမေးမယ်၊ နင်နဲ့ကိုမိုးအဂ္ဂ ကြိုက်နေသလား”

“အာ မဟုတ်တာ”

“အေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် နောက်ကျရင် ဟုတ်လာလိမ့်မယ်၊ အခုထိ ကိုမိုးအဂ္ဂက နင်ကို ရည်းစားစကား မပြောသေးဘူးဆိုရင် သိပ်မကြာခင် ပြောလာလိမ့်မယ်”

“ဟင် ကိုကိုက ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ အကြားအမြင် ရနေသလား”

ပြောပုံက ပြောင်ချော်ချော် စပ်ဖြိုးဖြိုးမို့ သူ မျက်မှောင်ကြီး တုပ်ကြည့်ရင်း

“နင် ပြောင်ချော်ချော် မလုပ်နဲ့နော်၊ ယောက်ျားချင်း သိတယ်၊ ကိုမိုးအဂ္ဂ ရင်ထဲကို ငါ မြင်ပြီးသား”

“အောရိုက်စ် မုန်တယ်”

သူ့စကားကို လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးကာ လွမ်းအဝေး လှောင်တော့ သူ့ လက်ဝါးနှင့်ရွယ်မိသည်။ လွမ်းအဝေး လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကာ

ထားရင်း

“အာ ဝေးပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ ကိုကိုကို လှောင်တာ ဖျတ်ပါဘူး၊ ကိုအဂ္ဂ ရင်ထဲကို ကိုကို မြင်သလို ကိုကိုရင်ထဲကိုလည်း သူက မြင်တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဘာရယ် ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုက မမ ကေရီကို ချစ်နေတာ သူ သိတယ် တဲ့၊ ကိုကို ပြောသလိုပဲ ယောက်ျားချင်း သိတယ်တဲ့”

ဝေး စကားကြောင့် သူ ရှုတည်တည် ပြန်ကြည့်ရင်း

“သူက ငါ ကေရီကို ချစ်နေတာ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ၊ နင် ပြောလို့ သိတာမဟုတ်လား”

“ကိုကိုက ဝေးဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်ဘူး သိလား။ ဒီမှာ ဟိုတစ်ရက်က ကိုကိုနဲ့မမကေရီ ရှေ့ပင်ထွက်တာ ဝေး သိတယ်၊ ကိုအဂ္ဂလည်း သိတယ်”

“ဟင်”

သူ အံ့သြသွားမိသည်။ ဝေးနှင့်ကိုမိုးအဂ္ဂတို့က အားလုံးသိနေ သည်တဲ့လား။ ဝေးက သူ့ကို မထိတရီလေး ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ကိုကိုကို ဝေး မေးမလို့ ကိုကိုနဲ့ မမကေရီ ကြိုက်နေပြီလား”

“ဘာမှ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ ဖွင့်ပြောထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့”

“ကိုကို သူ့ကိုတကယ် ချစ်နေသလားဟင်”

လွမ်းအဝေး မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် မေးတော့ သူ အလေး အနက်ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဝေး၊ ကိုကို သူ့ကိုချစ်နေတာ အမှန်ပဲ”

“အရင်ကလည်း ကိုကို ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့တာ

“မတူဘူး လုံးဝ မတူဘူး။ အားလုံးကို ကိုကို ဖြတ်ပြီး သူ့ကိုပဲ အကယ် ချစ်မိသွားတာ”

“ဝေး ကိုကိုကို အကြံပေးမယ်နော်”

“ဘာလဲ ညီမလေး ပြောလေ”

“မမ ကေရီက မျက်နှာများတယ်”

“ကိုကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ချစ်သလို သူ ချစ်မှာကို ကိုကို မျှော်လင့်တာ၊ သူ့ကို ကိုကိုဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ချစ်တာ”

ဝေး ပင့်သက်လေး ရှိုက်ကာ ခေါင်းခါသည်။

“နင်က ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

“ကိုကို စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အဲဒီ မမ ကေရီက ဘယ် ယောက်ျားမှ အလေးအနက် မထားတတ်ဘူးနော်”

“တော်တော့ဟာ နင်နဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်ညစ်စရာချည်းပဲ၊ ငါ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဝေးက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“မပြောနဲ့ နားငြီးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

“ဟဲ့ နေဦး၊ နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီးမှ သူ တားတာမို့ လွမ်းအဝေး ပြန်ထိုင်လာ သည်။

“စောစောက စကားဆက်ရဦးမယ်၊ နင် ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ ဆင်ဆင်
ခြင်ခြင်နေနော်၊ နှစ်ယောက်တည်း အပြင်သွားတာ မကောင်းဘူး”

“ဟင် ဝေးတို့က ရိုးရိုးသားသားပါ”

“နင်က ရိုးသားပေမယ့် ဟိုဘက်က မရိုးသားဘူးလေ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ မေမေကလည်း ဒါပဲ ပြောနေတာ”

“ဟဲ့ နင့်အတွက် ပြောတာလေ”

ဝေး မကျေနပ်သလို မျက်ခုံးလေးကန့်ကာ သူ့ကိုကြည့်မိ

ပြီးမှ

“ကိုမိုးအဂ္ဂက အဲဒီစကားမျိုး ပြောလာရင် ဝေး ငြင်းမိမှာ
သေချာတယ် သိလား”

“ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဘာလို့လဲ ကိုကို သိလား”

“ဘာလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဝေး မချစ်လို့ပေါ့၊ ဝေးက ဝေးချစ်တဲ့သူကိုပဲ ယူမှာလေ
ဝေး နှလုံးသားက တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ”

“အံ့မယ် ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီစကားတွေ ပြောနေပြီ၊ ငါ ထုလိုက်ရ”

“အား”

လက်ရွယ်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ဝေး အားခနဲ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်
အော်ကာ သုတ်ခနဲ ပြေးသည်။

ဒီကောင်မလေး ပုံစံက ကလေးမကျ လူကြီးမကျနှင့် ခက်နေ

ပြီး အခုကိစ္စမှာလည်း မေမေ ပြောခိုင်းလို့ သူ ပြောဆိုဆုံးမရတာ ဖြစ်
သည်။

မေမေက သမီးအတွက် စိုးရိမ်နေတာ အမှန်။ ပြောရလျှင်
တိုမိုးအဂ္ဂလို လူက ငြင်းလောက်တာ မဟုတ်ပါ။

အခုတော့ မေမေက ဘာကြောင့် သဘောမတူချင်ရတာလဲ
သိပါ။ ဝေးကလည်း ကိုမိုးအဂ္ဂကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့။

မေမေ ကျေနပ် ယုံကြည်ဖို့ပဲ လိုပါတော့သည်။

ဝေး တမင် ညာပစ်လိုက်တာကြောင့် ကြည်ဖြာတို့ သန္တာတို့
နှစ်ယောက်ကပ်ပြီး ကြည့်ကြသည်။

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က လွမ်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ကလပ်စ်
ပေးပြီး လာခဲ့တာ”

“အားနာလိုက်တာ မြတ်သူရရယ်၊ ဝေးတို့က ဒီကလပ်စ် လွတ်
ခဲ့ပြန်ဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ဘာသာရပ်မို့လေ၊ နောက်မှ ဆုံကြတာပေါ့
ပေါ့”

အခန်း (၁၇)

“လွမ်း”

ခေါ်သံကို ကြားရကတည်းက ဝေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်
လှည့်ကြည့်တော့ အနောက်က ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်လေး လှမ်းလာသေး
မြတ်သူရမောင်ကို တွေ့သည်။

ဝေး မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားပေမယ့် ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေ
အားလုံး မျက်နှာကတော့ လင်းခနဲ တောက်ပသွားကြသည်။ လင်းကြ
တောက်ပကြမှာပေါ့၊ မြတ်သူရမောင် ဆိုသည် အနမင်းသားလေး ရောက်
လာပြီဆိုလျှင် သင်းတို့အားလုံး နံကားအောင် ကင်တင်းနိုမှာ စားသောက်
ခွင့် ရကြသည်ကို။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ ကိုယ် ကလပ်စ်ထဲ ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဝေးတို့ အခုပဲ ကင်တင်းနိုက ပြန်လာကြတာ၊ အခု အတန်
တက်ကြရမှာလေ”

မြတ်သူရမောင် မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် ခေါင်းလေးညိတ်သည်။
ခေါင်းလေးညိတ် ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ ကြည်ဖြာတို့လည်း
အတူ မပြောနိုင်ကြဘဲ လိုက်လာကြသည်။

ဒါတောင် ငြိမ်းငြိမ်းက နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် မြတ်သူရကို
ညှိညှိကြည့် လှည့်ကြည့် ဖြစ်နေသေး၏။ ဝေး မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဆက်
ပြောတက်ခဲ့၏။

“နင်ကလည်းဟာ မြတ်သူရမောင်ကို အားနာစရာ ကောင်း
ပဲတာ”

“ဘာကို အားနာရမှာလဲ”

“သူ့ခမြာ နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ ကလပ်စ် ဖျက်ပြီး လာရတာလေ
ခဏတဖြုတ် စကားပြောလိုက်ရင် ရရဲ့သားနဲ့”

“နင် မသိပါဘူး ကြည်ဖြာရယ်၊ ငါမှ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတာ
ပဲကြာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားသလို ဖြစ်ရင်မကောင်းဘူး”

"အံ့မယ် အရင်ကတော့ နင်ပဲ မြတ်သူရမောင် လာရင် ငါ့ကိုပါ အပါခေါ်ပြီး ကင်တင်းနို ခေါ်နေပြီးမှ"

"တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ ကောင်းတယ်၊ နင်တို့ အစားမက်မလဲ နင်တို့စားချင်ရင် ငါ ကျွေးနိုင်တယ်"

ဝေး စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်လိုက်တော့ သန္တာက မျက်လေး လေး ပစ်ထိုးရင်း

"တို့က စားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အမှန်ပြောရရင် မြတ်သူရမောင်ကို ငါတို့က သဘောတူတယ်"

"အေးလေ ဆေးကျောင်းသား၊ တစ်ဦးတည်းသော စိတ် ဓာတ်ကော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းပါ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူးနော်"

ကြည်ပြာတို့ စကားတွေက မငြင်းနိုင်အောင် မှန်ပါသလို ဒါပေမဲ့ ဝေး ရင်ထဲမှာ ချစ်လို့မရနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဝေး ဘယ်လိုမှ ခေါင်းမညိတ်နိုင်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ပထမနှစ်ဝက်က အခု ဒုတိယနှစ်ပဲ ကုန်တော့မယ်၊ နင်တစ်ပတ်တစ်ခါ ရက်မပျက် လာနေတဲ့ ဇွဲကပဲ ချီးကျူးလောက်ပြီ"

"အေးဟာ ရူပါကော ပညာကော ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး သူ့မိဘတွေကလည်း မြန်မာပြည်က ဘီလျံနာ စာရင်းဝင်တွေနော်"

"တော်ကြစမ်းပါဟာ၊ ငါ လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ သူ့လက်ခံတာက အားနာလို့နော်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ခံစားမှု မရှိဘူး နင်တို့ အသိဆုံးပါ"

ဝေး ရင်ထဲမှာ သူ မရှိတာ အားလုံးကို ပြတ်သားစွာ ပြောပြ သားမို့ ဝေးကို ကြည်ပြာ ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ သန္တာက ဝေးကို လေညှိနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

"နေပါဦး ဝေး၊ နင့်အနားမှာ ဒီလောက် ဝေးပြီး တောင်းဆို တဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိရက်နဲ့ နင် တစ်ယောက်မှ မချစ်နိုင်တာ သိလို့လဲ"

"အေးလေ ကိုယ့်ကျောင်းထဲကတင် မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်သူရ မောင်လို M.C က လူတွေတောင်ပါတယ်၊ အားလုံးကို ကန်တော့ နိုင်လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဘာလဲ နင်က အပျိုကြီး လုပ်ဖို့ မှန်းထားလို့လား"

"နင်တို့ ထင်ချင်သလို ထင်၊ ငါ တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စား မှ အမှန်ပဲ"

ဝေး အပြတ်ပဲ ငြင်းနေပေမယ့် ကြည်ပြာတို့ ပုံစံတွေက အလွယ် တူ လက်လျော့သွားမည့်ပုံ မရှိ။

"ငါတို့ သိချင်တာ ပြောလေ၊ နင်က အပျိုကြီး လုပ်မလို့လား"

"နီး စိတ်ကူးမရှိဘူး"

"ဒါဆို အခုထိ နင့်နှလုံးသားက ရင်မခုန်တတ်သေးဘူးလား၊ နှုတ်တမ်း ပြောနော်"

"မညာပါဘူး၊ ငါ ရင်ခုန်တဲ့သူကို ငါ လက်ထပ်မှာ"

အားလုံး ဝေးကို စူးစူးနှစ်နှစ် ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဝေး

ကတော့ အပြုံးလေးမပျက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိဆဲ။

“အင်း တို့သူငယ်ချင်း ရွှေမင်းသမီးလေး ရင်ခုန်စေမ
မင်း သားလေးက ဘယ်သူလဲဆိုတာ တို့ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

“အေးဟာ တစ်ချိန်မှာတော့ လွမ်းအဝေးဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း
လေးရဲ့ ရင်ခုန်ဘက်ကို ကြိုကို ကြိုရဦးမှာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုနေကြတော့
ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

တကယ်ဆို ဝေး ဆိုတဲ့ လွမ်းအဝေးရဲ့ အသက်က တစ်ဆင့်
ရှစ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ နှလုံးသားက ရင်မခုန်တတ်ဘဲ ရှိပါ့မယ်

ဝေး နှလုံးသားက ရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာ တစ်ယောက်တည်း
ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကိုပဲ ဝေး ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ အချစ်ထင်

ဝေး ကိုယ်တိုင်တော့ အသေအချာ မသိသေးတာ အမှန်။
ဝေး နှလုံးသားကို ဝေး မေးကြည့်ရပါဦးမည်။

အခန်း (၁၈)

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုတောင် ဖုံးခနဲ
သွားစေတဲ့အထိပါပဲ။ ကင်တင်းနိုထဲက ဆိုင်လေးမှာ ဧကရီနှင့်အတူ
နေသော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်။

နှစ်ယောက်သား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ
ပြောနေတာ သူ့ကိုတောင် မြင်တွေ့ပုံ မရပါ။

သူ ဆိုင်ထဲပဲ ဝင်ရတော့မလိုလို၊ ချက်ချင်းပဲ လှည့်ပြန်ရ
တော့မလိုလို အူတူတူ ဖြစ်သွားရ၏။ ညက ဧကရီတို့ကျောင်းကို သူ
လှည့်ဟု ကြိုတင် ချိန်းဆိုထားတာ မှန်ပေမယ့် အခု ဧကရီ နံဘေးမှာ
နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

သူ ဇဝေဇဝါ ရပ်နေမိတုန်းမှာ ဧကရီက လှမ်းမြင်သွားသည်။
အင်းပဲ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေသည့် လူရွယ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ
အင်းပဲ ဧကရီ လှမ်းလာ၏။

“ယူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဧကရီဆီ လာတာ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဒါပေမဲ့ ကေရီနဲ့ ဧည့်သည် ရှိနေလို့”

“ဧည့်သည် ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကေရီ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ မိုးသက်ဇော်က ရောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်တာလေ”

“ဪ ကိုယ်က ကေရီ ဧည့်သည်ထင်လို့”

“ဧည့်သည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကေရီနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူ အခုတော့ ဇာတ်လမ်းပြီးသွားတာ ကြာပြီ”

ကေရီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲတော့ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ တကယ်ဆို ကေရီ ရည်းစားများ သူ သိပေမယ့် ဘာကြောင့် ခံနိုင်ရည် မရှိတာလည်း မသိတော့။

“အဟင်း ယူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ဟို အဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဧကရီ”

ပြောရင်း ကေရီ ထားရစ်ခဲ့သော ထိုလူဆီ သူ အကြည့်ရှောက်တော့ သူနှင့် ကေရီတို့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ် ကြည့်နေ၏။

“သိပ်သဝန်တိုတတ်တဲ့လူလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရည်းစားသက်တမ်း တစ်လမှာပဲ ကေရီ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ကဲ လာ ကေရီလမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ ကေရီ ခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့သည်။ အတူယှဉ်တွဲ လျှောက်ခဲ့မိချိန်မှာ ကေရီဆီမှ တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးသင်းသင်းလေးကို သူ ရှုရှိုက်မိ၏။

ကျောင်းဝင်းလေးထဲက အရိပ်ကောင်းကောင်း သစ်ပင်

အောက်မှာ နှစ်ဦးယှဉ်ထိုင်မိကြသည်။

“ယူ တို့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ဟင် ဘာကို မေးတာလဲ ကေရီ”

နားမလည်နိုင်သလို သူ ပြန်မေးကြည့်တော့ ကေရီ အပြုံးယှဉ်လေးနှင့် ကြည့်ရင်း

“ဪ ယူ တို့ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားတာ ဘယ်လို မြင်သလဲလို့ မေးတာ”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် မမြင်တတ်ဘူး ကေရီ၊ ကေရီလို မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့သူ ပေါများတာ ဆန်းမှ မဆန်းဘဲ” သူ ရိုးသားစွာပဲ ပြောမိတော့ ကေရီ သဘောကျသလို ဟဟ

အသံ ရယ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအရယ်တွေက တခဏလေးပဲ ကြာသည်။

“တို့ ဝန်ခံပါတယ် မင်းမူ၊ ရည်းစားတွေ အများကြီး တို့အားပေးဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တို့ မချစ်ခဲ့တာ အံ့ဩစရာပဲ

အား”

“ဒါ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး ကေရီ၊ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးရတာပဲ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလိုလို ရင်ထဲက ပေါ်ပေါက်လာတတ်

တဲ့ အရာပါ။ ကိုယ်လည်း ရည်းစားတွေ ထားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်တာကို ခံစားတတ်တာ ကေရီနဲ့ကျမှပါ”

“အဟင်း တို့အကြောင်း ပြောပြနေရင်း ယူက ကြော်ငြာနေသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကရီ၊ တို့ ခံစားချက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြတာနဲ့

“အိုကေ ဧကရီ သဘောပေါက်ပြီ၊ ယူ ဆိုလိုတာ

နားလည်ပြီ၊ ဧကရီလည်း အချစ်ကို ယူလို ရှာတွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဧကရီရယ်”

ဧကရီ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ အကြည့်ချင်း ရင်ထဲ
မိကြတာ အတော်ကြာသည်။ မြင်တွေ့နိုင်မယ်ဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ
ခံစားချက်တွေကို ဧကရီ မြင်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“မင်းမူ”

“ဟင် ဘာလဲ ဧကရီ”

“တို့ ဒီည ယူဆီ ဖုန်းဆက်မယ်”

“တကယ်လား ဧကရီ တို့ မျှော်နေမှာပါ”

“အင်း ကဲ ပြန်ကြရအောင်နော်”

ဧကရီ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မြင်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့က
အကဲခတ်တာ ညံ့ဖျင်းလွန်းနေသည်လား။ ဧကရီ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဟ
ဆောင် သိမ်ဆည်းထားနိုင်လွန်းတာပဲလား။

ဧကရီရယ် ကြာရင် ကိုယ်ပဲ ရူးလိမ့်မယ် ထင်ရဲ့။

“မေမေ ဝပြီလား။ မေမေ ထမင်းစားတာ နည်းသလိုပဲ”

“အင်း မေမေ ဒီနေ့ အရမ်းပင်ပန်းသွားလို့ပါ သားရယ်

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အစည်းအဝေးလည်း သွားရတယ်၊ ရှယ်ယာဝင်

တွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ နယ်က ဧည့်သည်တွေ

အောက်လာလို့ တစ်နေကုန်ရောပဲ”

မေမေအသွင်က အလုပ် ပင်ပန်းမှုကြောင့် နုံးချိနေတာ အထင်

အား။ မေမေကိုကြည့်ကာ သူ သနားမိတာ အမှန်။

“မေမေ အရမ်းပင်ပန်းနေတာ ကျွန်တော် သိတယ် မေမေ၊

အိမ် သား ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မေမေအလုပ်တွေကို ကူနိုင်မှာပါ”

“အင်း မေမေ ယုံပါတယ် သားရယ်၊ မေမေသားကိုပဲ အားကိုး

မှာပါ”

“အင်း မေမေကလည်း ကိုကိုကိုပဲ အားကိုးတယ်ဆိုတော့

အိမ်ကို အားမကိုးဘူးပေါ့”

လွမ်းအဝေးက မကျေနပ်သလို နှုတ်ခမ်းစုရင်း ဝင်ပြောသည်။

မေမေက ပြုံးကြည့်ရင်း

“အဟင်း သမီးက ဘွဲ့တစ်ခုရဖို့ အဝေးကြီးလို သေးတယ်လေ၊

အားက ဒီနှစ်ပြီးရင်ပဲ ဘွဲ့ရပြီ၊ မေမေအလုပ်ကို သားပဲ ကူနိုင်မှာလေ”

“ဝေးလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျ ကိုကိုကို ဝင်ကူနိုင်ပါ

အယ်နော်”

“အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့ မိဝေးရယ်၊ အခုထိ ကလေးစိတ် မ

အောက်ဘဲ ကစားမက်နေတဲ့ နင်ကများ”

“အံ့မယ် ဝေး မကစားတော့ပါဘူးနော်၊ လူကြီးဆန်ဆန် နေ

တတ်ပါပြီ”

သူနှင့်လွမ်းအဝေး အချေအတင် ပြောနေကြတာကို မေမေ ပြုံးကြည့်နေသည်။ မေမေက လွမ်းအဝေးကို ဖုန်းနစ်နစ်လေး ကြည့်ရင်း

“သမီးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ လူကြီးဆန်သင့်ပါပြီ။ ဒုတိယနစ်ကျောင်းသူကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ”

“အောရိစ် မေမေ ပြောတာ မှန်တယ်”

“အေး သမီးကို မေမေ ပြောချင်တာက သမီးက မိန်းကလေး ပီပီ သိက္ခာရှိရှိနော်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင် အသွားအလာက အဝ ဝိုင်းကောင်းကျောက်မိ နေမှ တန်ဖိုးရှိတာ”

“အင် မေမေကလည်း သမီးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဟော ကြည့် မေမေ ပြောတာကို ပြန်ပြောနေပြန်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ကလေးဆန်တယ်လို့ ပြောတာ”

“လာပြန်ပြီ ကိုကိုက တမောင့်”

“ဟဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုကို အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ”

“ကန်တော့ ကန်တော့ အဟံ သမီးက နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ”

ဖြစ်စပ်လေးနှင့် လွမ်းအဝေး ပြောတော့ သူ ထမင်းပိုင်းက ထလိုက်သည်။

“သား စာကျက်စရာလေး ရှိသေးလို့ မေမေ”

“ဪ သွား သား သွား”

စားသောက်ခန်းထဲမှာ မေမေနှင့် လွမ်းအဝေးတို့ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ အခန်းထဲသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ စာကျက်ချင်တာထက် ဒီည

နိဆက်မည့် ဂေရီဖုန်းကိုပဲ မျှော်ချင်တာ ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်၏။ မတော်မတော် မိဝေး ဝင်လာလျှင် အခက်။

ဟန်းဖုန်းလေးကို ဖွင့်ထားရင်း ဂေရီ ဖုန်းဆက်သွယ်လာမှုကို စောင့်ရသည်က ရင်မောစရာကောင်းလှသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာမှပဲ ဖုန်းလေးက မြည်လာသည်။ ဖုန်းဆက်ခံရကြည့်တော့ ဂေရီဆီက ဆိုတာ သေချာနေ၏။

“မင်းမူလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဂေရီ၊ ကိုယ် မင်းမူပါ”

“တို့ ဖုန်းဆက်မလို့၊ ယူ မအားသေးဘူး ထင်လို့”

“ကိုယ် ထမင်းစားပြီးကတည်းက ဂေရီ ဖုန်းကို စောင့်နေတာ နာရီဝက်ကျော်တောင် ရှိပြီ”

“ဟုတ်လား ဆောရီး မင်းမူ”

“ပြောလေ ဂေရီ”

“တို့အချစ်ကို ယူ တကယ်ပဲ မျှော်လင့်ထားသလားဟင်”

“ဂေရီရယ် တို့နှလုံးသားက အမျှော်လင့်ဆုံးအရာပါ”

“အိုကေ ဒါဆို ယူ စိတ်ချမ်းသာတော့”

“ဟင် ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် ယူလိုချင်တဲ့ အဖြေ တို့ပေးလိုက်ပြီလေ”

“င ဂေရီ တ တကယ်ပြောတာနော်”

“အဟင်း...အာလဲ ယူက အိပ်မက်ထင်လို့လား၊ ဒါဆို ယူ မျက်လုံးတွေ မိုတ်ပြီးအိပ်လိုက်၊ ယူအိပ်မက်ထဲကို တို့လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

အသံချိုချိုလွှင့်လွှင့်လေးနှင့် ဆိုပြီး ဧကရီ ဖုန်းလေး ပိတ်သွား သည်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ် တိုးရင်း မယုံနိုင်သလို အံ့သြနေ ပီဆဲ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြောင့် သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရင်ခုန်သံတွေတောင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်၏။

“ဘယ်သူလဲ မေမေလား”

“ဝေးပါ ကိုကို စာကျက်ရင်း အိပ်ငိုက်နေသလားလို့ ဆောရီး ဆောရီး စာကျက် အဟင်း”

မိဝေး ဆိုသည့် ကောင်မလေးအသံ ပျောက်သွားသည်။ သူ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသထွက်ရအခက်နှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီး ငြိမ်နေလိုက်ရ ၏။

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ ဧကရီရယ်”

ခုံတင်ပေါ် သူ ပစ်လဲလိုက်ရင်း မျက်ဝန်းတွေ မိုတ်ပစ်လိုက် သည်။ အာရုံထဲမှာ ဧကရီ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်း အရိပ်ထင်လာ၏။

ဒီအပျော်တွေနဲ့တော့ ဒီည အိပ်မက်လေးက လှပနေတော့မှာ သေချာပါသည်။

အခန်း (၁၉)

ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ ကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည် ပွဲလေးကို ဧကရီလည်း သွားမည်ဆိုတော့ သူ မဖြစ်မနေ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်သည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂကလည်း တစ်ရက်ကြိုပြီး သူ့ကို ထပ်ဖိတ်သလို ဆေးကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်သည်။ မေမေက သူ သွားဖြစ်မှ ဝေးကို လိုက်ခွင့် ပြုမည်ဆိုတော့ ဝေးနှင့်အတူပဲ သွားဖြစ်သည်။

“မေမေ မေမေရဲ့ကားကိုပဲ ယူသွားမယ်နော်”

“သွားလေ သား၊ မေမေ ဘယ်မှသွားစရာမှ မရှိတာ”

မေမေရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ပရာဒိုကားကိုပဲ ယူခဲ့သည်။ လွမ်း အဝေးက ကြက်သွေးရောင် ခါးဟို ကိုယ်ကြပ်လေးကို အနက်ရောင် ဘူးအကျပ်လေးနှင့်ပဲ ရိုးရိုးလေး ဝတ်ထားသည်။

လွမ်းအဝေး မျက်နှာနုနုလေးနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လေးကတော့

ဘာပဲဝတ်ဝတ် လှပနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ ကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည် ဧည့်ခံပွဲလေးက ဟိုတန်းကြီးရဲ့ စားသောက်ခန်းမမှာ ကျင်းပတာ ဖြစ်သည်။ ကားပါကင်က ကေရီရဲ့ ကားကို တွေ့လိုက်ကတည်းက ကေရီ ရောက်နေပြီဟု သိသည်။

သူနှင့် လွမ်းအဝေး ခန်းမကြီးထဲရောက်တော့ ကိုမိုးအဂ္ဂ ကိုယ်တိုင် လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုသည်။

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း ညီ၊ ကိုယ့်ပွဲလေးကို ရောက်လာတာ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့်ဝတ်ကျလွန်းနေသော ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ သူ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

“သင့်ခယူ သင့်ခယူ ညီ ဝေး လာလေး လွတ်လွတ်လတ်လတ် စားသောက်ကြပါနော်၊ ဒီ ဧည့်ခံပွဲက ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေ မပါဘဲ သီးသန့်ပွဲပါ။ ကိုယ့်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲ ဖိတ်တာပါ။ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပါတာနာတွေကို မနက်က တစ်ပွဲတစ်သီးသန့် စီစဉ်ပေးပြီဗြ”

စားပွဲတိုင်း တစ်တိုင်းမှာ ကိုမိုးအဂ္ဂက သူတို့ကို နေရာချပေးသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေတော့ ကိုမိုးအဂ္ဂက

မြူးရင်း

“ကေရီကို ရှာနေတာလား ညီ၊ တေဘယ်လ် တူးမှာ သူတို့ သီးသားစု ရှိပါတယ်၊ ခဏလေး ကိုယ် ပြောလိုက်မယ် ဟုတ်လား၊ သုံးဆောင်ကြဦး”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။ လွမ်းအဝေးက သူ့ကို မျက်စောင်းလေး ထိုးကြည့်သည်။

“ကိုကိုကလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပဲနော်”

“ဟာ ဝိုတာသာ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ အသိများ ရှိမလား ကြည့်တာဗြ”

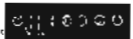
“မဖြစ်နိုင်တာ ဒီပွဲမှာ ကိုကိုအသိမိတ်ဆွေ ရှိမလား၊ မမကေရီ တို့ကြည့်ရင် ကြည့်တယ်ပေါ့၊ ဟော ဟိုမှာ ကြွတော်မူလာပါပြီ”

လွမ်းအဝေး ပြောတော့မှ သူတို့ စားပွဲတိုင်းကို လျှောက်လာသော ကေရီကို တွေ့လိုက်သည်။

အဖြူရောင် ဇာဝတ်စုံလေးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေး ကေရီ လှလွန်းနေသည်။ ရွှေအိုရောင် ဆံနွယ်တွေကတော့ ဖက်ရှင်တစ်မျိုး ပြောင်းနေပြီ။ အခုလို အညိုရောင်သမ်းကာ အဖြောင့်ဆံပင်တွေက ဖုန်းသာသာလေးပဲ ရှည်သည်။

ဝင်းမွတ်မွတ် မျက်နှာလေးက ကာလာရောင်စုံတွေနှင့် ပိုပြီး လှပသွားသလိုပါပဲ။

ဆင်ယင်ထားသော ရတနာတွေကလည်း စိန်တွေပဲဖြစ်ကာ

အဖြူရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးမှာတောင် ကျောက်ပွင့်တွေ စိထားထဲ
မို့ ခြေလှမ်းတစ်ချက် လှမ်းတိုင်း ပြုံးပြက် ဝင်းလက်သွား၏။

အားလုံးထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ကေရီ တမင် ပြင်ဆင်
ထားသလားလို့တောင် ထင်ရ၏။ လွမ်းအဝေးတောင် ကေရီ အလှဆုံး
ငေးငေးလေး နှစ်မျောလို့ နေသည်။

“ယူတို့ မောင်နှမ ရောက်နေတယ်လို့ ကိုမိုးပြောလို့”

“ဟုတ်တယ် ကေရီ၊ ကိုယ်တို့ အခုပဲ ရောက်တာ”

ကေရီ လှလှပပလေး ပြုံးကာ လွမ်းအဝေးဘေးက ထိုင်ခုံမှာ
ကပ်ထိုင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ကိုမိုးအဂ္ဂ သူတို့တိုင်းကို ပြန်ရောက်လာ
သည်။

“စားကြလေ ကိုယ်လည်း ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံနေတာ
မစားဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီမှာပဲ တစ်ဝိုင်းတည်း စားတော့မယ်၊ ညီ စားနေ
ကေရီကော”

“ကေရီ စားပြီးပြီ ကိုမိုး”

“အိုကေ ဒါဆို ဝေး စားနော်၊ ညီ သုံးဆောင်ပါ”

ပြောရင်း ကိုမိုးအဂ္ဂ သူ့ဘေးက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်း
ကို လှမ်းယူစားသည်။ ကြက်အသည်းအမြစ် ပန်းကန်ထဲက အသည်း
တစ်ဖတ်ကို ခပ်ယူကာ ဝေး ပန်းကန်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးသည်။

“ဝေး အားပါးတရ ထည့်စားနော်”

“စိတ်ချ မစားမှာ မပူနဲ့ ကိုအဂ္ဂ၊ ဝေးတို့က အဝစားမှာ

ဟင်း”

ဝေး ရယ်ဟဟလေး ပြောရင်း ကိုမိုးအဂ္ဂထည့်ပေးသော
ထည့်တုံးကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးကာ ပလုပ်ပလောင်း စားနေသည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂ ဝေးကို ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေတော့ ကေရီ နှုတ်ခမ်း
အတွဲပြုံးရင်း ဟင်းပန်းကန်ထဲက အသည်းအမြစ်တစ်တွဲကို ခပ်ယူ
သူ့ပန်းကန်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးသည်။

ကေရီ အပြုအမူကြောင့် သူ အံ့ဩမိသလို လွမ်းအဝေးနှင့်
အဂ္ဂရှေ့မှာမို့လည်း မျက်နှာကြီးနီ ရှက်သွားမိ၏။

“စားလေ မင်းမူ၊ ယူ့ကို ဧည့်ခံပြုရမယ့်သူ မရှိလို့ ဝေရီက
ထည့်ပေးတာ အဟင်း ဟင်း”

ကေရီကတော့ လွင်လွင်ကလေးပဲ ရယ်နေသည်။ လွမ်းအဝေး
ကို မျက်လွှာလေးပင့်ကာ ကြည့်နေသည်။

“ဪ ဝေး မင်းပြန်ရင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက လက်ဆောင်ပစ္စည်း
ပေးလိုက်ချင်လို့ စောင့်ဦးနော်”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုအဂ္ဂရဲ့၊ စားလည်းစား၊ လက်ဆောင်တွေ
ညီ ရတဲ့ပွဲမျိုးကို ဝေးတို့ လာချင်တာ အဟင်း ဟင်း”

“မိဝေး ပြောင်နောက်နောက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နေပါစေ ညီ၊ ကိုယ်က အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပျော်ပျော်
နေတဲ့ ဝေးရဲ့ပုံစံလေးကို သဘောကျတာကွ၊ ရိုးသားပွင့်လင်းတာ
အင်းပါတယ်”

ဝေးကို သူ ဟန်သလို တားမြစ်တော့ ကိုမိုးအဂ္ဂက ပြန်
ဝင်ပြောသည်။ ကေရီက စားပွဲဝိုင်းက ထရပ်ရင်း

“ကေရီကို ခွင့်ပြုဦး ကိုမိုး၊ မာမိတို့ မျှော်နေတော့မယ်၊
နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ကေရီတို့ ဆုံရအောင်နော်”

“ဪ အင်း ကိုယ် ကေရီတို့ ကျောင်းကို လာခဲ့ဦးမယ်”

“အင်း မင်းမူ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ကဲ ခွင့်ပြုဦး
ကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကေရီ စားပွဲဝိုင်းက နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ သူတို့ သုံး
ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂက သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေ

“ညီ မင်းနဲ့ကေရီတို့ အဆင်ပြေနေပြီလား”

“ဗျာ ဟို အဲ ဒီလိုပါပဲ အစ်ကို”

“အင်း မင်းတို့ အဆင်ပြေပါစေလို့ အစ်ကို ဆုတောင်း
တယ်၊ ကဲ ဝေး ခဏလေးစောင့်နော်၊ ဝေးကို ပေးမယ့် လက်ဆောင်
ကိုယ်သွားယူလိုက်မယ်”

ကိုမိုးအဂ္ဂ စားပွဲဝိုင်းက ထထွက်သွားတော့ လွမ်းအေး
မေးခွန်းထုတ်လာပြန်၏။

“ကိုကို မမကေရီနဲ့ ကိုကိုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိချင်လို့ မေးတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အေး ငါနဲ့ကေရီ အဆင်ပြေနေပြီ”

“ဟင် တကယ်”

မေးပုံက မယုံကြည်သလို မျက်နှာနှင့်မို့ သူ့မျက်နှာကို ခပ်မော့

လေး ပြုလိုက်ရင်း

“နင့်ကို ညာစရာလား၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ငါ့ကို ဖုန်းထဲက အဖြေ

ပေးပြီ”

ဝေး ဘာမှဆက်မပေးတော့ဘဲ ငေးငေးလေး သူ့ကို ကြည့်နေ

ညီ သူ ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကေရီကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ဝေး၊ ငါ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း သူ ဆိုမိတော့ ဝေးဆီက မင့်သက်

ထိသိကြားသည်။ သူ့အတွက် ဝေး တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်

တကယ်ဆို ကေရီအပေါ် သူလည်း စိုးရိမ်နေမိတာပဲ ဖြစ်သည်။

အဲဒီလို အချစ်က ယုံကြည်ရမည်လား။ ထိုအတွေးတွေနှင့် သူ ဘယ်

အချိန်ထိ ရင်မောနေရမည်လည်း မသိပါ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

ဝေး ရင်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားခဲ့ရတာတွေကို ဝေဒနာတွေကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကိုအဂ္ဂရဲ့ ဧည့်ခံပွဲနေ့က ကိုကို ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ဝေး ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ခံစား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကေရီကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ဝေး၊ ငါ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာပဲ။”

ကိုကို ဆိုခဲ့သော စကားတွေက ဝေး နားထဲမှာ ပဲ့တင်ခတ်နေတာကို မှာ ချစ်သူ ရည်းစားတွေ အများကြီး ရှိခဲ့တာ ဝေး အသိအရင်ကတော့ ကိုကို ရည်းစားတွေ ထားတာကို ဝေး မခံစားတတ်ဘူး။

ကိုကို ရည်းစားတွေ ထားတာ မဆန်းသော အရေးကိစ္စတွေလို့ပဲ ရှိခဲ့၏။ အသက်လေးနှစ်ကျော် ကွာသော ဝေးနှင့်ကိုကိုသည် သားရင်းချာတွေ မဟုတ်တာ ဝေးအတွက် ထူးဆန်းသော အခြေအနေ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဗျူးစာပေ

ဝေး အလယ်တန်း ကျောင်းသူဘဝမှာပဲ ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသားကြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကိုကိုရဲ့ ရှင်းသန့်ချောမောသော ရုပ်သွင်နှင့် မိန်းကလေးတွေ စိုင်းစိုင်းလဲလည်နေချိန်မှာ ဝေး နှလုံးသားက နှလုံးရောင်လေးပါပဲ။

ကိုကိုရဲ့ ကျောင်းလွယ်အိတ်တွေကို ဝေး မွေကြည့်ရင်း တွေ့ရတာတွေက ရည်းစားစာတွေနှင့် ဓာတ်ပုံတွေကို ဝေး ရယ်စရာတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟီ ဟီ ခစ် ခစ် ဟား ဟား”

“ဟာ မိဝေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ သဘောကျ ဟင် နှလုံးမင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခစ် ခစ် ကိုကိုစာအုပ်ကြားထဲက ရည်းစားစာလေး၊ တကယ်တော့ ခစ် ခစ်”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး ငါ ခေါင်းထုလိုက်ရ”

ကိုကိုကောင်မလေးတွေ ပေးသော ရည်းစားစာတွေ ဖတ်ပြီး ဝေးရယ်မိတော့ ကိုကို မျက်နှာကြီး နီကာ လိုက်လှသည်။ ဝေး ထွက်ခွာရင် ကိုကို စိတ်ဆိုးအောင် ပြောင်ရစေတာကိုပဲ ပျော်စရာဟု သဘောထားခဲ့၏။

ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ ဝှက်ထား ဝှက်ထား မရရအောင် မွေနှောက်ပြီး တွေ့အောင် ဓာတ်ပုံတွေကို ဝေး ဘောပင်နှင့် ဝေးလေးသည်။

ဗျူးစာပေ

“ဟာ မိလေး ဒီဓာတ်ပုံကို နင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သူ့ ပြီးကွာ”

“မျက်လုံးက ဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာခေါင်းက လုံးလုံးနဲ့ ယုန်မထေ တူလို့ နှုတ်ခမ်းမွှေး တပ်ပေးထားတာလေ ကိုကိုရဲ့”

“တောက် နင်တော့ ငါကွာ လုပ်မိတော့မယ်”

“အား မေမေရဲ့ ကယ်ပါဦး”

“ဟာ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ရှေး တိုးတိုး မေမေ ကြာမ ဦးမယ်”

“ကိုကို ခေါင်းကို ခေါက်မှာမဟုတ်လား၊ မေမေ့ကို တိုင်မှာ မှာနေရဲ့၊ ကိုကိုလွယ်အိတ်ထဲမှာ ကိုကို ရည်းစားစာတွေ ဓာတ်ပုံ အများကြီးလို့”

“သွားမပြောရဘူးလေ ညီမလေးရဲ့၊ ရော ဒီမှာ ချောကတ စား၊ ညီမလေးက လိမ္မာတယ် ဟုတ်လား”

မေမေနဲ့တိုင်မှာ ကြောက်ပြီး ကိုကို ဝေးကို ချောမောပြီး တွေ ကျွေးတာကို သဘောကျခဲ့မိသည်။

ကိုကို ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်ထားထား ဝေး စိတ် ထူးခြားသော လှုပ်ခတ်မှု မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဝေး ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်လောက် ကိုကိုလည်း ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါ်နေပြီ။

“ကိုကို ဘာလို့ ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားတာလဲဟာ”

“နင်က ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ထားပြီးတော့ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ပြောင်းပြန်ရော”

“ဟ ဖျင်းလို့ ထားတာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းဆို ဖျင်းစရာ ကိုကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြေတော့ အလေးမထားခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသား ဖြူဖြူလေးကတော့ အရောင်ပြောင်းတတ်ခဲ့ပြီ။

“ဝေး ယောက်မ နင့်ကိုကိုနဲ့ ငါတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးဟယ်”

“နင့်ကိုကိုက အရမ်းချောတာပဲ၊ ရည်းစားတွေလည်း အများ ညွှန်”

သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောလာတိုင်း ရင်ထဲက အလိုမကျခဲ့ပါ။ ကိုကိုသည် ဝေးရဲ့ အစ်ကိုရင်းချာ ဓာတ်တာကို မသိကြသော သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဝေး ရင်ထဲကို နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါ။

ဝေးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ကိုကိုသည် ကြီးမားသော သံယောဇဉ် တွေနှင့် နှောင်တွယ်ခဲ့တာမို့ ကိုကို ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်ထားထား ဝန်တိုခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။

မေမေကလည်း ဝေးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆုံးမစကား ဆိုခဲ့ ဝေးနှင့် ကိုကိုအဂ္ဂ တတွဲတွဲနှင့် နေတာကို မေမေ မကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့။

“သမီး မေမေ မေးတာ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ သမီးနဲ့ ဓာတ်ပိုးအဂ္ဂ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

www.burmeseclassic.com

“အာ မေမေကလည်း မေးပြန်ပြီ ကိုကိုကလည်း ဒီစကား
မေးနေလို့ ပြောပြီးပြီ၊ ဝေးနဲ့ ကိုအဂ္ဂ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မေမေ မေးတာ အကြောင်းရှိတယ် သမီး၊ သမီးကို
စိုးရိမ်လို့ပဲ၊ မေမေက သမီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်ထား
ရှိတယ်၊ မေမေ မရှိရင် မေမေတို့ မိသားစုလေးဘဝ စုစုဝေး
ရှိစေချင်တာ”

မေမေ့စကား ဆိုလိုရင်းကို ဝေး နားလည်လိုက်ချိန်မှာ
ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မေမေ့ဆန္ဒက
ကိုကိုကို ရည်ရွယ်ထားသည်ပေါ့။

ဝေးကလည်း ကိုကိုကိုပဲ အရောင်ပြောင်း ချစ်နေခဲ့တာမို့
စကားကို ခေါင်းလေးညှိတ်မိ၏။

ကိုကိုနဲ့ဝေးဆိုတာ သွေးသားရင်းချာတွေမှ မဟုတ်ခဲ့တဲ့။
မရှိချိန်မှာ ကိုကိုနဲ့ဝေးကို မေမေ စိတ်ချထားစေချင်မှာ နားလည်ပါသလား။

“အခုချိန်မှာ သမီးလည်း ပညာရေး တစ်ဖက်နဲ့ သားလည်း
ဘွဲ့မရသေးလို့ မေမေ ဘာမှမပြောဖြစ်သေးတာ”

“ဟို ဒီကိစ္စကို ကိုကိုကော သိထားပြီလား မေမေ”

“ဟင့်အင်း မေမေ မပြောရသေးပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော
နေတာ၊ သမီးကြောင့် စိုးရိမ်ပြီး ပြောတာ၊ သားက မေမေ့စကား
မပယ်ရှားဘူးဆိုတာ ယုံတယ်”

မေမေ ယုံကြည်စွာ ဆိုခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ကိုကိုက

အာရီရဲ့အလှမှာ ငြိတွယ်သွားခဲ့ပြီ။ မမကေရီကိုပဲ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်
ကိုကို ရည်ရွယ်ထားသည်တဲ့။

ဝေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခံစားလိုက်ရတာ ကိုကိုရယ်။

မမ ကေရီကိုမှ ကိုကို ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ ငြိတွယ်သွား
တာလဲ။ မမ ကေရီရဲ့ အလှကြောင့်လား။ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတွေကြောင့်
လား။ ဝေး တွေးရခက်ပါသည်။

တကယ်ဆို ဝေးအပေါ်မှာ ကိုမိုးအဂ္ဂ အရိပ်အယောင်တွေ
ငြိနေတာကိုလည်း ဝေး သိပါသည်။ ငြင်းပယ်စရာ မလိုအောင်လည်း
ကိုမိုးအဂ္ဂက အစစအရာရာ ပြည့်စုံသူဆိုတာ ဝေး နားလည်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဝေး ရင်ထဲက အချစ်က ကိုကိုအတွက်ပါပဲ။ ဘယ်အရာ
မျှ မလိုအောင် အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဝေး ကိုကိုကို ပျော်လင့်ခဲ့တာပဲ
ဖြစ်သည်။

တခြားသော မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ ကိုကိုစိတ်က အပျော်
အသဘော ထားခဲ့သလို မမ ကေရီအပေါ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထား
သည်ဟု ဝေး ထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းနေသည်လား။

ကိုကိုရယ် ဝေး ရင်ထဲကို တစ်ချက်လောက် မြင်ကြည့်စမ်းပါ။

အခန်း (၂၁)

ဝေးရဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲအထိ ကိုအဂ္ဂ ရောက်လာခြင်းအတွက် ဝေး အံ့သြခြင်းတော့ မဖြစ်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြည်ဖြာတို့တွေကတော့ အံ့သြထူးဆန်းသွားကြသည်။

ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဆိုသော အကြည့်တွေနှင့် ဝေးကို ပိုင်း ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းတွေ မျက်လုံးတွေကို ဝေး ဥပေက္ခာပြုထားရင်း ကိုအဂ္ဂနှင့် ကင်တင်းနီကို လိုက်ခဲ့သည်။

“ဝေး ဘာစားမလဲ၊ ကိုယ် ကျွေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမစားပါဘူး၊ ကိုအဂ္ဂ စားချင်တာ စားပါ ဝေး ကျွေးမှာပေါ့၊ ဝေးဆီလာလည်တာပဲဟာ”

“အင်း ဒါဆိုလည်း ကင်တင်းထိုင်ပြီး တစ်ခုခု စားကြရအောင် ကွာ”

ကင်တင်းထဲ ဝေးတို့ရောက်ခဲ့တော့လည်း အားလုံးရဲ့ အကြည့် ဆွဲကာ ကိုမိုးအဂ္ဂဆီ စုပြုံသွားခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားလေး နှင့်မှ မပတ်သက်ဖူးသော လွမ်းအဝေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အားလုံးဟာ နီထင်စားကြသည်။

တည်ကြည်ရှင်းသန့်သောအသွင်နှင့် ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ စတိုင်ကြောင့် ဆည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂက ဆီချက်နှစ်ပွဲ မှာသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းဝင်းထဲ တို့ မျက်ဝန်းတွေ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း

“အင်း ဒီနေရာလေးကို ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ်တို့ ကျောင်း ဆားဘဝလေးကို ပြန်သတိရတယ်”

“အဟင်း ဘာလဲ ကိုအဂ္ဂမှာ ရည်းစားဟောင်းတွေ ရှိခဲ့လို့ ဆား”

ဝေးစကားကြောင့် ကိုအဂ္ဂ ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ဆဲသည်။

“အဲဒီတုန်းက ပညာရေးက လွှဲပြီး ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိ ချွေးကွာ ဒီမှာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့တစ်ခုရတော့ အမေရိကားမှာ ဒယ်ဒီတို့ စာ ပညာထပ်သင်ခိုင်းတယ်၊ အဲဒီမှာ သုံးနှစ်သင်ပြီးတော့မှ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ခဲ့တာ”

ကိုအဂ္ဂ ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ဝေး ခေါင်းလေး တုညိတ် ညိတ် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

“ဒီရောက်တော့ ဒယ်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ကိုယ် ဦးစီးရတယ်။ ဒယ်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီအပြင် ကိုယ် နောက်ထပ် ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထပ်တည် ထောင်ဖြစ်တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဝေးတို့ကို ဖိတ်တဲ့ပွဲက ကိုယ့်ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပြည့်ပွဲလေ”

“ကိုအဂ္ဂက စီးပွားရေး လောဘကြီးလိုက်တာနော်”

“အဟွန်း လောဘကြီးတယ်လို့ ဝေး ထင်တာလား။ ကိုယ်က ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ ဇွဲထားတာပါ”

“အင်း ကိုအဂ္ဂရဲ့ အရည်အချင်းကို ဝေး ချီးကျူးပါတယ်”

ဝေး စကားကြောင့် သူ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးရင်း စားပွဲထိုးလေး ချပေးလာသော ဆီချက်တွေကို စားနေသည်။ ဝေးလည်း မစားချင်ပေမယ့် မှာထားသော ဆီချက်ပွဲကိုပဲ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားနေလိုက်၏။

“ဝေး ဆီချက် မကြိုက်ဘူးလား ဟင်”

“ကြိုက်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မနက်ကပဲ ထွက်စားထားလို့ သိပ် မဆာဘူး။ အခုတောင် ကိုအဂ္ဂကို အားနာလို့ လိုက်လာတာ”

“ဝေးက တကယ် ရိုးသားတယ်။ မညာတတ်ဘူး။ အဲဒီစိတ်လေး ကိုပဲ ကိုယ် သဘောကျတာ။ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးလေ”

ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားကြောင့် ဝေး ပခုံးလေး တွန့်ကာ ပြုံးမိသည်။

ဝေးက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူးတဲ့လား။ ဝေး ဟန်မဆောင်တတ်တာ ဘယ်သူမှ မသိလို့ပါ။ ကိုကို ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့ပါဘူး။

“ဒါနဲ့ ဝေး အစ်ကို သင့်မင်းမူကော စာမေးပွဲနီးလို့ စာတွေ

ထွက်နေပြီထင်တယ်”

“ကိုကိုလား။ အင်းလေ ကိုကိုတို့ စာမေးပွဲတွေ နီးနေပြီ”

“ဟုတ်လား အင်း ကေရီလည်း နောက်တစ်ပတ်ထဲ စာမေးပွဲ ခြေရမယ် ကြားတယ်။ မနေ့ကပဲ ကိုယ် သူ့အိမ်ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

ကေရီ နာမည်ကြားတော့ ဝေး အပြုံးလေးတွေ မှေးမိန်သွား သည်။ မမျိုသိပ်နိုင်သော မေးခွန်းလည်း နှုတ်က ထွက်ကျသွား၏။

“ကိုကိုနဲ့ မမကေရီ ကြိုက်နေကြပြီလားဟင် ကိုအဂ္ဂ”

“ဟင် ဝေး မသိဘူးလား။ ဝေး အစ်ကိုက ဘာမှမပြောဘူး ထား”

“ဟင်အင်း မပြောပါဘူး။ ဝေးလည်း မမေးဖြစ်ပါဘူး”

ဝေး ညာမိပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုအဂ္ဂက ယုံကြည်သွားပုံရသည်။ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ

“အင်း ကိုယ်ထင်တာတော့ ကေရီနဲ့ သင့်မင်းမူ ချစ်နေကြပြီ ထင်တယ်”

ဝေး မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတော့ ကိုအဂ္ဂ သတိထားမိသွားပုံ ရ၏။

“ဝေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုအဂ္ဂ”

“မညာတတ်ဘဲ မညာပါနဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မင်း တစ်ခုချုပ် သွားတာ ကိုယ် သိတယ်။ ဘာလဲ မင်းအစ်ကိုအတွက် မင်း စိုးရိမ်နေ

သလား”

“ဟင် ဝေးက ဘာကို စိုးရိမ်ရမှာလဲ”

“ဝေး မသိဘူးလား၊ ကေရိက ရည်းစားများတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပျော်တွဲတာတွေချည်းပဲလေ၊ မင်း အစ်ကိုကိုလည်း အပျော်တွဲစား စိုးရိမ်နေသလားလို့”

ဝေး ပရုံးလေးတွန့်ကာ ပြုံးမိသည်။ ကိုကိုနှင့် မမကော အပျော် တွဲကြတာဆိုလျှင် ဝေးအတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကိုအု ပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့တောင် ဝေး ဆုတောင်းနေမိတာလေး

“မင်းပူလည်း ဝေရိအကြောင်း သိမှာပါ၊ မင်း စိတ်ပူမနေဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မပူပါဘူး၊ ဝေး ခေါင်းထဲမှာ အလေးကြီး မထားတတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ် မင်းရဲ့မျက်နှာလေးက ဖြူစင်တယ်၊ မင်း စိတ် ဓာတ်လေးက ရိုးသားတယ်၊ ကဲ ကိုယ်တို့ဒီတစ်ပတ် တင်းကြပ် ကစားဖြစ် ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း ဝေး စာမေးပွဲ နီးနေပြီ၊ ဒီရက်တွေတော့ စာကျွမ်း မှု ဖြစ်မှာ”

“အိုကေ အိုကေ ဒါဆို ကိုယ် မလာတော့ပါဘူး၊ မင်း စာမေးပွဲ ပြီးမှပဲ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့နော်”

ဝေးကို နားလည်သလို ကိုအုဆိုသည်။ ကြည်လဲ့သော မျက်

ခန်းတွေထဲမှာ ဝေးအပေါ် ထားရှိသော သူ့ခံစားမှုတွေကို ဝေး မြင်သိနေပေမယ့် မသိကျိုးကျွံ နေလိုက်ပါသည်။

ကိုအု နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ဝေး အတန်းထဲ ပြန်ခဲ့သည်။ ဝေး ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ၏ တရစပ် မေးခွန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

“ဝေး ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ ပြောစမ်း၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဒီကျောင်းက မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ စမတ်ကတော့

အပြည့်ပဲ၊ နင် ဘာ့ ငါတို့ကို မပြောတာလဲ”

“ဝိုင်းအာမနေကြနဲ့၊ နင်တို့ သိချင်ရင် ပြောပြမယ်၊ အဲဒီ

ပုဂ္ဂိုလ်က ဦးမိုးအု တဲ့”

“နင်နဲ့ ဘယ်လိုသိတာလဲ ပြောဦးလေ”

ဝေး မစပ်စုအုပ်စု သိချင်တာတွေကို အားလုံး ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဝေး စကားဆုံးတော့ ကြည်ပြာက

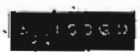
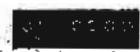
“တကယ် ဂရိတ်ပဲနော်၊ ဝေး နင် ဒါကြောင့် ဘယ်ယောက်ျား

ကိုမှ ရင်မခုန်တာပေါ့လေ”

“အေးနော် ဝေးတို့က ကြံလိုက်ရင် အပိုင်ပဲဟ”

“ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့၊ လုံးဝ ရင်မခုန်ဘူး၊ ခင်မင်တာ သက်သက်ပဲ”

ဝေး စကားကို မယုံသလို ဝိုင်းကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကို လည်း ဝေး ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါသည်။

တကယ်ဆို ရင်မှာတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒီတစ်ယောက်
ကပဲ ဝေးရဲ့ နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးနေတာ ဘယ်သူ သိကြမှာတဲ့လဲ။
ကိုကိုရယ် ကိုကိုကလွဲရင် အားလုံးက ဝေးအတွက် ဖွဲ့ခဲ့သန့်
ပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၂)

သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြီး ဝေး လာပြောတုန်းက သူ
ကြည့်ခဲ့မိပါ။ ညွှန်ခန်းထဲ ရောက်တော့မှ ဧကရီကို မြင်လိုက်ရတာ
မထင်ပါ။

“ဟင် ဧကရီ”

သူ အံ့သြမယုံနိုင်ခြင်းနှင့် ဧကရီ နံဘေးမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်
တဲ့ ဧကရီ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးရင်း

“ယူ စာကျက်နေတာလား။ တို့ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်
အောင်နော်”

“ဟာ မဖြစ်ပါဘူး ဧကရီရယ်။ ဧကရီ ရောက်လာလို့ တို့
ကြည့်သွားတာပါ”

“အဟင်း ဒီဘက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် လာရင်း
ကြည့်လို့ လှည့်ဝင်လာတာလေ ယူရဲ့”

“အင်း၊ ဪ ခေါ် နေဦး ကေရီ ဘာသောက်မှာလဲ၊ ဘာစားတစ်ခုခုတော့ စားပါ”

“နီး တို့ ဘာမှမစားတော့ဘူး၊ ယူနဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး ခဏလေး စကားပြောကြရအောင်”

ကေရီ တောင်းဆိုတော့ သူ ချက်ချင်းပဲ ဆက်တီခုံက ထမိန်၊ အခန်းဝက ရပ်ကြည့်နေသော ဝေးကို ကေရီက နှုတ်ဆက်ပြီး

“ဝေး စာတွေပိုင်နေပြီလား”

“အင်း ကျက်သင့်သလောက် ကျက်ပြီးပါပြီ မမ ကေရီ”

“အဟင်း ဝေးကို ဘေးအိမ်က ဖိုးဖော်လေးတို့အိမ်မှာ မတော့ကြာပြီနော်၊ ဘာလဲ မကစားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မကစားဖြစ်တာ ကြာပြီ မမရဲ့၊ ကျောင်းပိတ်ရမှ ဒီကောင်တွေနဲ့ ဂိမ်းကစားရဦးမယ် အဟင်း၊ ဟင်း”

ဝေး စကားကို ကေရီ ခေါင်းလေးညှိတ် ပြုံးပြပြီး သူနှင့်အတူ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ခရေပင်ရိပ်အောက်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ကြတော့မှ ကေရီကို သူ မေးဖြစ်၏။

“ဒီရက်တွေမှာ ကေရီ စာကျက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စိုးလို့ ကိုယ် ဖွန်းမဆက်တာ”

ကေရီ ဘာမှမဆိုတဲ့ တည်တည်လေး ငြိမ်သက်နေဆဲ။ တကယ်ဆို ဒီရက်တွေမှာ ကေရီကပဲ သူနှင့် မဆက်သွယ်ဖို့ တားခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အခုတော့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ခဲ့သူ ကိုယ်တိုင်က အိမ်အထိ ရောက်

“ယူကို တို့ မေးစရာရှိလို့”

“ဟင် မေးလေ ကေရီ ဘာမေးမလို့လဲ”

မေးဆိုပေမယ့် ကေရီ မမေးသေးဘဲ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အကြည့်တွေ ရှောင်လွှဲသွားရင်း

“လွမ်းအစေးဆီ ကိုမိုး အမြဲလာသလားဟင်”

ကေရီ အမေးကို သူ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်အောင် အံ့ဩနေမိ ဝေးနှင့်ကိုမိုးအကြောင်း ကေရီ ဘာကြောင့် မေးလာတာလဲ စားမရပါ။

“အင်း ကိုမိုးအဂ္ဂ အလုပ်ပိတ်ရက် ဆန်းဒေးဆို လာတတ်မယ် ကေရီ၊ ဝေးနဲ့ တင်းနစ် လာကစားတာလေ၊ ဒီအပတ်တော့ အဘူး၊ ဝေး စာမေးပွဲ ရှိလို့ ထင်တယ်”

“ဝေးနဲ့ ကိုမိုး ချစ်နေကြတာလား မင်းမူ”

ဒဲ့တိုကြီး မေးလာသော စကားကြောင့် သူတောင် မျက်နှာပူသည်။ ကေရီကတော့ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ တည်ငြိမ်နေခဲ့၏။

“ကိုယ် အသေအချာ မသိဘူး၊ ဘာလို့ မေးတာလဲ ကေရီ”

“သိချင်လို့ပါ၊ ကိုမိုးက အရင်ကဆို အိမ်အမြဲလာနေကျလေ၊ နောက်ရက်နဲ့ ကေရီတို့အိမ်တောင် မလာတော့ မေးကြည့်တာ”

“အင်း ဝေးကတော့ ကိုယ်မေးဖူးတာ ဝန်မခံသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကူ ဝေးကို အလေးပေးနေတာတော့ ကိုယ် သတိထားမိတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဂေရီ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ ပြော
သူမြင်၏။ ဂေရီ အပြုံးက အမိပွယ်တွေကိုတော့ သူ ခန့်မှန်းမတတ်

“အင်းလေ ကိုမိုးက ငြင်းစရာမလိုအောင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့
ဆိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်း ကျလောက်တာပေါ့။ မိန်းကလေးရှင်တွေပဲ
ကိုမိုးဆို ကြည့်ဖြူလက်ကမ်းကြမှာပါ”

ဂေရီ စကားတွေက ဝေး သိက္ခာတင်မကဘဲ သူနဲ့ မေး
သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်စေတာမို့ သူ ခေါင်းခါမိရင်း

“ဂေရီ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေးကို ကိုယ်တို့က ဥပမာ
ပြု လွှတ်မထားပါဘူး။ ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတာကို
ကိုယ်လည်း တားတယ်။ မေမေကလည်း သိပ်သဘောကျတာ မဟုတ်
ဘူး”

“အင်း ဂေရီလည်း အဲဒါ သတိပေးချင်လို့ပါ”

“ဟင် ဘာလဲ ဂေရီ”

“ကိုမိုးအကြောင်း မင်းမူ ဘာသိထားလဲ”

ဂေရီ အမေးစကားကို သူ မဖြေနိုင်ဘဲ မင်သက်နေသေး
ပြီးမှ

“ကိုယ်တို့ သိသင့်သလောက်ပဲ သိထားတာပါ ဂေရီ။ ဝေး
က ပိုသိမှာပေါ့။ ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“မင်းမူက ဝေးရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်မို့ သိသင့်တာကို
ပြောပြထားချင်လို့ပါ။ ကိုမိုးအကြောင်း ဂေရီ သိထားသလောက်

သူ့မိဘတွေက သဘောတူထားတဲ့သူ ရှိတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မင်းမူ။ သူ့မိဘတွေက သူနဲ့ အခြေအနေ အဆင့်
အနီးတူညီတဲ့ သူကို ရွေးချယ်ထားပြီးသား။ ဒါကို သူလည်း မငြင်းနိုင်
ဘူး။ တော်ကြာ မင်းမူ ညီမလေး ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ တို့ ပြောပြတာ”

“ဝေးအတွက် သူ စိုးရိမ်သွားမိတာ အမှန်။ တကယ်ဆို လွမ်း
သေးက ချစ်သူရည်းစား မထားဘူးတာ သူ သိသည်။ ဂေရီ စိုးရိမ်စွာ
ပြောနေတာပဲဟု သူ နားလည်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဂေရီ။ ဒီကိစ္စ ဝေးကို ကိုယ် အသိပေး
ထားပေါ့။ ဝေးက အခုမှ ကလေးသာသာ ရှိသေးတာ၊ သူ အရွေးမမှားဖို့
အသိပေးတယ်”

“အဟင်း မင်းမူက ညီမလေးကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်”

ဂေရီ သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်ကာ မေးတော့ သူ
မိမိညီတော်တို့ပြန်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ဂေရီ။ လွမ်းအဝေးကို ကိုယ့်ညီမလေး အရင်း
အချာလို ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လို့”

ဂေရီ မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းကာ မေးသည်။ သူနှင့်လွမ်းအဝေးတို့
အကြောင်းတွေကို ဂေရီကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
“ဟင် ဂေရီကြားမှာ နားလည်နိုင်ဖို့အတွက် ဒါလိုအပ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကေရီ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်ခွဲဝေးခွဲက မောင်
အရင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေတို့က ကိုယ့်ကို မွေးစား စောင့်ရှောက်
ခဲ့တာပါ။”

သူ့စကားတွေကို ကေရီ အံ့သြသလို ငေးစိုက်နားထောင်
သည်။ ကေရီကို သူ ချစ်ခဲ့တာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဖြစ်သ
ဒါကြောင့်လည်း အမှန်တရားတစ်ခုကို ရိုးသားစွာ သူ ပြောခဲ့ဖူး
ဖြစ်၏။

“ကိုယ့်ကို မွေးစားပြီး လေးနှစ်ကျော်ကြာမှ ညီမလေးကို
တို့ မွေးခဲ့တာလေး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပေါ် အချစ်မလျော့ခဲ့ကြဘူး။
ကလည်း ညီမလေးကို လိပ်ချစ်တယ်၊ သွေးသားရင်းချာထက် ချစ်
ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် မေမေ မေမေတို့ကလည်း တစ်သက်လုံး သာတူ
ရိခဲ့တာပါ။”

“ကေရီ လုံးဝ မထင်ဘူး။ ယူက မွေးစားသားကိုး”

“ဒါပေမဲ့ သားအရင်းအချာလိုပါပဲ ကေရီ။”

“အင်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကဲ ကေရီ ပြန်မယ် ယူ၊ ကေရီ ပြော
မမေ့ပါနဲ့၊ ဝေး ခံစားရမှာစိုးလို့ သတိပေးတာပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကေရီ၊ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့က
ကိုယ်တို့ ဆုံရအောင်နော်”

“အင်း တို့ ပြန်မယ်”

ကေရီ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်တော့ သူ ကားနားအထိ လိုက်ဖို့

ခြံတံခါးဝက ကေရီ ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွားပေမယ့် သူ့ရင်
က ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းတွေက တင်းကြပ်စွာ
ရစ်ခဲ့၏။

ဝေးကိုတော့ သတိပေးဦးမှ ဖြစ်မှာပါ။

သူ ပြောသမျှ ဝေး တွေတွေငေးငေးလေးပဲ နားထောင်နေ
တည်း မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး
သူ ခန့်မှန်းရခက်အောင် ဝေး အမူအရာတွေ တည်ငြိမ်လွန်းနေ

“ဝေး ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“အင်း”

ပါးစပ်ကသာ အင်းအသံထွက်နေတာ မျက်လုံးတွေက တီဗီ
သားပြင်မှာပဲ အာရုံရောက်နေကြသည်။ သူ ပြောနေတာကို အလေး
နက် ထားသည့်ပုံက တစ်စက်လေးမရှိ။

“ဟာ သေစမ်း ကျွတ်”

ကစားနေသည့် ဂိမ်းထဲမှာ အာရုံနှစ်ဝင်နေသည့် ဝေးကို သူ
အသံပဲ စိတ်တိုသွားသည်။ ဂိမ်းစက်က မိကြိုကို သူ ခွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်

“ဟာ ကိုကိုကလည်း ဒီမှာ ကစားနေတာကို”

“နင့်ဂိမ်းက ဘယ်အချိန်ကစား ကစား ရတယ်၊ ငါပြောနေတာ

ကို နင် အလေးအနက် နားထောင်စမ်းပါ။”

“ဝေး နားထောင်နေတာပဲ၊ ပြီးနေပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

“နင် အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့လေး မပြောနဲ့၊ အဲဒီ ကိုမိုးအဂ္ဂ
သူက စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်”

“အင်းလေ အခု ဝေး သိပြီးပြီပဲ၊ သူ့ဘာသာ ရှိရှိ
ဝေးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ပြောပြနေပြီ မဆိုင်တဲ့အကြောင်း၊ သူ နင့်ကို စိတ်ဝင်
ပြနေတာ၊ အထင်အရှားကြီးလေး၊ ငါက နင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့
နေတာ”

ဝေး ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှီထိုင်ချကာ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသူ
မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနှင့် အကြည့်တွေကို ရုပ်သိမ်းမသွားခဲ့ဘဲ

“ကိုအဂ္ဂအကြောင်း ကိုကိုကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

မေးပုံက မယုံသကာလေသံ ပေါက်နေသည်။ သူ စိတ်မ
နိုင်တော့သလို ဝေး မျက်နှာကို ရှုတင်းတင်း ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူပြောလဲ နင် မေးစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မိ
နှင့်အတွက် လိုအပ်လို့ ငါ သတိပေးနေတာ”

“ကိုကိုဘာသာ စိုးရိမ်လွန်နေတာပါ။ ကိုအဂ္ဂက အခုထိ
ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ဆက်ဆံတာ၊ ဘယ်သူတွေက ကိုကိုကို ချွန်
လုပ်လိုက်သလဲမှ မသိတာ”

“ဝေး နင့်အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောလာတဲ့သူတွေကို

ထိခိုက်ခဲ့လေ၊ ကိုမိုးအဂ္ဂ အကြောင်းကို ဘယ်သူပြောတယ် ထင်လို့လဲ၊
ကေရီ ပြောပြသွားတာ”

သူ့မျက်နှာကို တန်ပြန်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဝေး မျက်မှောင်လေး
တဖွဲ့သွားသည်။

“ထင်သားပဲ သူပဲ ပြောလိမ့်မယ်လို့”

“ဘာလဲ နင်က ကေရီကို အထင်လွဲနေတာလား၊ သူက နင့်
အတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်”

ဝေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေနဲ့ လျှာလေး တစ်လစ်ထုတ်ကာ ပြုံးသည်။
ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက်မထားသည့် ဝေးကိုတော့ သူ တော်တော်
စိတ်တိုချင်နေပြီ။

“ဝေး”

“ဟင် ဘာလဲ ကိုကို”

“အခု ငါပြောတာ နင် သဘောပေါက်တယ်နော်၊ ကိုအဂ္ဂနဲ့
နင် မပတ်သက်မိစေနဲ့”

“ဟင် ဝေးက ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊ သူ့ဟာသူ အိမ်လာနေတာ
လေ၊ ကိုကိုတို့ မကြိုက်ရင် အပြတ်ပြောလိုက်ပေါ့၊ အိမ်ကို မလာနဲ့လို့”

“ဟ အဲဒီလိုကြီး ပြောလို့ကောင်းမလား၊ ငါ ပြောတာက နင့်
ဘာသာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် သတိနဲ့နေ၊ သူကတစ်ဆင့် တက်လာရင်
ငြင်းနိုင်အောင် ငါ ပြောပြတာ”

“စိတ်ချ ဝေး ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“အေး ငါ ပြောထားရက်နဲ့ နင် မရှောင်ရင် အသိပဲ”

သူ ကြိမ်းပြီး ထွက်ခဲ့တော့ ဝေး ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ အခန်းတံခါးဝ ရောက်ရုံပဲ ရှိသေးသည်။ ဝေးက ဂိမ်းစက်ကို ဖွင့်ပြီး ကစားနေပြန်သည်။

ဘယ်လို ကောင်မလေးမှန်းမသိ။ တကယ့် ကလေးလိုလို နွေးလိုလို ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၂၃)

စာမေးပွဲရက်တွေမှာ သူ ဝေဖန်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ပါ။ ဝေဖန်လည်း စာမေးပွဲရှိတာပဲ သူ ဖုန်းမဆက်ဘဲ ကြိုစားနေဖြစ်ခဲ့သည်။

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ ဝေဖန်နှင့်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲခန်းထဲက အထွက်မှာပဲ သူ့ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဝေဖန်ဆီကပဲ ထင်ပေမယ့် မဟုတ်။

“ဟဲ့လို မင်းမူပါ”

“ကိုကိုလား ဒီမှာ မေမေ မူးလဲလို့ ဆေးရုံပို့ထားရတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်. ကိုကို. ကိုကို စာမေးပွဲ ခန်းထဲကအထွက် မှန်းဦး ဝေး ဆက်လိုက်တာ”

ဝေး အသံလေးမှာ စိုးရိမ်သံလေးတွေ ဓွက်နေသည်။ သူ့လူ့မေမေအတွက် စိုးရိမ်သွားမိတာ အမှန်။

“ဝေး ညီမလေး၊ မေမေ အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အခု သတိပြန်ရနေပါပြီ ကိုကို”

“အေး မေမေအနားမှာ နေနေနော်၊ ကိုကို လာခဲ့မယ်၊ အေး ဝေး တစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကိုအဂ္ဂလည်း ရှိတယ်”

ဝေး စကားကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်သွားမိတာ အမှန် ကိုမိုးအဂ္ဂပါ ရောက်နေသည်တဲ့။ ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းကြားပြီး ရောက်နေတာလဲ။

“ဝေးဆီ သူ လှမ်းဖုန်းဆက်တော့ ဝေး မေမေနဲ့ ဆေးရုံရောက် နေပြီဆိုတာ သိလို့ သူ ချက်ချင်း ရောက်လာတာ ကိုကို၊ ကိုကို အမြဲ လာခဲ့နော်”

“အေး အေး ကိုကို အခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ် ဝေး”

ဝေး ဖုန်းပိတ်သွားတော့မှ သူ့ကားလေးဆီ ကသောကမျှော် ထွက်ခဲ့၏။ ကားအနားမရောက်ခင်မှာပဲ

“ဟေ့ကောင် ဒါက ဘယ်လစ်မှာလဲ၊ မင်း ဧကရီဆီလား”

“ဟာ ဇော်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်လို့ ဖုန်းဆက်လို့ကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ့ပါးလိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ တက် ငါကား မောင်းမယ်၊ ဘယ်ဆေးရုံလဲ”

မေမေ့ကို တင်ထားရသည့် အထူးကုဆေးရုံကြီးကို သူ ပြော

ထိုက်တော့ ဇော်ကြီး ခေါင်းညှိတ်ကာ မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ဇော်ကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဧကရီဆီ သတိတရ ဖုန်းဆက်မိ၏။

“ဧကရီလား ကိုယ်ပါ”

“ပြောလေ ယူ၊ တို့ နားထောင်နေတယ်”

“ဒီမှာ ညီမလေး ဖုန်းဆက်လို့ ကိုယ့်မေမေ ဆေးရုံတင်ထား ရတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုယ်လိုက်သွားရတယ်၊ ဧကရီ မလာနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း ရတယ် ယူ၊ ဒီမှာ ဧကရီလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားစရာတစ်ခု ကြုံလာလို့ နောက်မှတွေ့ကြစို့ ဘိုင်း”

သူ ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ ဧကရီ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ ဇိတ်ထဲမှာတော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘာတဲ့လဲ ဧကရီ လိုက်လာမယ်တဲ့လား”

ဇော်ကြီး မေးတော့ သူ ခေါင်းခါပြခြင်းသည်။ တကယ်ဆို သည် ကိစ္စမှာ ဧကရီ မေမေ့အခြေအနေလေးတောင် မေးဖော်မရတာတော့ မဖြစ်သင့်ပါ။

သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်ကိုမြင်သိနေသော ဇော်ကြီးက ဘာမှ ပေးဖန်ချက် မပေးဘဲ ကားကိုပဲ ဆက်မောင်းနေသည်။

အထူးကုဆေးရုံကြီး၏ ကားပါကင်မှာ သူ့ကားလေးထိုးရပ်တော့ ကြိုစောင့်နေသော ကိုမိုးအဂ္ဂ လက်ပြန်ဆက်ဆက်ရင်း အနားလျှောက်လာ သ်

“ညီတို့ လာမယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ထွက်စောင့်ပေးနေတာ၊ ဝေး

ကတော့ အန်တီအနားမှာ ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေအခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲ အစ်ကို”

“သတိရ သက်သာနေပါပြီ။ သွေးပေါင်တွေတိုးပြီး မူးလဲတာ တဲ့၊ လိုအပ်တာတွေ ကိုယ် လုပ်ခိုင်းထားပါတယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို”

“မလိုပါဘူး ညီရာ၊ ဝေးဆီ ဖုန်းဆက်ရင်း သတင်းကြားတော့ ကိုယ် ချက်ချင်းထွက်လာတာ၊ ကဲ လာ ဝေးနဲ့အန်တီ ညှိကို မျှော်နေတယ် ကွ”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်ကို သူတို့နှစ်ဦး လိုက်ခဲ့ကြ သည်။ အခန်းထဲမှာ မေမေ့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဝေးကလည်း သူ့ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ရင်း

“ကိုကို လာ မေမေက ကိုကိုကို မေးနေတာ”

“မေမေ သက်သာတယ်နော်”

မေမေနံ့ဘေးက ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ မေးတော့ မေမေ ခေါင်းညှိတ်ပြုံးပြသည်။

“အင်း သက်သာသွားပြီ သား၊ ခေါင်းတွေမူးပြီး သတိလစ် သွားတာ၊ ဝေ့တံသေးတာပေါ့ကွယ်၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာမို့ အားလုံးက ပိုင်းကူညီကြတာ၊ မောင်မိုးအဂ္ဂကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီမှာ သူပဲ မေမေ့ကို လိုအပ်တာ အားလုံး စီစဉ်ပေးနေတာ”

မေမေက ကိုမိုးအဂ္ဂကိုပါ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ဆိုနေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဇော်ကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ကာ သူနှင့်ကိုမိုးအဂ္ဂတို့ ဆရာဝန် ဦး ရုံးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အခုအခြေအနေကတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ရောဂါရှာဖွေ နှစ်သေးချက်တွေအားလုံး အဖြေရှာပြီးပြီကွဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးက မေမေအခြေအနေတွေကို ရှင်းပြနေသည်။ သွေးတိုးနှင့် နှလုံးဓာတ်ခံရှိသော မေမေအခြေအနေက မစိုးရိမ်ရတော့ဆို သည့်တိုင် ကျန်းမာရေးအတွက် ဂရုစိုက်အနားယူရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့ ကိုမိုးအဂ္ဂက သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးစကားတွေ ပြော၏။

“ဘာမှတော့ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ညီရာ၊ အန်တီခမြာ အနားယူသင့်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးအဂ္ဂ၊ မေမေခမြာ အလုပ်ဒဏ်တွေပိနေတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ အခု ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ မေမေ့ကို အနားယူခိုင်းမှာပါ။ မေမေအလုပ်တွေ ကျွန်တော် တာဝန်ယူ မှာပါ”

“အေးကွာ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း အစ်ကိုကို ပြော ကွ”

ကိုမိုးအဂ္ဂက သူ့ပခုံးကို နွေးထွေးစွာ ဖက်ရင်း ပြောသည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တကယ့်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသော နွေးထွေးအရိပ်တွေ ရှိနေတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါ ဝေးကြောင့်ဟု ဆိုရင်တောင် သူ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ ဖြစ်၏။ ဧကရီကတော့ မေမေ့သတင်းကို သိသွားသည့်တိုင် ဂရုတစိုက်မေးဖော်လေးတောင် မရှိခဲ့ပါ။

သူ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေမိခြင်းဟာ ဧကရီကို ချစ်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ဆေးရုံမှာ မေမေ တစ်ပတ်လောက် တက်နေသည်အထိ ဧကရီ တစ်ခေါက်ရောက်မလာပါ။ ပြီးတော့ ဖုန်းလေးတောင် ဆက်ဖော်မရပါ။

ကိုမိုးအဂ္ဂကတော့ နေ့စဉ်တိုင်း မပျက်မကွက် ရောက်သည့် မေမေအတွက် စားစရာတွေလည်း အပြည့်အစုံ ဝယ်လာသေးသည်။

မေမေ ဆေးရုံဆင်းသည့်နေ့ကလည်း ကိုမိုးအဂ္ဂ အတူရှိနေသည်။ တကယ့်ဆွေးမျိုးရင်းချာ တစ်ဦးလိုမို့ မေမေကတောင် ကျေနပ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေရာသည်။

“အင်း မောင်မိုးအဂ္ဂကိုတော့ မေမေ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ် သူ့ရဲ့ အကူအညီတွေက အများကြီး”

မေမေ ပြောတော့ ဧကရီကို သူ ပိုသတိရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာပဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဖုန်းက ခေါ်လို့မရ။ ကိုမိုးအဂ္ဂ ပြောပြမှပဲ ဧကရီ အိမ်မှာမရှိတာ သူ သိရ၏။

“ဧကရီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပျော်ခရီးထွက်သွားတယ် ညီမ

သိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး အစ်ကို”

“ကိုယ့်ကိုတောင် လိုက်ဖို့ အတင်းခေါ်နေတာ၊ ကိုယ် ပြင်လိုက်တောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသေးတယ်”

ကိုမိုးအဂ္ဂကိုတောင် ဧကရီက အသိပေးသွားခဲ့လျက်နှင့် သူ့ကိုတော့ ဘာကြောင့် အသိမပေးသွားခဲ့တာလဲ။

တကယ်ဆို သူက ဧကရီရဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်။ ဒါကို ဧကရီ ဝယ်ပစ်ထားသည်လား။

ဧကရီရဲ့ အချစ်အတွက်တော့ သူ မယုံမရဲ ဖြစ်လာမိ၏။

“ညီ မင်းနဲ့ကိုယ် ဆွေးနွေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဗျာ ဘာကိစ္စလဲ ကိုမိုးအဂ္ဂ”

“ဧကရီကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စလို့ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ၊ အရင်ရက်တွေက ဧကရီက ကိုယ် ဆွေးနွေးချင်နေတာ၊ အန်တီရဲ့ကျန်းမာရေးကိစ္စကြီး ထားလို့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အစ်ကို”

“ဒီကိစ္စက ညီနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း ဆွေးနွေးမှဖြစ်မှာ၊ အေးဆေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်ကွာ”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ခေါ်ဆောင်ရာ ဆိုင်လေးကို သူ လိုက်ခဲ့မိသည်။

အဂ္ဂ စကားတွေအတွက် သိချင်စိတ်တို့ ပြင်းပြနေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော အစားအသောက်တွေထက် ကိုမိုးအဂ္ဂ

စကားတွေကိုပဲ သူ့ အာရုံရှိနေ၏။

“စားလေ ညီ ဝေးနဲ့ကိုယ် ဒီလို ဆုံဖြစ်၊ စားဖြစ်ပေမယ့် နဲ့က ဒါပထမဆုံးပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို အစ်ကို ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ကျွန်တို့ စိတ်ဝင်စားနေလို့”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ အမြဲတမ်း တည်ကြည်သော ကိုမိုးအဂ္ဂ အပြုံးတွေက ခန့်မှန်းရခက်လွန်းသည်။

“ထခြားမဟုတ်ပါဘူး ညီ၊ ဧကရီက ကိုယ့်အကြောင်းကို သက်ပြီး မင်းကို ဘာပြောသလဲလို့”

“ဗျာ အဲ ဟို ဘာမှမပြောပါဘူး အစ်ကို”

သူ တမင်ပဲ ညာလိုက်သည်။ ဝေးအတွက် ဧကရီ ပြောစကားတွေကို သူ ထုတ်ပြောလို့ မသင့်ဟု ထင်တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုမိုးအဂ္ဂက သူ့ကို တည်တည်လေး စိုက်ကြည့်နေတော့ သူ မျက်စိဆိုင်ဖို့ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ကာ ရှောင်တိမ်းမိ၏။

“အင်း သူ မပြောဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ထားတော့၊ ကိုယ်က ပြောမှဖြစ်မယ်၊ ဧကရီနဲ့ကိုယ့်ကို မိဘတွေက သဘောတူ ကြည့်ကြတယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ညီ၊ မင်းကို ဧကရီ မပြောဘူးလား”

“ဟို အဲ သူ အဲဒီလို မပြောဘူး၊ ကိုမိုးအဂ္ဂမှာ သဘော

အဲဒါတွေကိုပဲ သူ့ အာရုံရှိတာတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အဲ ဧကရီပြောပြတယ်”

“အင်း ထားတော့ ညီ၊ အခု ကိုယ်မေးတာကို ညီဖြေပါ။ ဧကရီ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ဧကရီ ဇနီးထဲမှာ ကျွန်တော်ကို အဖြေပေးထားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကိုမိုးအဂ္ဂ အံ့သြသွားတာမျိုး ဖြစ်မသွားခဲ့ပါ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မျက်နှာနှင့်ပဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“အင်း ကိုယ်လည်း တွက်မိပါတယ် ညီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အဖက်က ဆန္ဒအမှန်ကိုတော့ ညီ သိအောင် ပြောပြထားချင်တယ်”

ဧကရီနှင့် စေ့စပ်ရည်ရွယ်ထားသူက ကိုမိုးအဂ္ဂ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်တာကြောင့် သူ အံ့သြနေမိ၏။ ဧကရီ အသိပေးတုန်းက ဖွင့်မပြောတာ ဘာကြောင့်လဲ မသိပါ။

“ဧကရီနဲ့ ကိုယ် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်က ကျွန်တို့ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ် ညီ၊ မိဘတွေက သိပေးထားတာ ရှိပေမယ့် ကိုယ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သလိုလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ကိုယ်က အလေးထားတယ်၊ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်ချင်တာ”

စကားရပ်ကာ ကိုမိုးအဂ္ဂ အအေးဘူးကို တစ်ငုံမော့သောတိုင်း သူ့ကတော့ ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားတွေမှာပဲ အာရုံစိုက်နေမိလေ

www.burmeseclassic.com

၁၆၄ ◊

“အခု ကိုယ်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူ ရှိနေပြီ၊ အဲဒီသူက ကိုယ် လက်ထပ်မှာ၊ အဲဒါ ညီ သိထားစေချင်လို့ပါ”

ကိုမိုးအဂ္ဂစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲက စိုးထိတ်မှုတွေ ပြေငြိမ်သွားတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဧကရီကို ကိုမိုးအဂ္ဂက ညီမတစ်ဦး သဘောထားသည်တဲ့။

ဧကရီကလည်း သူ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါ ကိုမိုးအပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားလို့ပဲ ဖြစ်မည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကို၊ ဧကရီကို ကျွန်တော် တစ်ချစ်တာပါ”

“အေးကွာ မင်းတို့အဆင်ပြေပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဧကရီနဲ့သူကြားမှာ အဂ္ဂ ပြဿနာက ငြိမ်းချမ်းသည်ဆိုတော့ ကျေနပ်စရာပဲ ဖြစ်သည်။ ဧကရီပြန်လာလျှင်တော့ သူ အလေးအနက် ဆွေးနွေးရမည်။

ဧကရီ ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်လျှင် သူ့အတွက်တော့ ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး ဆုလာဒ်ပဲဖြစ်မှာပါ။

အခန်း (၂၄)

“သား မေမေလုပ်ငန်းတွေကို တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေအဖို့ သားက ကျေနပ်မိမှာပေါ့ သားရယ်”

“သား ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မေမေ၊ မေမေ နားပါတော့၊ မေမေကို သားတစ်လှည့် ပြန်ကျွေးမွေးခွင့်ရချင်တာ၊ သား ရည်ရွယ်ချက်ဆန္ဒပါ”

“အင်း ဒါဆိုရင် ဒီရက်တွေမှာ သား အလုပ်ကိစ္စတွေ နားလည်အောင် ကုမ္ပဏီက လူယုံတော်တွေနဲ့ မေမေ တွေ့ပေးမယ်၊ သူတို့က သားကို အားလုံးကူညီပေးကြမှာပါ”

သူ မေမေရဲ့ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကို တာဝန်ယူမည်ဆိုသည့် အတွက် မေမေ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတာ အထင်အရှားပါပဲ။ ဝေးကလည်း သူတို့ စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း

“ဝေးလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်ကျရင် ကိုကိုကို ပိုင်းကူမယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

“နင်က ကူညီမှာလား လာရှုပ်မှာလား”

“ကိုကိုလည်း ဝေးဆို အကောင်းမပြောဘူး”

“နောက်တာပါကွာ၊ ဝေး ကျောင်းပြီးအောင်တက်ပါ။ ဝေးကဲ့ရမှ ဝင်ကူပေါ့။ ကိုကို တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

မေမေက သူနှင့်ဝေးကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာစွာ ပြုံးနေသည်။ မေမေ့ရဲ့ ရင်ထဲကို သူ မြင်နေသည်။ မေမေသည် သူချစ်သော မိသားစုလေးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းသူ ဖြစ်သည်။

“ကဲ ဝေး မေမေ့ကို ဆေးတိုက်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မေမေ ဆေးရုံတက်ပြီးသွားကတည်းက ဝေး နည်းနည်းထောင့်လိမ္မာသွားပုံရသည်။ မေမေ့ကို ဂရုစိုက်လာတာတော့ အထင်အရှားကျောင်းဆင်းသည်နှင့် အိမ်တန်းပြန်လာသည်။

မေမေ့ကို ဆေးတိုက်ပြုစုပေးတာက အချိန်မှန်။ ဒါကိုပဲ အကျေနပ်နေရ၏။

နင် မြန်မြန်လိမ္မာသိတတ်မှ ဖြစ်မှာ မိဝေးရေ။ ကေရီနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မေမေ့ကို အဓိက စောင့်ရှောက်ပေးရမှာက နင်ပဲပေါ့။ ဝါ စိတ်ချလက်ချရှိမှဖြစ်မှာ။

ကေရီအကြောင်း စိတ်ထဲရောက်လာတော့ အခုချိန်အထိ အပြန်မရောက်သေးဘဲ ခရီးထွက်နေသော ကေရီကို သတိရလာမိရင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အပျော်ခရီးထွက်သွားသည့် ကေရီ သူ့

လေးတောင် မဆက်တာတော့ ဘာဝင်မကျနိုင် ဖြစ်ရ၏။ တကယ်ဆို သွေးပြေးကတည်းက မဆုံဖြစ်တာ။

“ကိုကို”

ဝေး ခေါ်သံကြားမှ သူ့အတွေးလေး ပြတ်သွားခဲ့သည်။ အခန်းနံရံဝင်လာသော ဝေးကို သူ လှည့်ကြည့်ရင်း

“မေမေ အိပ်သွားပြီလား ဝေး”

“ဆေးသောက်ပြီး ပုတီးစိတ်နေတယ် ကိုကို”

“ဪ အေး နင်လည်း စာကျက်လေ၊ စာမေးပွဲက နီးနေပြီ”

“အားလုံး ပိုင်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

ဝေး ပြောရင်း သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝေးကို မြင်တော့ အဝတ်ကို သူ သတိရသွားမိတာမို့

“ကိုမိုးအဂ္ဂ ဒီရက်မလာပါလား၊ ဘာလဲ ညီမလေး စာမေးပွဲအတွက် မလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုအဂ္ဂ စင်ကာပူခရီးထွက်သွားတယ်၊ နှစ်ပတ်အိမ်ကြာမယ်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား”

“မနေ့က ကိုကို အပြင်သွားတုန်း အိမ်လာသွားတာ၊ မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်၊ ကိုကိုကိုတောင် မှာထားခဲ့တာ ဝေးကဲ့ရဲ့”

“ဘာမှာခွဲတာလဲ”

“မမကေရီ နှစ်ရက် သုံးရက်ဆို ပြန်ရောက်မယ်တဲ့၊ ဘာကို ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား”

သူ့ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ပြုံးသွားတာကို ဝေး သတိမပေး မှာ သေချာ၏။ ဝေး အကြည့်တွေ သူ့မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“ကိုကိုနဲ့ မမကေရီ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

“မသိဘူးလေ မေမေ ဆေးရုံတက်တုန်းက လာတာ မလို့၊ ပြီးတော့ သူ ခရီးထွက်သွားတာ ကိုကို မသိလိုက်ဘူးဆို”

ဝေး မေးတော့ သူ မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်ရသေး၏။ အပေါ်မှာ ဝေး အထင်လွဲသွားမှာ စိုးသည်။ တစ်ချိန်ကျရင် ဝေးနှင့် က သမီးယောင်းမတွေ တော်ကြတော့မှာမို့ အဆင်ပြေပြေ ရှိစေရန်

“ကေရီက စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ် ကိုကို သိပါတယ်၊ လက်မှတ်ကအစ ဝယ်ထားတာ၊ ကိုကိုကိုပေး ခေါ်သေးတယ်၊ မေမေကိစ္စ ဖြစ်သွားလို့ မလိုက်ဖြစ်တာပါ။ သူ့လ လာချင်ပေမယ့် ခရီးသွားမယ့်ကိစ္စကြီး ရှိနေလို့ ကိုကိုကို တောင်

တယ်”

သူ ကေရီဘက်က ဖြေရှင်းပြနေတာကို ဝေး ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေသည်။ ဘာမှခွန်းတုံ့ပြန် မေးခွန်းမထုတ်ပါ။

“ကဲ ဝေး ညီမလေး၊ စာသွားကျွက်တော့ ကိုကိုလည်း အိပ်ချင် ပြီ”

ဝေး ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဒီတော့မှပဲ သူ ဟင့်သက်လေးရှိက်မိ၏။

ဝေးကိုတောင် ကေရီ ကိစ္စအတွက် သူ လိမ်ညာကာကွယ်နေ မိတာ လိပ်ပြာမလုံချင်ပါ။

ကေရီသာ ကိုမိုးအဂ္ဂကို သိတတ်မှုလေးရှိလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်လဲ၊ အခုတော့ မသက်ဆိုင်သေးသူကတောင် သူတို့မိသားစု အရေးကိစ္စကို ဂရုတစိုက်ရှိ၏။

ကေရီကတော့ နားလည်ရခက်လွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်တစ် ခုဟုလည်း သူ မမြင်ရက်တော့။

ဝေးကို ကိုကို လိမ်ညာခဲ့တာ ဝေး သိပါသည်။ တကယ်ဆို မမကေရီလုပ်ရပ်ကို ကိုအဂ္ဂ ပြောပြလို့ ဝေး သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝေး မေးတော့ ကိုကိုက ကာကွယ်စကားတွေနှင့် လိမ်ညာနေသေးသည်။

ကိုကိုရင်ထဲကို ဝေး တဖြည်းဖြည်းမြင်သိလာသလိုပင်၊ ကိုကို

ကိုယ်တိုင်က မမဝေကရီကို ချစ်နေသည်ဆိုတာ အထင်အရှား။ ဒါပေမဲ့ မမဝေကရီစိတ်က ကိုကိုနှင့်ထပ်တူကျနိုင်မည်လား။

ဝေး မထင်ပါ။ မမဝေကရီ မျက်ဝန်းတွေထဲကို ဝေး အကဲခတ်ကြည့်ဖူးသည်။ ကိုကိုအပေါ် လေးနက်မှုမရှိတာ အထင်အရှားပါပဲ။

ထို့အတွက် ဝေး စိတ်ထဲက ကြိတ်ကျေနပ်နေခဲ့မိတာလည်း ကိုကို မသိရှာပါ။

ကိုကိုရယ် ကိုကို ခံစားကြေကွဲရမှာ ဝေး မမြင်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဆို တဲ့ ကောင်မလေး ရင်ထဲက ကိုကိုကို တခြားသူတစ်ယောက် သိမ်းပိုက်ပိုင်ဆိုင်သွားမှာလည်း ဝေး ကြောက်တယ်။

မမဝေကရီကြောင့် ကိုကိုနှလုံးသားက ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ဝေး ဖေးမနှစ်သိမ့်ပြီး ကိုကိုကို ကြင်နာပေးနိုင်မှာပါ။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ကိုကို။

ကိုကိုကို ဝေး သိပ်ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၂၅)

“သားကို မေမေ အလေးအနက် ပြောစရာ စကားတွေ ရှိတယ်။ မေမေ့စကားတွေကို သား နားထောင်ပေးပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်။”

သူ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခေါ်ပြီး မေမေ စကားပြောသည်။ တာတည်းက အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာ သူ နားလည်သိပြီးဖြစ်သည်။

ကလည်း ဒီနေ့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ သွားဖြေနေသည်။

မေမေ့မျက်နှာကို သူ အကဲခတ်ကြည့်တော့ တံညှိငြိမ်နေဆဲ။ မေမေ ဘာပြောချင်တာလဲ။ အလုပ်ကိစ္စဟုပဲ သူ ထင်၏။

“သား သားကို မေမေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သား သိပါတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ မေမေ ဘာကြောင့် စကားတွေကို

သိုင်းဖွဲ့နေသည်လဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားစရာ။

“သားက မေမေတို့ သားအရင်း မဟုတ်ပေမယ့် သားအရင်း ချစ်ခဲ့တာပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ သမီးလေးကို ထပ်ပိုင်ဆိုင်ရပေမယ့် သား မေမေတို့သားအဖြစ်ပဲ ဆက်ရှိခဲ့တာပါ။ သားကို မေမေ အချစ်မလေ ခဲ့တာ သားအသိဆုံးပါပဲ။ ဒီမိသားစုလေးကို မေမေ ဥမကွဲသိုက်မဖျက် ရှိစေချင်တယ် သား”

သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မေမေမျက်နှာကို ကြည့်လေ အကြင်နာရိပ်တို့ ဖြာဝေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။

“မေမေဆန္ဒက သားကို သမီးလေးနဲ့ တစ်ချိန်မှာ လက်ထပ် ပေးမယ်လို့ အမြဲတွေးခဲ့တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သား။ သားတို့ဖေဖေ ရိုက်တည်းက မေမေ အစီအစဉ်ရှိခဲ့တာပါ။ သမီးလေးကိုလည်း သားနဲ့ပဲ မေမေ စိတ်ချနိုင်မှာ မေမေစကားတွေက သူ့ကို ထူပူသွားစေ၏။ ချက်ချင်း ဘာမှ ပြောရမှန်းမသိအောင် စွန့်အနေမိတဲ့အထိ။

“သမီးလေးနဲ့ သား သံယောဇဉ်က ခိုင်မြဲပြီးသားဆိုတာ မေမေ ယုံတယ်။ မေမေ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့အခါ သမီးလေးကို စိတ်ချလက်ချ ရှိချင်တာ။ သားကိုတော့ မေမေ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် သွားလေ။ မေမေဆန္ဒကို သား လက်ခံနိုင်မှာလားဟင်”

“ဟို ဟို သား သား”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်လျက် ကတုန်ကယင်နှင့် မေမေကို ကြည့်မိသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တောက်ပနေသော မေမေ မျက်ဝန်းတွေကိုမြင်တော့ သူ ငြင်းဆိုဖို့ တွန့်ဆုတ်ကုန်၏။

မေမေကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အကဲကြောင့် အပြီးရိပ် သေးတွေ ညှိုးကျသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

“သား ဘာပြောချင်လို့လဲ မေမေကို ပြောလေ”

မေမေလေသံတွေ ညှိုးကျသွားတာကိုလည်း သူ သတိထားမိ ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မေမေစကားကို မလွန်ဆန်ဘဲ လိမ္မာခဲ့သော သူ အခုလည်း မေမေမျက်နှာညှိုးတာ မမြင်ရက်။

“ဟို သား အရမ်းအံ့ဩလို့ပါ မေမေ။ သားက ဝေး အဲ ညီမ လေးကို ညီမအရင်းလို တစ်သက်လုံး ချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ဟို ဟိုလေ”

ပြောရင်း သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ မေမေက နားလည်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မေမေ နားလည်တယ် သား။ သားတို့က ဟိုးငယ်ငယ်လေး တာတည်းက အတူနေ အတူစားလာကြတာဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီး လက်ခံ ဖို့ ခက်ခဲမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသံယောဇဉ်တွေကပဲ သားနဲ့သမီးတို့ နှစ်ယောက်ကို ခိုင်မြဲသွားစေလိမ့်မယ် ပို့ မေမေ ယုံကြည်တယ်”

မေမေကတော့ သူမ ရင်ထဲက ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒတွေကိုပဲ ဦး တည်နေသည်။ တကယ်ဆို သူ့မှာ ချစ်သူ ရည်းစားရှိသလားဟု မေမေ မေးလိုက်စေချင်၏။ ဒါပေမဲ့ မေမေ မမေးပါ။

“ဟို ဒီကိစ္စကို မေမေ ဝေးကို ပြောပြပြီးပြီလားဟင်”

“အဟင်း သားက အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်နေတာလား၊ သမီးကို မေမေ အရိပ်အမြှောက် ပြောပြထားပြီးသားပါ”

“ဝေး ဝေးက ဘာပြောလဲ မေမေ”

“သမီးက သားကို သံယောဇဉ်ကြီးပြီးသားပဲကွယ်၊ ငြင်းဘာအကြောင်းရှိမှာလဲ”

မေမေကတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုနေသည်။ သူ့မှာ ငြင်းရခက် ဖြစ်နေသည့်အနေအထား။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို လွမ်းအဝေးလူ့အရိပ်အမြှောက် သိနေသည်ဆိုတော့ သူ ဝေးနှင့် ဆွေးနွေးမဖြစ်မည်။

“မေမေ သိချင်တာ သားဆန္ဒပဲ”

“သား မ ငြင်းပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ဝေးနဲ့တော့ ဆွေးနွေးချင်သေးတယ်”

မေမေ့မျက်နှာက ကျေနပ်ဝမ်းသာရိပ်တွေနှင့် ဖြာလှဲသွားသည်။

“သား လက်ခံပြီဆိုရင် မေမေ ကျေနပ်ပြီ သား၊ မေမေ့အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒက မေမေတို့မိသားစုလေး ဥမကဲ့သိုက်မပျက်ရှိဖို့ မေမေ သားကို ပြောခဲ့သလိုပဲ သမီးကို စိတ်ချမှီအတွက်က သားနဲ့ ဖြစ်မှာ”

မေမေ့စကားတွေကို သူ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ ဝူဝူကြီးထိုင်နေသည်။ မေမေ့ရှေ့မှောက်မှာ ဟန်ဆောင်သိုဝ်က်ငြိမ်သက်နေရပေမယ့်

ရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကြပ်ပူလောင်နေသည်။

ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်လာမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မိခဲ့ပါ။ အာရုံထဲမှာ လွမ်းအဝေး ပုရိပ်လေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သူ နေထိုင်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကော နှလုံးသားကပါ လွမ်းအဝေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြူစင်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

အခုတော့ မေမေ့ရဲ့ဆန္ဒကြီးကို သူ့မှာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရလည်း အခက်။ ဒီကိစ္စကို လွမ်းအဝေးနှင့်တိုင်ပင်ရဦးမည်။

လွမ်းအဝေးကို သူ အဝေးကြီးကတည်းက မြင်သည်။ ဝတ်ထားတာက ဝေးတို့ ကျောင်းယူနီဖောင်းအင်္ကျီအဖြူ၊ အပြာရင့်ပြောင်ထဘီလေးနှင့်ပဲ ဖြစ်ပေမယ့် လွမ်းအဝေး မျက်နှာကလေးက အားလုံးထဲမှာ ထင်းထင်းရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လွင်နေသည်။

အခုမှပဲ သူ လွမ်းအဝေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်လေး အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ ဂုတ်ဝဲဆံပင်အနက်ရောင်လေးကြောင့် သူမ မျက်နှာဝင်းမွတ်မွတ်လေးက ရှင်းရှင်းလေး ပေါ်လွင်လှပနေ၏။

မျက်ခုံးလေးတွေက စိမ်းဖန်ဖန်လေး သွယ်တန်းနေသည်။ ဝိုင်းစက်စက်မျက်နှာဝန်းလေးတွေမှာ မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေက ကော့ညွတ်နေ၏။ အစက်အပြောက်ဆိုလို့ မြူတစ်မျှန်မထင်သော မျက်နှာလေးက ရှင်းသန့်သောအလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူကြီးဆိုတာ ဝေးရဲ့ ဖွဲ့ထွားကျွန်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဖော်ပြနေ၏။ သူ ပင့်သက်မောကိုပဲ ရှိုက်မိသည်။ ဝေး ကလေးလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့တာတော့ သူ လက်ခံပါသည်။

ပြီးတော့ ငေးလောက်အောင် ဝေး လှပချောမောတာကိုလည်း မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့

သွေးရင်းချာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ဝေးကို ညီမလေးတစ်ယောက် ဟုပဲ စိတ်က တစ်သက်လုံး သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ အခုမှ မေမေစကား ကြောင့် ပြောင်းလဲပစ်ရမည်ကတော့ မဟုတ်သေး။

“ဟင် ကိုကို”

သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရတာမို့ ထင်သည်။ ဝေး မျက် ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို ဘယ်လာတာလဲဟင်၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကို ဝေးဆီလာတာပေါ့”

“ဝေးဆီ”

သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ကလေးနှင့် ဖိရင်း ဝေး မယုံသလို မေး သည်။ ဝိုင်းစက်နေဆဲ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချက်ချင်း စိုးရိမ်စိတ်တို့ အရိပ်ထင်သွားခဲ့ရင်း

“ကို ကိုကို မေမေ ဘာ ဘာဖြစ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကို အပြင်ထွက် ရင်း လမ်းသင့်နေလို့ ဝေးကို တမင်လာကြိုတာ၊ ဝေး ဒီနေ့ စာမေးခဲ့

မို့လား။ ကိုကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့”

“ဟင် ကိုကို တကယ်ပြောတာနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဝေး မျက်နှာလေး ဝင်းပကြည်လင် သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဝေးကို ရပ်စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းအုပ်စု ကြည့်ကြည့်ရင်း

“ခဏလေးနေဦး ကိုကို၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ဝေး သွားပြောဦး

“ဝေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားစရာရှိလို့လား”

“သူတို့နဲ့လား ပြဿနာမရှိပါဘူး ကိုကို၊ ခဏလေးစောင့်”

ပြောပြီး ဝေး သူငယ်ချင်းတွေဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွား တဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေသည် မသိပါ။ ခဏကြာတော့ သူ့အနား ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကိုကိုမှာ ကားပါတယ်မို့လား”

“ပါတယ်လေ ဝေးမှာလည်း ပါတယ်မို့လား”

“ပါ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝေး ကားကို ကြည့်ပြာပေးလိုက်မလို့ ဘာသာ အိမ်လာဖို့လိမ့်မယ်၊ ကိုကိုကားနဲ့ပဲ ဝေး လိုက်ခဲ့မယ်”

“အင်း ဒါဆိုလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ သွားကြမယ်”

ဝေး သူ့ရဲ့ဆလွန်းကားလေးနှင့်ပဲ လိုက်ခဲ့သည်။ ဝေး မျက်နှာ ကြည့်နှုတ်တွေ ပြာနေတာတော့ သေချာသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အဲဒီ သူ ဒီလို ကျောင်းကိုလာကြိုတာမျိုး မရှိခဲ့တာကြောင့် ထင်သည်။

“ဟာ ဒီနေ့တော့ ဝေး ထိထိုးမှထင်တယ်”

ဝေး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပြောတော့ သူ ပြုံးရင်း

“ဝေး ဘာစားမှာလဲပြောလေး စားရင်းသောက်ရင်း

ဝေးနဲ့ကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘူဖေး ဟော့ပေါ့ စားမယ်လေ၊ ဝေး တစ်ခါစားဖူးတဲ့ ခဲလေးက ကောင်းတယ်”

ဝေးဆန္ဒအတိုင်း ဝေးပြောသည့် ဆိုင်လေးကိုပဲ ကားလေး ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

ဆိုင်လေးကို ရောက်တော့ ဝေးနှင့်သူ စိတ်ကြိုက် အသား ငါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို စတီးဘန်းလေးထဲ ထည့်ကာ ဖျော်သည်။

စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးက သူတို့စိတ်ကြိုက် ယူလာအောင် အသား၊ ငါးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ပြင်ဆင်ပြုတ်ပေးသည်။

ဝေးက အချို့ရည်လေးသောက်ရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဝေး စားပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့

စားပွဲပေါ်က ပေါင်းအိုးလေးထဲက အသားတွေလည်း ကျက်စား ပြီမို့ ညှပ်ခက်ရင်းလေးနှင့် ဝေးရှေ့က ပန်းကန်ထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခပ်ယူထည့်ပေးသည်။

ဝေးက အသားဟင်းတွေကို ခက်ရင်းလေးနှင့် ထိုးယူစား

ရည်လေးနှင့်တို့ကာ အားပါးတရ စားသည်။ ပြုတ်ရည်တွေကို ဇွန်းလေး ခပ်သောက်သည်။

ဝေး စားနေတာကြည့်ရင်း သူ ဝေးကို စကားပြောဖို့ စကားစ နှုတ်မိသည်။ တကယ်တမ်းကျ ဝေးကိုတောင် ဒီစကားတွေ ပြောဖို့ နှုတ်မရဲဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ်သည့်ကိစ္စဆိုသော အသိကလည်း သူ့ ဦးထဲကို တွန်းအားပေးနေ၏။

ဝေးက အားပါးတရ ပါးလုပ်ပါးလောင်း စားနေတာမို့ ပြန်မထူး ခဲခေါင်းလေးမော့ကာ မေးဆတ်ပြသည်။

“ညီမလေးကို မေမေ ဘာပြောသေးလဲ”

ဝေး မျက်မှောင်လေးကုပ်သွားကာ ခေါင်းကိုခါသည်။

“မေမေ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဘာမှမပြောဘူး”

“ဝေး ကိုကို့စကားကို အသေအချာ နားထောင်ပါ၊ ဒီမနက်ပဲ ကိုကို မေမေ ပြောတယ်၊ ဝေးနဲ့ကိုကိုကို မေမေက လက်ထပ်ပေးဖို့ ညွှန်ထားတာတဲ့”

ဝေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင် သွားတာ ချက်ချင်း၊ ဒီစကားက ဝေးလည်း သူ့လိုပဲ ထူပူသွားစေမှာ သိထား၏။

“မေမေဆန္ဒက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုကို ပြောခဲ့ သေးလည်း သိပါတယ်”

ဝေး သူ့ကို့ကိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။ ဖွတ်ဖွတ်ဆူနေပေါင်းအိုးလေးထဲက အစားအစာတွေကို ဝေး မေ့နေသလို သူ့အာရုံမရှိပါ။

“ကိုကိုဘက်က မေ့မေ့ကို ငြင်းဖို့ ခက်နေတယ် ဝေး၊ မေ့မေ့ကိုကို မငြင်းရက်ဘူး၊ ကိုကိုလေ ကေရီကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝေး သိပါတယ်”

ပြောဖို့ စကားတွေ ကုန်ဆုံးသွားသလို သူ နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ဝေး ကိုယ်တိုင်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဝေး”

“ရှင် ကိုကို”

“မေမေ ပြောတဲ့ ကိစ္စကို ဝေး ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ဝေး မပြောတတ်ဘူး ကိုကို”

ဝေး သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ ဝေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖို့တောင် သူ့လည်း မျက်နှာပူလွန်းသည်။

“ကိုကို ပြောမယ် ဝေး၊ မေမေဘက်က ဝေးကို ဖွင့်ပြောရင် ဝေး ငြင်းပယ်မဖြစ်မယ်”

ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို မော့ကြည့်သော ဝေးမျက်နှာလေးက တကယ်ကို တည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။ သူ ဝေးကို နွေးထွေးစွာပဲ ပြုံးပြရင်း

“ဝေးနဲ့ကိုကိုက မောင်နှမတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်နှမလို့ နေလာခဲ့ကြတာလေး ဒါကို ပြောပြပြီး ဝေး ငြင်းဆိုပေးပါ။ ကိုကို့ဘာ

ငြင်းရခက်နေတာ ဝေး နားလည်ပါတယ်နော်”

ဝေး ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတာ စက္ကန့် မိန်းမားစွာ ကြာသည်။ ပြီးမှ ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ ခေါင်းညှိုးသွားခဲ့၏။

“ဝေး ကိုကိုပြောတာ နားလည်သလားဟင်”

“ဝေး နားလည်ပါတယ် ကိုကို”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်”

အခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက လေးပင်နေသော အလုံးကြီး လျောကျသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဝေး ကိုယ်တိုင်က ငြင်းခဲ့လျှင် မေမေ ဇွတ်စီစဉ်ဖို့ ခက်မှာ နေရာသည်။ သည်အခါကျလျှင် ကေရီနှင့်ကိစ္စကို မေမေသိအောင်တော့

ပြောပြမှ ဖြစ်မည်။

ကေရီ ပြန်လာလျှင်တော့ သူ တောင်းဆိုစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကေရီကို သူ လက်ထပ်မှဖြစ်မည်။

အခန်း (၂၆)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူနှင့်ဝေး နည်းနည်းတော့ သူ့စိတ်
သွားခဲ့တာ သေချာသည်။ ကျောင်းပိတ်လျှင် သူနှင့်အလုပ်မှာ ကူညီ
ဆိုသော ဝေးတစ်ယောက် ထိုအကြောင်းကို မပြောတော့ပါ။

အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းတစ်ခုကို ဝေး တက်နေသည့်
သူကလည်း မေမေ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိစ္စတွေကို လုံးပမ်းရင်း နှစ်ပြည့်
ခဲ့သည်။

မေမေ့ဘက်က ထိုအရေးကိစ္စကို ထင်ပြောမလာတာဘဲ
ကျေနပ်ကျေနပ်တင်ရသေးသည်။

ကေရီ ပြန်လာသည့်သတင်းကြားတော့ သူ ဝမ်းသာအား
ဖုန်းဆက်ကြည့်မိသည်။

“ကေရီရယ် ကိုယ် ကေရီကို လွမ်းနေတာ”

“ဆောရီး ယူ တို့လည်း ခရီးထွက်ရင်း မန္တလေးက အဘွား
အိမ်မှာ ဝင်နေရင်း ကြာသွားတာ”

“ကေရီ တို့ ကေရီနဲ့ တွေ့ချင်ဟယ်”

“တို့ ဖျားနေတယ် ယူ ခရီးက ပြန်လာကတည်းက ပင်ပန်းပြီး
နေတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဆေးခန်းမပြဘူးလား ကေရီ”

“မိသားစု ဆရာဝန်နဲ့ ပြပါတယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ နှစ်ရက် သုံး
ရက်ဆို သက်သာသွားမှာပါ”

“အင်း ကိုယ်လည်း အခု မေမေ့ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာတာဝန်ယူနေပြီ
မေ့ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့”

“ဟုတ်လား အင်း ယူ အလုပ်တွေနဲ့ပဲနေပြီပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဆန်းဒေးရက်တော့ အားပါတယ်၊ လာမယ့်ဆန်းဒေး
ကနေတော့ တွေ့ချင်တာ”

“အင်း တို့ နေကောင်းရင်တော့ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ယူဆီ
ပြန်ဆက်မယ်နော်၊ အိုကေ ဒါပဲ ယူ”

ကေရီ ဖုန်းပြန်ချသွားတော့ သူ ဘာမှပြန်ပြောခွင့် မရလိုက်ပါ။
ကေရီ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုခြင်းအတွက်တော့ သူ ဝမ်းသာမိသည်။

ထိုညနေမှာပဲ သူ့ဆီ ဖုန်းဝင်လာတာ ကိုပိုးအဂ္ဂဆီက ဖြစ်နေ
အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ သူ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ပြောပါ ကိုပိုးအဂ္ဂ၊ ကျွန်တော် သင့်မင်းမူပါ”

“ညီလား၊ ကိုယ် ညီနဲ့စကားပြောချင်လို့ကွာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အခု အိမ်ပြန်မလို့ အိမ်မှာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ”

“ကိုယ်လည်း အခု အိမ်ပြန်မလို့ ကားပေါ်မှာ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရတဲ့ ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ရအောင် ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့် မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ဝေးနှင့်တော့ ဆုံဖြစ်ဖို့လည်း လား မသိပါ။ ဝေးနှင့်ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ အခြေအနေတွေကို သိချင်တာ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ချိန်းဆိုသည့်ဆိုင်လေးက ဘီယာစတော့ရင်းကလေးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှေ့ကားပါကင်မှာ ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ လင်မယားကားကြီးကို တွေ့တာမို့ ရောက်နေပြီဟု သူ သိသည်။

ပါကင်မှာ သူ့ရဲ့ပရာဒိုကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အခုချိန်မှာ မေမေရဲ့ ပရာဒိုကားကို သူ စီးဖြစ်နေသည်။ မေမေက အပြင်သိပ်မထွက်တာမို့ မေမေရဲ့ကားကို သူ အပိုင်စား စီးခွင့်ရနေပြီ။

ဆိုဒ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တော့ ကိုမိုးအဂ္ဂ ထိုင်နေသော စားပွဲပိုင်စား သူ့ကို လက်လှမ်းပြသည်။ သူ ဝင်ထိုင်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတင်မကဘဲ ဘီယာပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ပါ ရှိနေ၏။

ကိုမိုးအဂ္ဂရှေ့က ခွက်ထဲမှာ ဘီယာဝါကျင်ကျင်တွေက ထုတ်ဝက်တောင် ကျိုးနေပြီ။

“ထိုင် ညီ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ဦးမလား ညီ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် မသောက်တတ်ဘူး အစ်ကို သုံးဆောင်

“မသောက်တတ်ရင်လည်း စားကွာ ညီ၊ ကိုယ်တော့ ဒီနေ့ အာသီသဖြစ်နေလို့ နည်းနည်းသောက်ချင်တယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို သောက်ပါ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး”
ကိုမိုးအဂ္ဂ ဘီယာကို မော့သောက်ရင်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။
သူ ထိုင်ရင်း ကိုမိုးအဂ္ဂကို အကဲခတ်နေ၏။

“ညီ ဒီနေ့မနက် ကိုယ်နဲ့ဝေး တွေ့ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်လား ဝေး သင်တန်းတက်နေတယ်”

“ကိုယ် သိတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဒီမနက်ပဲ ကိုယ်ဝေးကို စကားပြောဖြစ်တယ်၊ ဝေးကို ကိုယ် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖူးတယ်”

ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားကြောင့် သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေးနှင့်ကိုမိုးအဂ္ဂတို့ အဆင်ပြေသွားခဲ့လျှင်တော့ ပိုအဆင်ပြေသည်။ သူ့နဲ့ဝေးကြားက ပြဿနာကို ရှင်းသွားမှာ သေချာ၏။

“ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ဝေး ကိုယ့်ကို ငြင်းတယ် ညီ”

“ဟင့်”

“ကိုယ် ဝေးကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ၊ ဝေး ငြင်းတာ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

ပြောရင်း ကိုမိုးအဂ္ဂ ရှေ့က ဘီယာလက်ကျန်ကို မော့သောက်

နေပြန်သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူ မြင်သိနေသလိုပဲ။

“ဝေးကိုလည်း ကိုယ် အပြစ်မမြင်ပါဘူး။ သူ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ် နားလည်ရမှာပေါ့ကွာ။ အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားက ခံစားချက်တစ်ခုပဲ”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ရင်ထဲက စကားတွေကို သူ နားထောင်ရင်း ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ အမှူးရှိန်ကြောင့် ကိုမိုးအဂ္ဂမျက်နှာက နည်းနည်းနီမြန်းနေသည်။

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အချိန်တော်တော်များများက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့တာပါ။ အခု ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒယ်ဒီတို့က အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကေရီနဲ့ရည်ရွယ်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကေရီကို ကိုယ် မချစ်ဘူး။ လွမ်းအဝေးကိုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားက ငြိတွယ်သွားခဲ့တာ။ အခု ကိုယ့်ဆန္ဒ တွေ မပြည့်ဝခဲ့ဘူး ညီ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာမဆိုရအောင် ယူနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အချစ်ရေးမှာတော့ ကိုယ် ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ဘူး”

ကိုမိုးအဂ္ဂကို ဝေး ငြင်းဆိုခဲ့တာ သာကြောင့်လဲ သူ့စဉ်းစားလို့ မရပါ။ သူ တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတာကြောင့်လား။

ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့် စေ့စပ်ထားသူက ကေရီဟု ဝေး သိခဲ့လျှင်ကော အံ့သြသွားမည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကေရီကိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေတော့

သူ ပြောပြရပါဦးမည်။

“ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲလဲ ညီမလေး။ ဘာများသူ မဟုတ်ဘူး ကေရီပဲ”

ဝေး မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြရိပ်တို့ ဖြာဆင်းသွားမည်လား။ သူ ရှာဖွေကြည့်မိပေမယ့် မတွေ့ရပါ။

“ကိုကိုဘောင် ဒီအကြောင်းကို ကိုမိုးအဂ္ဂပြောမှ သိရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးအဂ္ဂက ကေရီကို သံယောဇဉ်ရှိတာ သက်သက်ပဲတဲ့ ညီမလေးရဲ့။ သူ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဝေး သိပြီးသားပါ ကိုကို”

“ဟင် ဝေးသိတယ်။ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ကိုအဂ္ဂပဲ ပြောတာပါ”

ဝေး သိနေပြီးသားဆိုတော့ ဘာကြောင့် ကိုမိုးအဂ္ဂကို ငြင်းတာလဲ သူ သိချင်လာပြန်၏။

“ဝေး မနေက ကိုကိုနဲ့ ကိုမိုးအဂ္ဂနဲ့ ဆုံတယ်။ ဝေးနဲ့သူ့ကိစ္စတွေ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်”

ဝေး သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ တည်ငြိမ်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုကို မတွေ့။

“ဝေး ဘာလို့ သူ့ကို ငြင်းလိုက်တာလဲဟင်”

“ဝေး သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တာ”

“ကိုမိုးအဂ္ဂက ဝေးကို တကယ်ချစ်တာ သေချာပါတယ်၊ သူတော်တော် ခံစားနေရတာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုကို၊ ဝေး သူ့ကို ချစ်လို့မရဘူး”

“ညီမလေးရယ်၊ ကိုမိုးအဂ္ဂက ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငြင်းဖယ်စရာမရှိအောင် ပြည့်စုံတဲ့သူပါ”

“ကိုကို ဘာလို့ ဝေးကို ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ကိုကိုက ဝေးအတွက်”

“ဟင့်အင်း ဝေးအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး၊ ဝေးဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဝေး နှလုံးသားက ရင်မခန့်တဲ့သူကို ဝေး လက်ထပ်ချင်ဘူး ကိုကို”

စကားအဆုံးမှာ ဝေး သူ့နံ့ဘေးက ထထွက်သွားခဲ့သည်။ ဝေးအခုတလော သူ့ကို ရှောင်ဖယ်နေတာ စဉ်းစားစရာကောင်းသည်။ ပြီးတော့ ဝေး ပုံစံက အရင်လို ချွင်ချွင်ပြုပြု မရှိပါ။

အခုလည်း ဝေးပုံစံက စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးနေပုံရတာ အထင်အရှားဖြစ်သည်။

ကိုမိုးအဂ္ဂကိုမှ ဝေးက ငြင်းနေသည်ဆိုတော့လည်း သူ့ဘက်က လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ဧကရီနဲ့သူ့ကိစ္စကိုပဲ သူ ရှင်းရတော့မည်။

အခန်း (၂၇)

“ဘာရယ် မင်းမူ တို့ကို လက်ထပ်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဧကရီ၊ ကိုယ် ဧကရီကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

သူ့ကို မျက်ခုံးလေးတွေ စုကျုံ့ကာ ဧကရီ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ချယ်သည်။ ဧကရီ ရယ်သံက လှောင်သံလိုမျိုး

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ ဧကရီရယ်၊ ကိုယ် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ။ ကိုယ်ဧကရီကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုနေတာပါ”

“နေပါဦး ယူ၊ ယူက တို့ကို လက်ထပ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ ဘာအတွက်လဲဟင်”

ဧကရီ မေးသည့်မေးခွန်းအတွက် သူ ဖြေစရာမလိုဟု ထင်သည်။ တကယ်ဆို ဧကရီကို သူ သိပ်ချစ်ခဲ့တာတစ်ခုနဲ့ပဲ အားလုံးပြည့်စုံ

နေ၏။

“ကိုယ် ဧကရီကိုချစ်တယ်၊ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ယူ၊ တို့ကို လက်ထပ်တယ်ပဲထား၊ အနာဂတ် အတွက် ယူမှာ အာမခံချက်ရှိလို့လား”

“ဒီအတွက် ကေရီ မပူပါနဲ့၊ အခု ကိုယ် မေမေရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေတယ်၊ ကေရီဘဝကို ကိုယ် တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်နိုင်မိ တယ်”

“အဟင်း ယူ အရမ်းစိတ်ကူးယဉ်တယ်”

ရယ်သံလေးစွက်ကာ ဧကရီ သူ့ကို ဝေဖန်သည်။ စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတောင် အပြုံးလေးတွေ အရိပ်ထင်နေ၏။

“ကိုယ် စိတ်ကူးယဉ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ယူက လက်ရှိ ယူရဲ့မွေးစားမိခင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင် မှုတွေကို ပြောနေတာပဲ အဟင်း တကယ်တော့ အဲဒါတွေအားလုံးထဲ ယူပိုင်ဆိုင်မှုမဟုတ်ပါဘူး။ လွမ်းအဝေးက သမီးအရင်းအချာပဲလေ”

“ဝေးနဲ့ကိုယ်က မောင်နှမအရင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် တကယ် မောင်နှမရင်းချာတွေလို ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ မေမေကလည်း ကိုယ့်ကို သား အရင်းအချာလို သတ်မှတ်ထားတာပေါ့ ကေရီ”

“ဒါပေမဲ့ ယူနဲ့လွမ်းအဝေး ဘာသွေးရင်းချာတွေ မဟုတ်တာ တော့ သေချာတယ်လေ”

ကေရီ စကားတွေက သူ့သိက္ခာနှင့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည် မှုကင်းမဲ့နေတာလား။ ကေရီ စကားတွေအတွက် ရင်မှာ ခံစားရတာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

“ကေရီ မင်းကိုယ့်ကို အယုံအကြည်မဲ့စကားတွေ ဆိုနေတာ ထား”

“အယုံအကြည်မဲ့စကားတွေ ဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး ယူ၊ ယူက နွေးစားသားတစ်ယောက်ဆိုတာ သိလိုက်ကတည်းက တို့စိတ်ထဲက တွန့် ဆုတ်သွားတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ တကယ်ဆို ယူတို့ လက်ရှိဘဝ အခြေအနေနဲ့ ဧကရီအခြေအနေက အပုံကြီးကွာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဧကရီအတွက် နွေးချယ်စရာတွေမှ အများကြီး”

ကေရီ စကားလုံးတွေက သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင် ခြေဖွဲ့နေသလို ခံစားရ၏။ ဒီစကားတွေ ကေရီ နှုတ်က ထွက်လာတာ ကို အံ့သြမဆုံး။

“ရှင်းရှင်းပြောမယ် ယူ၊ ယူကို လက်ထပ်ဖို့အထိ တို့ သတ္တိ မရှိဘူး”

“ဘာ ဘာလို့လဲ ကေရီ”

“တို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်း ယူမှာ မပြည့်စုံတာ သေချာ တယ်”

“ဟင်”

“လက်ရှိ ယူရဲ့အခြေအနေကို တို့ လက်ခံနိုင်တယ်ပဲထား၊ ဒါတွေက ယူရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ်ဆို သမီး

အရင်းအချာဖြစ်တဲ့ လွမ်းအံဝေးပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ။ ယူက မွေးစားသား တစ်ယောက်ပဲ”

“ကေရီ ဒီစကား မပြောပါနဲ့၊ မေမေက ကိုယ့်ကို သားအရင်း လိုချစ်ခဲ့တာ၊ ဝေးက ကိုယ့်ကို အစ်ကိုရင်းလို သတ်မှတ် သံယောဇဉ် ကြီးတာ သေချာတယ်”

“အဟင်း သံယောဇဉ်ကြီးတာတဲ့လား၊ ကောင်ချီယူ တို့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ် သိလား၊ ကဲ ပြန်ကြစို့ တို့ ကိစ္စလေးရှိသေးတယ်”

ကောင်းအဆုံးမှာ ကေရီ ထရပ်၏။ နှုတ်ဆက်အပြီးတစ်ချက်နှင့် သူ့ကို ကေရီ ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဝေဝဲလွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရေမွှေးရနံ့သင်းသင်းလေးက အရင်ထို သူ့ကို ရင်ခုန်စေဖို့ မေ့နေစေသည်လား။

ကေရီ သိပ်ကိုလှပချောမောပါသည်။ ပြီးတော့ ကေရီရဲ့ မာန တွေကလည်း ကြီးမားဂုဏ်မောက်လွန်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ကေရီကိုတော့ သူ မုန်းလို့မရပါ။ ကေရီ အရမ်းပြည့်စုံ ချမ်းသာတာ သူ သိသည်။ ကေရီကို သူ့မဘဝထက် ပြည့်စုံသော ဇနီး ကြေးတွေ သူ မပေးနိုင်ပေမယ့် မြတ်နိုးကြင်နာမှုတွေ ပြည့်စုံစွာ ပေးနိုင် သည်။

ဒါကို ကေရီ နားလည်ယုံစေချင်၏။ အခုတော့ ကေရီက မေမေနှင့်သူကြားက ချစ်ခြင်းတရားနှင့် ဝေးနှင့်သူ့ သံယောဇဉ်ကို လှောင်သလို ပြောသွားခဲ့တာ ခံရခက်သည်။

ကေရီရယ် မင်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ခိုင်မာသန့်ရှင်းတဲ့ ကြင်နာခြင်းတွေနဲ့ ကြီးမား

မြတ်တယ်ဆိုတာ မင်း ယုံစေချင်တယ်။

အိမ်

မေမေမှာက နှလုံး၊ သွေးတိုး ရောဂါပုံသည်။ မေမေ ဆေးပုံမှန်
သောက် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ရတာ ကြာပြီ။

အခု မေမေ ဘာကြောင့် မူးလဲရတာလဲ။ မေမေအတွက်
နိမိတ်တွေနှင့် ဆေးရုံကို သူ့ရောက်ခဲ့၏။

စုံစမ်းပြီး မေမေရှိရာ အခန်းကို ရောက်တော့ ဝေးတစ်ယောက်
လည်း မေမေအနားမှာ ငုတ်တုတ်လေး ရှိနေသည်။

“ဝေး မေမေ သက်သာရဲ့လား”

“သတိတော့ ပြန်ရနေပြီ ကိုကို”

“ဝေး တစ်ယောက်တည်းလား”

ဝေး ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂဓီ ဖုန်းမဆက်ဘူးလား
အောင်ပေမယ့် သူ မမေးဖြစ်ပါ။ ခုတင်ပေါ်မှာ မေမေ မှိန်းနေရာက
အိမ်ထဲလုံးလေး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“မေမေ သက်သာရဲ့လားဟင်၊ သား ရောက်ပြီနော်”

ခေါင်းလေး မသိမသာ လှုပ်ကာ မေမေ မျက်ဝန်းတွေ ပြန်မှိတ်
နေခဲ့သည်။ မေမေ သူ့ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်သေးပါလား။

“ဝေး မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူ တိုးတိုးလေး မေးတော့ ဝေး လေသံလေးနှင့်ပဲ ပြန်ဖြေ၏။

“ဝေးနဲ့ စကားပြောနေတုန်း လဲကျသွားတာ ကိုကို၊ ဆရာဝန်
ကတော့ နှလုံးရောဂါကြောင့်လို့ ပြောတာပဲ”

ဝေး မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ပိုင်းနေသည်။

အခန်း (၂၈)

“ဘာ မေမေ မေမေ မူးလဲလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို အခု ဝေး ဆေးရုံမှာ ကိုကို လာခဲ့ပါနော်
ဝေး ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ သူ စားပွဲက ကသောကမျော ထဲမှာ

လိုက်တော့ အတွင်းရေးမှူးမလေး နန်းရီ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ် အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ် နန်းရီ၊ ကိုယ့်မေမေ မူးလဲ
ဆေးရုံရောက်နေတယ်၊ ဒီကကိစ္စတွေကို နင်ပဲ ကြည့်စဉ်လိုက် ဟုတ်
လား”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ နန်းရီ အားလုံး စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ကသောကမျောလေး မှာစရာရှိတာ မှာကြားပြီး သူ ထွက်
တော့ မေမေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ရင်က ပူလောင်နေ၏။

ဝေးကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ဝေးကို မေမေအနား
စောင့်ခိုင်းထားရစ်ခဲ့ကာ ဆရာဝန်ကြီးရုံးခန်း ရောက်ခဲ့သည်။

မေမေရဲ့ ဝေဒနာအခြေအနေတွေကို ပွင့်လင်းစွာ မေးကြ
သည်။ မေမေ လက်ရှိခံစားနေရသော နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးအေး
ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက မှာသည်။

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း လိုအပ်သော ဆေးဝါးကုသမှုတွေအတွက်
ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်သည်။

“ဆေးရုံမှာ ခဏလောက် ထားပါဦး။ သက်သာမှု ပြန်ဆင်း
ဆင်းတဲ့နေ့ကျ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးတွေတော့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

မေမေ ဆေးရုံတက်နေသော ရက်များမှာ မေမေအနား
ဝေးပဲ နေ့နေ့ညည စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

မေမေအခြေအနေ သက်သာလာတော့မှ ညဘက်တွေမှာ
ပဲငှားကာ ဝေးပြန်အနားယူရသည်။ ဒေါ်ဆိုကိုတော့ ဝေးနှင့်လဲလှယ်
စောင့်ခိုင်း၏။

“မေမေကို ဝေး စိတ်မချဘူး ကိုကို”

“မေမေ သက်သာနေပါပြီ ဝေးရဲ့၊ စပယ်ရှယ်နာစ်တွေလည်း
ရှိတာပဲ၊ ညီမလေး ပြန်အိပ်မှဖြစ်မယ်၊ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

ဆေးရုံမှ ငါးရက်လောက် စောင့်အိပ်ပေးနေသော ဝေးပျက်
လေး သိသိသာသာ နွမ်းနယ်နေသည်။ မျက်တွင်းလေးတောင် က

နေ၏။ ဝေးကို သူ ချောမော့ပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်ရ၏။

“ဝေး ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးမယ် ကိုကို”

“မြန်မြန်ချိုးနေော် ဝေး၊ ဖျားဦးမယ်”

“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့၊ ရေမချိုးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူက နုံးချိုနေလို့”

“ကဲ ဒါဆို ဝေး ရေမိုးချိုးလိုက်၊ ပြီးမှ ကိုကိုတို့ ထမင်းအတူ

အကြတာပေါ့”

ဝေး ရေချိုးဖို့ထွက်သွားတော့ သူလည်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်
အနားယူလိုက်သည်။ ဒီရက်တွေမှာ သူ့ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလည်း
အပ်ဟင်းတာ အမှန်။

ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကိုလည်း လွှဲအပ်စေခိုင်းထားရ၏။ မဖြစ်မနေ
ဆိုယ်တိုင်လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေမှာပဲ သူ လုပ်ဖြစ်သည်။

ဝေးခမြာမှာတော့ သင်တန်းတွေလည်း မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ
မေမေအနားမှာပဲ ရှိနေခဲ့ရရှာသည်။ သူ့ထက်ဆာလျှင် ဝေးက ဝိုင်းပန်း
ဆ သိသည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးရုံမှာ ညအိပ်ရသော ဝေး အိပ်ပျက်မှာ
ဆူချာ၏။

ဆိုဖာကျောမှီမှာ ခေါင်းတင်ပိုပြီး သူ တွေးနေတုန်း ဝန်းခနဲ
လှည့်သံတွေ ကြားလိုက်ရတာမို့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။

“ဝေး”

စိုးရိမ်နို့စက်ဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ဦးတည်
ပြေးခဲ့သည်။

“ဟာ ဝေး”

ရေချိုးခန်းတံခါးဝမှာ ပုံပုံလေး လဲကူးနေသော ဝေးကို စိုးရိမ်စွာနှင့် ခေါ်မိပေမယ့် တုံ့ပြန်သံမကြားရပါ။

ဝေး ခေါင်းလျှော်ရေခိုးချိုးထားသည် ထင်၏။ ဂုတ်ဝံ့ဆံတိုမှာ ရေတွေ့ရုံနစ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရစ်ပတ်ထားသော သဘာဝကုန်းနုရောင်က ပြေလျော့ကျနေ၏။

ဖြူဝင်းနုညက်သော ဝေးရဲ့ အသားစိုင်းလေးတွေက မလုံခြုံနေသည်။ သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဝေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ် အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုစေ၏။

“ဝေး ဝေး ညီမလေး”

ဝေး ပခုံးလေးကို ထွေးပွေ့ပြီး သူ ခေါ်သည်။ ဝေး မျက်စိတွေ ပွင့်မလာဘဲရှိ၏။ ရင်ညွန့်သားလေးတွေကို မလုံမမြဲ ဖြစ်နေသော မွှေးပွသဘက်ကို သူ တင်းတင်းလေး ပြန်ရစ်ပတ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ဝေးခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ငါးညတ်တိ အိပ်ပျက်ခဲ့သော ဝေး မဟန်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါသည်။

ဝေးကို အခန်းထဲအထိ သူ ပွေ့ချီခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ခုတင်မှာ ဝေးခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသားချလိုက်သည်။

မွှေးပွသဘက်လေးက ဝေး ရင်ညွန့်မှ ပေါင်လယ်ခန့်အထိ လုံခြုံမှုရှိတာမို့ သူ ခေါင်းခြောက်သွားသည်။ အရင်ဆုံး ဝေးခေါင်းဆံပင်တွေကို ခြောက်သွေ့အောင် သူ သုတ်ပေးရတော့သည်။

ဗီရိုထဲက မွှေးပွသဘက်ကြီး ဆွဲယူကာ ဝေး ခေါင်းက ရေတွေ ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဝေး”

သူ တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် ဝေး မလှုပ်။ ရေစက်လေး ဆွဲ သီးနေသော မျက်နှာလေးက ငြိမ်သက်နေသည်။ မျက်တောင် ဘာကြီးတွေက ရှည်လျားလှပလိုက်တာ။

ဆံနွယ်ရေတွေ ခြောက်သွေ့သွားတော့မှ ဝေးကို အဝတ်အစား ဆွဲပေးဖို့ သူ ပြင်ဆင်ရ၏။ ဗီရိုထဲက အဝတ်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူသည်။ ဆက်အောက်ဂါဝန်လေးကပဲ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

နီညိုရောင်ဂါဝန်လေးကို ယူပြီး ခုတင်ပေါ်က ဝေးကို သူ ခြည့်ကြည့်မိသည်။ အိပ်ရာဖြူလှလှပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်လေး လှဲနေသည့် ဝေးကို သူ ရဲရဲမကြည့်ရဲပါ။

ပခုံးသားလုံးဝန်းဝန်းလေးတွေနှင့် ပေါင်တံသွယ်သွယ်လေးတွေ နီနီ နီးနီးကပ်ကပ် သူ ထပ်ရင်ဆိုင်ကြည့်ဖို့ မဝံ့ပါ။

စောစောကတော့ ဝေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့်ပွဲ သူ ဘာကိုမှ ဆတ်မထားမိနိုင်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဝေး အနားကို သွားဖို့တောင် စိတ်က တွန့်ဆုတ်နေ၏။

နံရံပေါ်က မီးခလုတ်လေးကို မြင်မှ သူ အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲ စင်လာခဲ့ကာ မီးခလုတ်ကို ပြေးပိတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ အမှောင်အတိဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ထိ

မှာ ရှိနေသော ဝေး ပုံသဏ္ဍာန်လေးက သူ့အာရုံထဲက မထွက်။ ရှိနေသော ခုတင်လေးဆီ သူ လှမ်းခဲ့သည်။

ရင်ညှန့်ဆီက မွေးပွသဘက်လေးကို သူ့လက်တွေနှင့် စမ်းမိပြီး မှောင်ထဲမှာပေးမယ့် မျက်ဝန်းတွေ စုံမှိတ်ကာ မွေးပွသဘက်ကို ဝယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဝေး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသာထွေးမကာ နီညိုရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်၏။

နူးညံ့နွေးထွေးသော ဝေး အသားလေးတွေကပဲ နွေးထွေးတာလား။ သူ့လက်ချောင်းတွေကပဲ အေးစက်နေခဲ့တာလား မသိမိ။

ခါးသိုင်းချည်ကြိုးလေးကို ကသောကမျော ချည်နှောင်ပေးတော့ သူ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ နံရံပေါ်က မီးခလုတ်လေးကို ပြန်လိုက်၏။

လင်းရှင်းသွားသော အခန်းထဲမှာ ဝေးသည် ခုတင်လေးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေဆဲ။ ဝေး ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှာတော့ သူ ဝတ်ဆင်ပေးထားသော နီညိုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်သွား၏။

ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လာ၏။ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေက တဖျတ်ဖျတ် ပုတ်ခါကာ သူ့ကို မြင်သွား၏။

“ဟင် ကို ကို”

ဝေး အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ရေခွတ်ရင်း ဆတ်ခနဲ ထထိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ယိုင်လဲကျသွား၏။

“ဟာ ဝေး ဝေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို ခေါင်း ခေါင်းမှူးသွားတာ ကိုကို”

“ဝေး အရမ်းအားနည်းနေပြီ ထင်တယ်၊ ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ ထဲနေကတည်းက ကိုကို ခေါ်လာတာ”

“ဟင်”

ဝေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ချာလည်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ သူ့အခန်းထဲပြန်ရောက်နေမှန်း သိသွားမှ သုတ်ခနဲ ပြန်ထသည်။

“ဝေး ဖြည်းဖြည်းထ မူးနေဦးမယ်”

သူ သတိပေးတာကိုတောင် မကြားနိုင်ဘဲ ဝေး သူ့မခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သမ်းကာ သူ့ကိုမဝံ့မရဲ မော့ကြည့်၏။

“ဝေးကို ကိုကို အဝတ်အစားတွေ လဲပေးထားတာ”

“အို”

ရှက်သွေးလွှမ်းသွားသော ဝေး မျက်နှာလေးကို ဒါ သူ့ ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးတာ ဖြစ်သည်။ ဝေး မျက်နှာလေး ရဲရဲနီနေတာ တော်တော်နှင့် မပြေတော့ပါ။

“ဝေး အရမ်းအားနည်းနေတာဖြစ်မယ်၊ ကိုကို ဒေါက်တာ ဦးဇော်မိုးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟင်အင်း မဆက်ပါနဲ့ ကိုကို၊ ဝေး သက်သာပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“သေချာရဲ့လား ဝေး၊ ခေါင်းတွေမှူးနေတုန်း မဟုတ်လား”

“သိပ်မမှူးတော့ပါဘူး ကိုကို အိပ်ရေးပျက်တာတွေ များသွားလို့ဖြစ်မှာပါ”

ဝေး ပုံစံက တကယ်ပဲ သက်သာသွားပုံမို့ သူ စိုးရိမ်ပြောသွားသည်။ အခုချိန်ထိ သွေးရောင်မပြယ်သေးသော မျက်နှာလေးက နီတီထိ

“ကဲ ဒါဆိုလည်း အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားလိုက်နော် ကိုကို စားသောက်ခန်းထဲက စောင့်မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ဝေး မစားတော့ဘူး ကိုကို”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ အစားမစားရင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဝေး မစားချင်လို့ပါ ကိုကို”

ဝေး ရှက်စိတ်နှင့် ငြင်းနေတာဟုပဲ သူ ထင်သည်။ မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ သူနှင့်မျက်ဝန်းချင်း အဆုံမခံဘဲ ရှောင်လွှဲသွားခဲ့၏။

လွမ်းအဝေး ဆိုသည့် ကောင်မလေးက အခုတော့ ကလေးလေး မဟုတ်တော့သည့်အတိုင်းပါပဲလား။ တကယ်ဆို လွမ်းအဝေးကလေးလေးမဟုတ်တာ သူလည်း သိခဲ့ပြီးပြီ။

သူ့စိတ်က ဖြူစင်ရိုးသားသည်ပဲ ထားဦး၊ လက်တွေ့မှာတော့ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ထူထူပူပူ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ဝေးအတွက် ခွားနီနှင့်ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် သူကိုယ်တိုင်ပဲ စီစဉ်ကာ အခန်းထဲပို့ပေးလိုက်၏။

“ဝေး ထမင်းမစားချင်ရင် ဒါတွေတော့ စားလိုက်၊ ပြီးမှ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်”

ဝေး ခေါင်းလေးညှိတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ အခန်းတံခါး ငြိန်စေ့ပိတ်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်ခဲ့သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂ လွမ်းအဝေးကို ငြိတွယ်သွားတာ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်သည်။

လွမ်းအဝေးက တကယ်ကို ဖြူစင်ကာ ချစ်စရာကောင်းသည် ဆိုတာတော့ သူ မငြင်းချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာက ဖက်ရီ ရှိနေဆဲ။ ပြီးတော့ ဖက်ရီ ကိုယ်တိုင်က သူနှင့်လွမ်းအဝေးကို ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သလို ဆိုခဲ့တာ အတွက်တော့ သူ မခံနိုင်ပါ။

သံယောဇဉ်နှင့်ချစ်ခြင်းသည် ဖြူစင်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ ဖွဲ့တည်တတ်တာကိုလည်း ဖက်ရီ သိစေချင်ပါသေး၏။

အခန်း (၂၉)

“သား သားနဲ့သမီးကိစ္စကို မေမေ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်ပြီ။ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ မေမေ ဆိုတာ သော စကားကြောင့် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဝေးလှမ်းကြည့်တော့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဟုတ်တယ် သား။ မေမေ မသေခင်မှာပဲ မေမေဆန္ဒကို စီစဉ်သွားချင်ပြီ”

မေမေ ပြောသမျှတွေပဲ သူ နားထောင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဝေး တစ်ယောက်နှုတ်ဆိတ်နေတာကိုတော့ သူ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဝေးနှုတ်က တစ်စုံတစ်ရာတော့ ဝင်ပြောသင့်သည်။

အခုတော့ ဝေးက နှုတ်ဆိတ်လို့နေ၏။

“သား မေမေပြောတာကို သား လက်ခံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟို ဝေး ဝေး”

“သမီးလေးအတွက် သား စိုးရိမ်နေတာလား။ ဘာမှမပူနဲ့ သား။ သမီးက မေမေဆန္ဒကို မငြင်းပါဘူး။ သမီး ဝေး”

မေမေ ခေါ်တော့မှ ဝေး မော့ကြည့်သည်။ ဝေး အဖြေကို သူ နှင်တထိတ်ထိတ် နားထောင်နေမိသေး။

“သမီး မေမေရဲ့ အစီအစဉ်ကို သမီး လက်ခံတယ် မဟုတ် သားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဝေးနှုတ်က အဖြေစကားအတွက် သူ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ မေမေမျက်နှာ ဝင်းပသွားခဲ့တာ အထင်အရှား။

“ကဲ သား သားရှေ့မှာ သမီးကိုယ်တိုင်က ခေါင်းညိတ်နေပြီ ဆိုတော့ သား လက်ခံပြီပေါ့နော်”

“သူ ခေါင်းညိတ်သက်နေလိုက်တာ ဝေး မြင်မှာ သေချာပါသည်။

“ကောင်းပြီ သား။ မေမေ သားတို့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေး နယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မော်လမြိုင်က မေမေ အစ်မနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ခေါ် လိုက်မယ်။ သားတို့ကိစ္စအတွက် စီစဉ်ပြီးမှပဲ မေမေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဆွဲနိုင်မယ်ကွယ်”

သူ မေမေမျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီတစ်ကြိမ် ဆေးရုံ ထွက်အပြီးမှာ မေမေ အတော့်ကို ပိန်ချုံးကျသွားခဲ့တာတော့ အသေအချာ ပဲ ဖြစ်သည်။

“သူ့ကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးကြနော်။ နှလုံးခုန်နေပါ”

လက္ခဏာတွေ တွေ့ရတယ်။ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ကာကျမယ်ဆိုတာ မေ့မိတယ်။

သူ့ကို မှာလိုက်သော ဆရာဝန်ကြီးစကားကို ကြားမိလေရင်ထဲမှာပဲ ပင့်သက်မောတွေ သူ အခါခါချမိသည်။

မေမေဆန္ဒကို လွန်ဆန်ဖို့အတွက် သူ့မှာ အင်အားမရှိတော့တော့ ဝေးကိုယ်တိုင်ကပါ မေမေရှေ့မှောက်မှာ ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံလိုက်သင့်တယ်ဆိုတော့။

ဝေးရယ် နင် အားလုံးကို သိနေရက်နဲ့ လုပ်ရက်လိုက်တာတွေကို ပြောချင်သော စကားတွေက ရင်ထဲမှာ အပြည့်မီမိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝေးက သူ့ကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

သည့်နေ့ကပိုင်းမှာလည်း ဝေး တမင်ရှောင်နေတာဟုပဲ ထင်သည်။ သူ့အလုပ်က ပြန်လာတော့ ဝေးသည် မေမေ့ရဲ့ အနားမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည်။

မေမေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ဝေး မေမေ့ရဲ့ အခါခါထဲမှာပဲ အိပ်နေတာမို့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ တကယ်ကို မလွယ်တော့ပါ။

ဒီကြားထဲမှာ မော်လမြိုင်က ဦးလေးလင်မယားကို ဝေးကိုယ်တိုင် သွားခေါ်သည်ဆိုတော့ သူ့နှင့်ဝေး ဆုံတွေ့ခွင့်က မရှိခဲ့ပါ။

ကေရီကလည်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူ ချိန်းဆိုတာကို မအားထပ်ဘူးဟုပဲ အကြောင်းတွေပြနေခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်က မေမေ့ရဲ့အစ်ကိုနှင့် အစ်မတွေ ရောက်လာခဲ့

တော့ အခြေအနေတွေက သူ့ ငြင်းဆိုမရနိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်သည်။

“အေး၊ ငါတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောကျတယ်ဟေ့၊ နင်တို့က ချိန်းကုန်မှာပဲ ရှိကြတာဆိုတော့ တို့နဲ့က အဝေးကြီးလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံဖို့ဆိုတာ တကယ်မလွယ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ နင်တို့ စီးပွားကလည်း ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ ဟုတ်တယ်။”

“ကျွန်မလည်း ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာမှ သားနဲ့သမီးကို ခေါ်ဆောင်မချစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မသေခင် သားနဲ့သမီးကို စောင့်ပေးခဲ့ရင်တယ်။”

မေမေတို့လူကြီးတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်တိုင်ပင် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ အစ်မလာအစီအစဉ်တွေနှင့် မေမေတို့ ရှုပ်ထွေးနေကြတုန်းမှာ ဝေးကို သူ့ထိပ်တိုက်ဆုံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရ၏။

“ဝေး၊ ခြံထဲကို ခဏလောက်ဆင်းခဲ့၊ ကိုကို စောင့်နေမယ်။”

ဝေး ငြင်းလို့မရဘဲ သူ ခေါ်သည့်ခြံထဲကို ဆင်းလာ၏။ မေမေက ဆရာ့ အစ်ကိုအစ်မတွေဆုံမှ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာကာ မင်္ဂလာ အစီအစဉ်အတွက် တက်ကြွစွာ ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ဝေး သူ စောင့်နေသော ခြံဝင်းထဲကို ဆင်းလာ၏။ တီရှုပ်အောင်အပူအကျိုးလေးကို ကွာတားဘောင်းဘီလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားသော သူသည် ကလေးဆန်ဆန်လေး လှပနေပါသည်။

“ကိုကို”

“ဝေး နှင့် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

သူ့လေသံမှာ ဒေါသရိပ်တို့ စွက်နေတာတော့ သေချာအေး။ မဝံ့မရဲလေး ရပ်ကြည့်နေတာမို့

“ဒီမှာ ခဏထိုင်စမ်းပါဦး ဝေး။ နင့်ကိုငါ မေးချင်နေတာကြာပြီ။ နှင့် ဘာလို့ မေမေ ပြောတုန်းက ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာလဲ ဟင်”

“ဝေး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ကိုကိုရယ်”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ဝေး ညည်းညူသည်။ အမြဲတမ်း မေမေသည် သူ့အပေါ်မှာ အနိုင်ယူစိတ်ဒုက္ခပေးတတ်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စမှာလည်း ဝေးသည် သူ့ကို ဒုက္ခတွေပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဝေးပေးသည့် ဒုက္ခက တစ်ဘဝလုံးအတွက် ဖြစ်သည်။

“နှင့် အခုချိန်မှာ ဒါပဲ ပြောနိုင်တော့တယ် မဟုတ်လား မိမေ။ နှင့် ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ သေချာတယ် ဝေး။ ခုချိန်မှာ ဘာမှပြန်ပြီး ပြုပြင်လို့ မရနိုင်အောင် နောက်ကျခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ အဲဒီအတွက် နှင့်ကိုငါ သိပ်နာကျည်းသွားပြီ ဝေး”

“ကိုကိုရယ်”

ညည်းညူသံတိုးတိုးလေးနှင့်အတူ ဝေး မျက်ဝန်းမှာ လက်ခံတွေ့လိုက်တာ မျက်ရည်တွေလား။

သူ ဥပေက္ခာပြုကာ ဝေးအနားက ထထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ

ကြပ်ဆို့နှစ်နေသော ဝေဒနာခံစားချက်တွေက ပြည့်နှက်နေ၏။

ဝေး သိပ်ကို ရက်စက်လွန်းသည်။ ဧကရီနဲ့သူ့ကိစ္စတွေကို အားလုံးသိထားသည်။ ဝေးနဲ့ကိုမိုးအဂ္ဂအကြောင်းလည်း သူ သိထားတာပါပဲ။

ကိုမိုးအဂ္ဂကို ငြင်းပယ်ပြီး သူ ဒုက္ခရောက်အောင် ဝေး လုပ်ခဲ့တာ။ သူနှင့်ဝေးရဲ့ သတင်းကိုကြားလျှင် ဧကရီ ဘာပြောမည်လဲ။ သွေးသားရင်းချာ မဟုတ်သော ဝေးနှင့်သူ့အဖြစ်ကို ဧကရီ ညှိတ်ပြီး လှောင်ပြောင်စကားဆိုမှာတော့ သေချာပါသည်။

ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သည့် စကားတွေကိုတောင် ဧကရီ နှုတ်ကပြောနေသည်ပဲ။

ဝေး နှင့်ကြောင့် ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးဆပ်လိုက်ရတာ နှင့် သိသင့်တယ်။

အခုတော့ အားလုံး ရှုံးနိမ့်ခဲ့တဲ့သူက မင်းမူဆိုတဲ့ကောင်ပါပဲ။ အတွက် နှင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဝေး။

ငါ ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေအတွက် နှင့်လည်း တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးဆပ်ရမှာပဲ ဝေး။

လွမ်းအဝေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းအား သံယောဇဉ်တွေအားလုံး သေဆုံးသွားပြီ ဝေး။

နှင့်အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ အမုန်းနဲ့နာကျည်းချက်တွေပဲ ရှိနေမှာပဲ။ နှင့် ယုံလိုက် မိဝေး။

အခန်း (၃၀)

ဝေးနှင့်သူတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲက မေမေတို့ကြောင့် ခမ်းနားပြော
စွာပဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

ပန်းနုရောင်ဇာဝတ်စုံလေးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်လှနေသော လွှမ်း
အဝေးနံဘေးမှာ သူ ယှဉ်တွဲနေရပေမယ့် ရင်မှာ အလိုမကျသည့် စိတ်
တွေပဲ စိုးမိုးနေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်တွေ၏ လိုက်ဖက်ညီလိုက်တာဟု ချီးကျူးစကား
သံတွေကို ကြားတိုင်း ရင်မှာ နှင့်ခနဲ နာကျင်မိသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဧကရီ ရောက်မလာပေမယ့် ကိုမိုးအစ္စမာ
တော့ မယ့်နိုင်စရာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကွန်ကရက်ကျုံးလေးရှင်း ညီ၊ ညီနဲ့ဝေးတို့ ရာသက်သက်
ခိုင်မြဲပါစေကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

ချီးကျူးဆုတောင်းစကားကို အလိုက်သင့် တုံ့ပြန်ရပေမယ့်

အစ်ကို

ရောက်လာဟော ပူနေမိ၏။ ကိုမိုးအစ္စမာတော့ သူနှင့်ဝေးကို ဝေးဝေးလေး
ထဲကြည့်နေရင်း ဝေးကိုပါ ပြုံးနှုတ်သက်၏။

“ဝေး ကိုယ် မင်းတို့ပွဲကို ရောက်အောင်လာတယ်နော်၊ မနက်
နံနက် ကိုယ် အမေရိကားသွားမှာ”

“အလုပ်ကိစ္စပဲလား ကိုမိုးအစ္စမာ”

“အင်း ဟိုက ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ် ခြောက်လ၊ဟစ်နှစ်လောက်
တာဝန်ယူမလို့လေ၊ ဒီက လုပ်ငန်းတွေတော့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့
ထားခဲ့တယ်”

ကိုမိုးအစ္စမာ ဘာကြောင့် ရေခြားမြေခြားကို ထွက်သွားသည်ဆို
အ သူ နားလည်နေမိသည်။

“ဧကရီ မလာဘူးလား ညီ”

ကိုမိုးအစ္စမာ ရိုးရိုးသားသား မေးတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ မျက်စိမျက်
မျက်နှင့် ခေါင်းကိုပဲ ခါရမ်းပြမိ၏။ ဧကရီကို သူ မပိတ်ရဲသလို
အရီလည်း ရောက်မလာခဲ့တာ အမှန်။

ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံးပြီး အိမ်ရောက်တော့မှ ဖုန်းဝင်လာတာ ဧကရီ
အိမ်မှာ ဖြစ်နေ၏။

“သိပ်ပျော်နေသလား သင့်မင်းမူ”

“ဧ ဧကရီ”

“အဟင်း မှတ်မိတာ ကျေးဇူးတင်တယ် မင်းမူ၊ ယူနိုက်တက်
ဝေးအတွက် တို့ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ မလွဲလို့ဘူး”

အဟင်း'

လှောင်ရယ်သံတွေနှင့် စကားလုံးတိုင်းကို သူ ဘာမှခွဲ
မပြန်နိုင်အောင်ပဲ ခံနေခဲ့ရ၏။

“ကောင်းပါတယ် မင်းမူ၊ ဒါဖေမဲ့ တို့တစ်ခုပဲ ခံပြင်းထ
သိလား။ တို့သမိုင်းမှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကိုယ့်ကိုချန်ထားခဲ့
အဖြစ်မခံဘူး။ ယူကတော့ တို့ကို အဲဒီလို ထင်သွားမှာပဲနော်၊ ဆော
ယူ ယူကိုတို့က အရင်စွန့်ခဲ့တာ ယူမသိမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်ပြော
တို့နဲ့လုံးသားထဲမှာ ယူ မရှိခဲ့ပါဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ကေရီ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ ဆက်သွ
ပြတ်တောက်သွားသော ဖုန်းလေးကို သူ အံ့ကြိတ်ကြည့်ရင်း ခံပြ
သည်။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ဝေး ကြောင့်ပါပဲ။

ဖုန်းကို အပြီးပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သ

ဒါ သူနဲ့ဝေးရဲ့ မင်္ဂလာဦးနေတဲ့လား။

သူ့အတွက်တော့ မင်္ဂလာမရှိသော အဖြစ်အပျက်တွေ
ရင်ဆိုင်နေရသည်။ အထူးသဖြင့် ကေရီရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ခွန်းတံ
နိုင်ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရတာ အဆိုးဆုံး။

ကေရီ နှလုံးသားထဲမှာ သူ တကယ်မရှိခဲ့ဖူးတဲ့လား။

ဟင့်အင်း သူ မယုံချင်ပါ။

ဝေး မင်္ဂလာအိမ်ရာကြီးကို ငေးငေးလေး ရပ်ကြည့်နေမိဆဲ။

ကိုကိုနဲ့ဝေးရဲ့ မင်္ဂလာနေ့ရက်တဲ့။

ဝေး မယုံချင်သလို ရင်လေးတွေ ခုန်နေတာ အမှန်။ အာရုံထဲ

ကိုကို ပုံရိပ်က အရိပ်ထင်လာ၏။ မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲမှာ ကိုကိုရဲ့ အမူ
ရာတွေက ဝေးအပေါ် တစ်စက်လေးတောင် ကြင်နာရိပ်မပြတာ ခံစား
၏။

ပရိသတ်အလယ်မှာမို့ ဝေး ကိုကိုလက်မောင်းကို တွဲထားတာ
ကိုကို မငြင်းပယ်ပေမယ့် ကိုကိုမျက်နှာ အေးစက်မာကြောနေတာ
မသိနေသည်။

ဝေးကို ကိုကို စိတ်နာမုန်းတီးနေသည်လား။

ကိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝေးကို ကြည့်သည်အကြည့်တွေ
သီးလွန်းနေတာ ဝေး အသိဆုံးပါ။ တကယ်ဆို ဝေး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့
ထဲ ကိုကို သိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကိုကို စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဝေး လုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ဝေးကို
မေ ဖွင့်ပြောလာတော့ ဝေး ငြင်းဆိုခဲ့သည်။

“ဟင် သမီး ဘာလို့ ငြင်းရတာလဲဟင်၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါ။
မီး ကိုကိုတောင် မေမေ့စကားကို နာခံခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ”

မေမေ့မျက်နှာမှာ မယုံကြည်ခြင်းတွေနှင့် ဝေးကို စူးစူးနစ်နစ်
ညှော်ကာမေးသည်။ ဝေး ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှာလဲ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုတ
လိမ္မာတစ်ယောက်လို ခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့ပြီးမှ ဝေးကို ငြင်းဆိုတာ

ဝေး နားလည်ပါတယ်။

“ပြောလေ သမီး၊ ဘာလဲ သမီးမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလားဟင်”

မေမေနှုတ်က မေးလာတော့ ဝေး ချစ်လဲရောထိုင် ခေါင်းညှိုး ပြလိုက်မိသည်။

“ဟင် ဘယ်သူလဲ သမီး၊ ဘယ်ကလဲ”

ကြိုတင်တွေ့မထားသော မေးခွန်းမို့ ဝေး ဘာပြောမှန်းမသိဘဲ မေမေ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ဝေးရှေ့နားအထိ လျှောက်လာရာ

“မောင်မိုးအဂ္ဂလား သမီး”

“ဟင် အင်း၊ ဟုတ်တယ် မေမေ”

“သမီးရယ် မေမေ အတန်တန် သတိပေးထားရက်နဲ့ မောင်မိုးအဂ္ဂ စိတ်ထားဖြူစင်တာ၊ သမီးအပေါ် ကြင်နာတာ မေမေ လေးစား တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက သမီးနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေ အား စုံစမ်းပြီးပြီ သမီး၊ သူတို့ သားကို ဂုဏ်တူအဆင့်အတန်းတူထည့် ပေးစားမှာတဲ့”

မေမေစကားကြောင့် ဝေး စိတ်ထဲမှာ မျက်ခနဲတော့ ဖြစ်သွား လူငယ်ပီပီ မခံချင်စိတ်က တိုးဝင်လာ၏။ တကယ်ဆို ကိုအဂ္ဂကို နှုတ်က အပြတ်ငြင်းပြီးသား ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး မေမေ၊ ဝေးတို့က ဘယ်လောက်ဆင်းရဲစွတ်ပြောင် လို့လဲ၊ ဘယ်လောက်အထိ နိမ့်ကျနေလို့လဲ”

“အဲဒီ သမီးရဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ မောင်မိုးအဂ္ဂမိဘတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်တာ မေမေ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေ တားနေတာ သမီး၊ သူတို့တွေက ဂုဏ်မာန်တွေမြင့်မောက်လွန်းတယ်”

မေမေပြောမှပဲ ကိုမိုးအဂ္ဂရဲ့ မိဘတွေအကြောင်း ဝေး သိတာ ဖြစ်သည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂ ဝေးဆီက အချစ်ကိုတောင်းခံလာစဉ်က ဒါတွေ ဝေး မသိပါ။ ဝေး နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်တာကြောင့်ပဲ ငြင်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မေမေ သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ မေမေစကားကို နားထောင် နော် သမီး၊ သမီးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးက သားပါပဲကွယ်”

မေမေ ပြောတော့ ဝေး ရင်မှာနာကျင်ရသည်။ ကိုကိုကို ဝေး ဆက်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ ဝေးပဲ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ဆင်ထားသလို ကိုကိုအချစ်က ဝေးဆီမှာ မဟုတ်။

ကိုကိုက ပန်းကေရီ အပေါ်မှာပဲ ငြိတွယ်နေတာ မေမေမှ သိတာ။

“နော် သမီး၊ မေမေစကားကို နားထောင်နော်”

ဝေး ခေါင်းလေးခါပြတော့ မေမေ ဝေး ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထား ရာမှ ထရပ်သည်။ ဝေး မေမေကို မော့ကြည့်တော့ မေမေရဲ့ မျက်ဝန်း တွေက စူးစူးနစ်နစ်နှင့် ဝေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မေ မေ”

ဝေး စိုးရိမ်စွာ ခေါ်မိချိန်မှာပဲ မေမေ ဒူးညွတ်ရွေ့ကျသွားခဲ့၏။

“မေမေ မေမေ”

“မဝါ မဝါ”

ဝေး မေမေ့ကို ထွေးပွေ့နေချိန်မှာပဲ ဒေါ်ဆုံ အပြေးရောက်လာကာ မေမေ့ကို တစ်ကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသည်။

“ဒေါ်ဆုံ မေမေ မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး လုပ်ပါဦး”

“သမီးရယ် ဒေါ်ဆုံ အားလုံးကြားပါတယ်၊ မဝါမှာက နှလုံးရောဂါအခံနဲ့လေ၊ သမီးက မိဘစကားကို နားထောင်မှပေါ့၊ ကဲ ငါ့ဆေးရုံဆေးခန်းပို့မှပေါ့ကွယ်၊ ဦးဒီပါကို အမြန်သွားခေါ်”

ဝေး စကားတွေကြောင့် မေမေ စိတ်ထိခိုက်လဲကျသွားခဲ့တာကိုကို မသိခဲ့ပါ။ အချိန်မီသာ ဆေးရုံမပို့နိုင်ခဲ့လျှင် မေမေ့အသက်မဆုံးရှုံးနိုင်သည့်အဖြစ်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ မေမေ သတိရလာတော့လည်း ဝေးကို ထပ်ပြီး နားချခဲ့၏။ ဝေးဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းမခါရဲတော့ပါ။ ဝေးကြောင့် မေမေ ဒုက္ခရောက်မှာ ဝေးမကြည့်ရက်ပါ။

ဝေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မေမေ့ဘက်က မှာလာခဲ့တာကို ကသုတ်ကရိုက် စီစဉ်သည်။ ဝေး ဘာမှဖြေရှင်းခွင့် မရှိခဲ့။

ဝေးဘက်ကို ကိုကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့တာ ဝေး ဝမ်းနည်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝေး ကျေနပ်ပါသည်။ ကိုကိုကို ဝေး ဆုံးရှုံးခဲ့တာ မဟုတ်တာကြောင့် စိတ်က ကြိတ်ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။ ကိုကို ဝေးအနားမှာ

နှင့် ဝေး ကျေနပ်သည်လေ။

အခန်းတံခါးကို လှောင်ချပိတ်လိုက်သံကြောင့် ဝေး ဆတ်ခနဲ

ညွှန်သွားကာ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုကို အခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

ဝေး မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားကာ ကိုကိုကို မကြည့်ရဲသလို

ခေါင်းကို ငုံ့ထားပိ၏။

“လွမ်းအဝေး”

“ဟင်”

မာဆတ်ဆတ် ကိုကိုခေါ်သံကြောင့် ဝေး အထိတ်တလန့် မော့ညှညပိ၏။ မျက်မှောင်ကြီး တွန့်ကုပ်ပြီး ကိုကို ဝေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ စကားပြောစရာရှိတယ် လွမ်းအဝေး”

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ”

ဝေး လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြန်မေးတော့ ကိုကို ဝေးမျက်နှာမူ မကြည့်ဘဲ ချာခနဲ အကြည့်လွှဲသွား၏။

“မင်းကို ငါ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ မင်းသိဖို့လိုတယ်၊

မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေ့ကြောင့်ပဲ၊ မေမေ့ရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကျေးဇူးအားတွေ ငါ့အပေါ် ကြီးမားခဲ့တယ် ဒါကြောင့်ပဲ”

ကိုကိုရယ် ဝေးအပေါ် ကိုကို နားမလည်နိုင်သေးဘူးလားဟင်၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ မမျှော်လင့်နဲ့ လွမ်းအဝေး”

မင်းနားလည်ဖို့က မေမေအတွက် ငါ့ဘဝကို အကျဉ်းချုပ်လိုက်တာပဲ။
ပြတ်သားခါးသီးလွန်းသည့် ကိုကိုစကားလုံးတွေက ဝေး နှလုံး
သားကို တဆစ်ဆစ် နာကျင်အောင် ထိုးစွနေသလိုပါပဲ။

“မေမေရှေ့မှောက်မှာ မင်းကိုငါ ဆက်ဆံတာ၊ ငါ့ဆန္ဒပါတယ်
လို့ မင်းမထင်နဲ့၊ အခု မင်းနဲ့ငါ လင်မယားဖြစ်သွားပြီဆိုတာ လူတွေ
ရဲ့သတ်မှတ်ချက်ပဲ ဝေး။ တကယ်တမ်းကျ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ဘာသံယော
ဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့မှမရှိတဲ့ သူစိမ်းတွေဖြစ်သွားပြီဆိုတာ-မင်း ခေါင်းထဲမှာ
စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ လွမ်းအေးဝေး”

ကိုကိုရဲ့ ခါးသီးလွန်းသော စကားတွေကို ဝေး ဘာမှတုံ့ပြန်
စွမ်း မရှိပဲ ဝိုင်ဝိုင်လေးရပ်ကြည့်နေမိဆဲ။ ကိုကိုက မင်္ဂလာခုတင်ကျမ်း
ကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။

ခုတင်ကြီးပေါ်က ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်တစ်ထည်ကို
ကိုကို ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထောင့်က ဒရင်းဘတ်ဆီ လျှောက်
သွားသည်။

ဝေးနားလည်လိုက်ပါသည်။ ကိုကို ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာပဲ အိမ်
မလို ထင်သည်။

“ကိုကို”

ဝေး မဝံ့မရဲလေး ခေါ်တော့ ကိုကို မျက်နှာတင်းတင်းနှင့်
လှည့်ကြည့်၏။

“ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါ။ ဝေး အောက်မှာဆင်းအိပ်စေ

ဒါမယ်”

“မလိုဘူး၊ မင်းဘာသာ အိပ်ပါ။ ငါ့အတွက် အဆင်ပြေတယ်”
ကိုကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောကာ ဒရင်းဘတ်ပေါ် လှဲချသည်။

စောင်ကို ဆွဲဖြန့်ကာ ခေါင်းခြီးခြုံပြီး ကိုကို ငြိမ်သက်သွား၏။
ကိုကိုကို ကြည့်ရင်း ဝေး မျက်ရည်လေးတွေတောင် ဝဲမိသည်။
ဝေး မျှော်လင့်ထားသည့် ဝေးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးနေ့က ဒါပဲတဲ့လား ကိုကို။
ဝေးကို ကိုကို မုန်းတီးသွားပြီပေါ့။

ပါးပြင်ကို စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ပွတ်သုတ်ရင်း ဝေး ရှိုက်ငိုနေမိဆဲ။

ကိုကိုကတော့ ဝေး ရှိုက်သံတွေကို ဥပေက္ခာပြုလို့ အိပ်စက်နေ
လေရဲ့။

အခန်း (၃၁)

သူ မနက်နိုးတော့ ဝေး ခုတင်ခြေရင်းအောက်မှာ ပုံပုံကလေးစုံ ခွေအိပ်နေဆဲ ရှိသည်။ သူ တစ်ရေးနိုးတော့ ဝေး ခုတင်ပေါ်မအိပ်ဘဲ ခုတင်အောက်ခြေမှာပဲ ဆင်းအိပ်နေတာ တွေ့သည်။

ခေါင်းအုံးမပါ စောင်လည်းမခြုံဘဲ အိပ်နေတာကို မြင်တော့ သူ သနားသွားမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သင်းလေး တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး လုပ်ပြနေတာလားဟု တွေးမိကာ သည်အတိုင်းပဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။

အခုတော့ မနက်မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ ဒီကောင်မလေး ခုတင်ခြေရင်းမှာ ခွေအိပ်နေ၏။

သူ ဒီရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဂုတ်စုံ ဆံတိုလေးတွေက မျက်နှာပေါ်ဝဲကျအုပ်မိုးလျက် ခူးလေးနှစ်ဖက်ကွေး လက်နှစ်ဖက် ရင်မှာစုပြီး အိပ်နေပုံလေးက သနားစရာတော့ ကောင်း သည်။

နတ်ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာက အပြစ်ကင်းစင်နေသလိုပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီကောင်မလေးကြောင့် သူ့ဘဝတံစုံလုံး နစ်ခဲ့ရပြီ။ ကေရီရဲ့ လှောင်စကားတွေနှင့်အတူ သိက္ခာနှင့်ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပဲ အလှောင်ပြောင်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

ဒါတွေကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲက အမုန်းတွေက လွမ်းအဝေး အပေါ်မှာပဲ စုပုံသွားခဲ့၏။ စာနာစိတ်လေးတွေ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ကာ အမုန်းစိတ်တွေပဲ တိုးဝင်လာခဲ့၏။

နာရီကိုကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီကျော်နေပြီ။ မေမေ နိုးနေလောက် ပြီး မေမေ့ရဲ့အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကြီးလည်း အိပ်မှာရှိနေ၏။ သူတို့မပြန်မချင်း သူ့အတွက်တော့ တကယ့်ကို နေရထိုင်ရ အခက်ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

သူ အဝတ်အစားလဲကာ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ရေငိုး ချိုးပြီး ထွက်ခဲ့တော့ မေမေနှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။

“ဟော သား နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“သမီးလေးကော မနိုးသေးဘူးလား။ သူ့ဦးကြီးနဲ့အဒေါ်ကပါ ကော်ဖီပိုင်းက စောင့်နေတော့မှာ သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟို ကျွန်တော် နိုးလိုက်ပါ့မယ် မေမေ”

“အေး အေး သား နိုးလိုက်”

မေမေ့ကိုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ လွှမ်းအေးနိုး နိုးနေပြီဖြစ်သည်။ အခုချိန်ထိ ခုတင်အောက်ခြေမှာ ငုတ်ထုတ်လေး

ထိုင်ကာ ဝေး နိုးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ထိုင်လို့နေသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ လွမ်းအဝေး”

သူ မေးတော့ ဝေး ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းမောကြည့်သည်။ အိပ်ရာနီးထစ မျက်နှာလေးက ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ်လေး ချောမောနေဆဲ။

“မင်း မျက်နှာသစ် ရေခိုးချိုးတော့၊ မေမေတို့ စောင့်နေကြတယ်။ ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဦးလေးကော အဒေါ်ပါ စုံနေပြီ”

“ဝေး ရေခိုးချိုးပြီး လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကိုကို သွားနှင့်ပါ”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလားကွ၊ ကိုယ်နဲ့အတူ မင်းပါမလာရင် အားလုံး ပိုင်းမေးကြမှာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲဖို့ စိတ်တယ်”

ဝေး သူ့ကို မျက်မှောင်လေးကုပ်ပြီး ဘုဆတ်ဆတ်လေး ကြည့်နေသည်။ အရင်တုန်းကတည်းက ဒီလိုပုံစံမျိုးကို သူ သဘောမကျခဲ့တာ အခုတော့ သူလည်း တန်ပြန် ဘုဆတ်ဆတ်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဝေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မွှေးပွသဘက်လေး ကောက်ယူကာ ထွက်သွား၏။ သူ အဝတ်အစားလဲပြီး ဒရင်းဘတ်ပေါ်ကပဲ ထိုင်စောင့်သည်။ ဝေးနှင့်သူ့ရဲ့ ညအိပ်မက်လာမွေ့ရာကြီးက ကြွေမွေ့စွာကြွေခြင်း မရှိဘဲ ရှိနေတာ သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဝေးနှင့်သူ ဒီလိုနေရက်တွေကို ဘယ်အချိန်ကာလအထိ ရင်ဆိုင်ကြရဦးမည် မသိပါ။ တွေးကြည့်ရုံနှင့် စိတ်တွေမွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ဝေး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။ မွှေးပွသဘက်လေးကို ရင်ညွှန်မှ ပေါင်လယ်ခန်းအထိ လုံလုံခြုံခြုံလေးပဲ ရစ်ပတ်ထားသည်။

သူ တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ဒရင်းဘတ်ပေါ်က ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်၏။

“မြန်မြန်အဝတ်အစားလဲတော့၊ လူကြီးတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းတယ်”

အခန်းအပြင်က ငါးမိနစ်လောက်ပဲ သူ စောင့်လိုက်ရပါသည်။ ဝေး ထွက်လာသည်။ ပန်းဆီရောင် ခါရှည်အင်္ကျီလက်ပြတ်အပွလေးနှင့် နှင်းဘောင်းဘီအပွလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ ရှေ့ကပဲ လျှောက်ခဲ့တော့ လွမ်းအဝေး အနောက်က ကပ်ပါ့မာ၏။ စားသောက်ခန်းရှေ့ မရောက်ခင်မှာဘဲ ဝေးကို သူ ရပ်စောင့်လိုက်၏။ ဝေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေ၏။

“မင်းကို ကိုယ် ပြောထားတယ်နော်၊ မေမေ့ရှေ့မှာ မင်းနဲ့ကိုယ် အခြေအနေကို မေမေ မရိပ်မိစေချင်ဘူး”

ဝေး ပင့်သက်လေးခိုးရှိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်မောင်းကို ခွဲလိုက်သည်။ သည်တော့မှပဲ သူ့ ဗားသောက်ခန်းဘက် ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ကော်ဖီပိုင်းမှာ မေမေတို့သုံးယောက် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေရာမှာ သူနှင့်ဝေးကို မြင်တော့ ပြုံးဆုံးကြိုရင်း

“လာ သားနဲ့သမီး ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ ဒီမှာ မေမေ နန်းကြီးတွေ
တွေ စိစဉ်ထားတယ်၊ စားကြဦးနော်”

မေမေက ပြောရင်း နန်းကြီးသုပ်ပွဲတွေကို ပြင်ဆင်ပေးနေတော့
ဝေးကလည်း မေမေကို ဝိုင်းကူညီပေးနေသည်။ ဒါကိုမြင်သည့် ဒေါ်ဆု
ပြုံးလိုက်တာ သူ မြင်သည်။

“ကိုကို စားနော် လိုတာရှိရင် ပြောနော်”

ဝေးက နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်ကို သူ ရှေ့ချပေးရင်း ပြောတော့
သူ ဟန်ဆောင်ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရ၏။ ဝေး သူ့ဘေးက ထိုင်နုံ
ထိုင်ပြီး စားသည်။

မေမေတို့ လူကြီးတွေ သူတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာ သူ
ထားမိတော့ သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိသည်။ အမှန်အခြေအနေကို မေမေ
သိလျှင် မေမေ အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနိုင်ပါ့မယ်
တောင် မသိ။

နန်းကြီးသုပ်က သူ့ကြိုက်သော အစားအစာတစ်ခုမှ တစ်
လုံးကုန်အောင် စားလိုက်မိသည်။

“ကိုကို ထပ်ယူဦးမလားဟင်”

ဝေး မေးတော့ သူ ခေါင်းခါမိ၏။ ထပ်စားလျှင် တစ်ဝက်
လောက်တော့ ဝင်နိုင်သေးပေမယ့် သူ မစားဖြစ်တော့ပါ။ ဝေးက အလို့
တသိ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးသည်။

ဝေး လုပ်ကိုင်နေတာကို အရိပ်လို လိုက်ကြည့်ရင်း မေမေ

ကြီး ကျေနပ်နေတာသူ သတိထားမိပါသည်။

“သားနဲ့သမီးကို မေမေ ပြောစရာရှိလို့”

မေမေ စကားလောတော့ သူ နားစိုက်ထောင်မိသည်။ ဝေး
ည်း ကော်ဖီလေးသောက်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။

“သဘက်ခါဆို သားတို့ ဦးလေးနဲ့အဖေ ပြန်တော့မှာလေ၊

သူ့ကိုလည်း မော်လမြိုင်လိုက်လည်ဖို့ ခေါ်နေတယ်၊ အဲဒါ မေမေ
သွားချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့၊ တို့ညီမမှာ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက

ဖွဲ့ဖွဲ့စာတိမြေကို ပြန်မရောက်တော့တာ ကြာပြီ၊ ငါတို့ တစ်ခါတည်း
သွားချင်တယ်”

“အင်း ငါ့ညီမအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ သူ ကျန်းမာရေးကို ငါတို့

စိတ်မယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည်
နိဒေပါစေ၊ ဟိုမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအကုန်ရှိတော့ သူကလည်း
ရင်နေတယ်”

မေမေ့ရဲ့ အစ်ကိုနှင့် အမေက ပြောနေတော့ သူ ဘာပြောရ

သေး၊ မေမေ့အတွက် ပူပန်မိတာလည်း ရှိသလို မေမေ အိမ်မှာမရှိ
နဲ့ သူနှင့်ဝေး ပိုလွတ်လပ်မှာလည်း သိနေသည်။

“ဟို မေမေ သွားချင်လို့လားဟင်၊ သမီးက မေမေ ဟိုမှာ

နောင်မှာပဲ ပူနေတာ”

“အမလေး သမီးရယ် မေမေ့အတွက် မပူနဲ့ သားနဲ့သမီး

အခုလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိနေပြီဆို မေမေ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ကျွန်တယ်၊ အခု မေမေမိသားစုဆီ သွားချင်တာ ကြာပြီ၊ ပြောရရင် ကို စိတ်မချလို့ မရောက်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီး အမေက ဒီသားနဲ့သမီးကို မချစ်ဖြစ်ပြီး အမျိုးတွေကို ပစ်ထားတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ဦးဆောင် တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်တယ်”

မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်သိသပြင်နေသလို ဦးထောင့် အပေါ်ကလည်း ဇွတ်ခေါ်နေတော့ သူကော ဝေးပါ ခွင့်ပြုရတော့ထင်

“မေမေ သွားချင်သွားပါ။ ပျော်သလောက် နေပါ။ မေမေ ပြန်ချင်တဲ့အခါ ဖုန်းဆက်လိုက် သားကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်”

“မလိုပါဘူး မောင်သင့်မင်းမူရ၊ ငါ့ညီမ ပြန်ချင်တယ်ဆို ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖို့ပေးမယ်၊ ငါ့ညီမ တစ်သက်လုံး နေချင်တယ်ဆိုရင် ငါတို့က တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားမှာကွ”

မေမေက ပြုံးပြီး သူတို့တွေကို ကြည့်နေသည်။ မေမေက နေသည့် ကြားက ဝေးကို ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံနေရသည့် အခါ ကင်းတော့မည်မို့ သူ ကျေနပ်မိသည်။

ဝေးကတော့ နှုတ်ဆိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေပြီ။

အခန်း (၃၂)

မေမေ အိမ်မှာမရှိတော့သည်နှင့် သူနှင့်လွမ်းအဝေးရဲ့ ဆက်ဆံ တော့လည်း ဟန်ဆောင်စရာ မလိုတော့ပါ။

“လွမ်းအဝေး မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မလို တော့ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းဘာသာ မင်းအခန်းမှာအိမ်၊ ကိုယ်လည်း အခန်းခွဲ နေမယ်”

သူပြောတာကို ဝေး ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါင်းလည်းမခါ ထောက်လို့နေသည်။ မေမေ မရှိတော့ပေမယ့် ဒေါ်ဆုံ ရှိနေတာမို့ ဝေး သူ့ကိုစွဲကို ဒေါ်ဆုံ သိလို့ မဖြစ်ပေ။

“အဲ ဒေါ်ဆုံရှေ့မှာတော့ သတိထားဖို့ လိုတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် အခန်းခွဲအိပ်တာ သူ မသိစေနဲ့၊ ကိုယ် မင်းအခန်းဘေးက အခန်းမှာ အိပ်တာပေါ့”

သူ ပြောသမျှ ဝေး ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်လိုသွား ရာသည်။

ဝေး အခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းမှာပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်တွေ့ ဆေး
အုံးတွေယူကာ အခန်းပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကို ဒီအခန်းမှာပဲ အိပ်ပါ။ ဝေး ပြောင်းပေးပါ့မယ်”

“မလိုဘူး ဒီအခန်းထဲကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး
လည်း ကိုယ့်အခန်းထဲ မဝင်ပါနဲ့ လွမ်းအဝေး”

သူ ယုတ်ပြတ် ပြောဖြစ်တော့ လွမ်းအဝေး မျက်တောင်
ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ပြီး ကြည့်သည်။ တော်စမ်းပါ မင်းမျက်ရည်တွေ
ငါ မသနားတော့ဘူး ဝေး။

မေမေ ရှိစဉ်တုန်းက မွန်းကြပ်နေခဲ့သော စိတ်တွေ အခု
ပေါ့ပါးသွားခဲ့တာတော့ အမှန်။

လွမ်းအဝေး ရှိနေသော အိမ်မှာလည်း သူ မနေချင်တော့
မို့ မေမေ မရှိသည့်နေ့မှာပဲ သူ အလုပ်စဆင်းသည်။

“ဟင် မောင်မင်းမူ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကုမ္ပဏီသွားရမှာပေါ့ ဒေါ်ဆုံရဲ့”

“ဟင် မင်း တစ်ပတ်တိတိ နားမယ်ဆို”

“အလုပ်တွေက ဟိုမှာပုံနေပြီ ဒေါ်ဆုံရဲ့ ဒါကြောင့်
ဖြစ်မယ်”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ သမီးလေး အဝေး အတွက်
ဒေါ်ဆုံ ဂရုစိုက်ထားပါ့မယ်”

“သူနှင့်အဝေးအကြောင်း မသိသေးသော ဒေါ်ဆုံကတော့

နေသည်။ သူ ကြိတ်ပြုံးလိုက်ရင်း ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော
ဘေးဆီ ထွက်ခဲ့၏။

လွမ်းအဝေးဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မရှိတော့တာမို့ ဘာများ အရေး
ဘေးစရာလိုသလဲ။ မင်းဘာသာ နေချင်သလိုနေ။ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး
လွမ်းအဝေး။

ကိုကိုကားလေး ခြံထဲက မောင်းထွက်သွားတာကြည့်ရင်း ဝေး
နှိုးသက်လေး ရှိကိမိသည်။ မေမေ ရှိတုန်းက တစ်ပတ်တိတိ အလုပ်
ပြုမည်ဆိုထားသော ကိုကိုသည် အခုတော့ မေမေ မရှိတာနှင့် အလုပ်
ဆင်းပြီ။

ဝေးကိုလည်း ဘာမှမပြော။ ဝေး အိပ်ရာနီးတော့ ကိုကို အလုပ်
အားဖို့ ပြင်ဆင်နေ၏။ ကိုကိုရဲ့မျက်နှာ မာထန်ထန်ကြောင့် ဝေး ဘာမှ
မလည်း မမေးရဲခဲ့ပါ။

ကိုကိုကလည်း ဝေးကို စကားတစ်ခွန်း မပြောပါ။ မေမေကသာ
အခုကိုကိုကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားခဲ့တာ။ ဝေးမှာတော့ ကိုကိုရဲ့ဥပေက္ခာ
အားတွေကို စတင်ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုတာ နားလည်နေပြီး ဖြစ်၏။

“ဟော ဝေးလေး အခုမှနီးတာလား”

ဝေး ဆင်းလာတာမြင်တော့ ဒေါ်ဆုံ လှမ်းမေးသည်။ ဝေး
ဆင်းလေးပဲ ညှိတ်ပြရင်း ကော်ဖီဖိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မောင်မင်းမူတောင် ဘာမှမစားမသောက်ဘဲ ထွက်သွားတယ်

အဟင်း သမီးက စောစောထပြီး ပြင်သင်စိပ်ပေးမှပေါ့ကွယ်၊ အခုချိန်က
သမီးက အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကွဲ့၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်း
ယောက်ျားကို ပြုစုရမှာ မိန်းမရဲ့တာဝန်လေကွယ်”

“ဒေါ်ဆုံရှိတာပဲ သူ့ စားချင်ရင် စီစဉ်ခိုင်းလို့ ရတာပဲ”

“အို ဘယ်တုန်းကလဲ သမီးလေးရဲ့၊ အရင်က ပြဿနာ မဟုတ်
ပေမယ့် အခုချိန်မှာ သမီး ပြုစုတာကိုပဲ သူ လိုချင်မှာပေါ့”

ဒေါ်ဆုံပြောတာ နားထောင်ရင်း ဝေး နာနာကျင်ကျင်
ပြုံးမိ၏။ ဘာကယ်ဆို ဝေး မပြုစုချင် မစီစဉ်ပေးချင်တာမှ မဟုတ်တာ
ကိုကို ကိုယ်တိုင်က ဝေးကို အလိုမရှိတာ ဒေါ်ဆုံ မသိရှာ။

ဝေးမှာသာ တွေးရင်း မျက်ရည်လေးဝဲလာမိသည်။

ဝေး အဖြစ်ကတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ရှင်း
ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

တစ်နေ့လုံး ဝေး တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရတာ ပျင်း
ကောင်းနေသည်။ သည်အတိုင်းကြီး နေနေရတာ ပျင်းစရာမို့ မီးဖို
ဒေါ်ဆုံချက်တာ ပြုတ်တာကို ထိုင်ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်ဆုံကလည်း ဝေး စိတ်ဝင်စားစား ကြည့်နေတော့ ချက်
ပြုတ်တာတွေကို သင်ပြသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အချက်တပြုတ် ပညာတော့ တတ်ရ
သမီးရဲ့၊ ဘယ်ယောက်ျားပေမို့ ကိုယ့်မိန်းမယားက ချက်ပြုတ်ကျွေး

ကိုပဲ စားချင်ကြမှာပေါ့”

ဒေါ်ဆုံစကားတွေ နားထောင်ရင်း ဝေး စိတ်ပါလက်ပါ သင်
မိ၏။ ဝေးကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတာကို ကိုကို စားစေချင်
မည်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဝေး ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
တစ်ရပ်ပါ။ ကိုကို ဆူပူဟိန်းဟောက်မှာ ကြောက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းက မြည်လာတာမို့ ဝေး အပြေးတပိုင်း
ဆက်နားထောင်မိသည်။

“ဟဲ့လို့”

“သမီး ဝေးလား မေမေပါ”

ဝေး ထင်ထားသလို ကိုကို ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ မေမေဆီက ဖြစ်

“ဟင် မေမေ နေကောင်းလားဟင်”

“ကောင်းတယ် သမီး၊ သမီးကော နေကောင်းတယ် မဟုတ်
သားကော သမီး”

“အဲ ဟို ကိုကို အလုပ်သွားတယ် မေမေ”

“ဟင် သားက တစ်ပတ်ခွင့်ယူထားတာ မဟုတ်လား၊ အခုမှ
တစ်ပတ်ရှိသေးတာ”

မေမေ မေးနေတော့ ဝေး ဖြေရခက်ခက် ဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့
စိတ်မှာပူပန်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။

“ဒီမနက်မှ စဆင်းတာ မေမေ၊ အလုပ်တွေ စိတ်မချလို့”

“အင်း သားအလုပ်ကြီးစားတာ ကောင်းပါတယ်၊ အိမ်ထဲ
သည်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ နောင်ရေးအတွက် ရှိတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သား
အားလုံးသိမှာပါ။ မေမေ စိုးရိမ်တာ သမီးပဲ၊ အခုချိန်မှာ သားကို
အရင်ကလို အနိုင်ယူတာမျိုး မလုပ်နဲ့တော့နော်၊ လင်ယောက်ျား
ရှိသေချစ်ခင်လေးစားရမယ်”

မေမေ့ရဲ့ မှာတမ်းတွေ တသိတတန်ကြီးကို ဝေး ဟုတ်ကဲ့
နားထောင်နေရပါသည်။ ကိုကိုအပေါ်မှာ မေမေက ချီးမွမ်းခန်း
ဖွင့်နေသလောက် ဝေးအပေါ်မှာတော့ စိုးရိမ်ပိုကာ ဆုံးမစကား
ခြေနေသည်။

“မေမေ ပြောတာ နားလည်တယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“အေး မေမေလည်း ဒီမှာ ကြာဦးမယ် သမီး”

“ဟင် မေမေ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

ဝေး စိုးရိမ်သံလေးနှင့် မေးမိသည်။ မေမေ ရှိနေတာက
အတွက် ပိုကောင်းတာ မေမေ မသိရှာတော့ အခက်။

“ဒီကအမျိုးတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာ ကြာပြီလေ သမီး
မေမေကို လွှမ်းနေတာလား၊ နေတတ်အောင်ကြီးစားပါ သမီးရယ်၊
မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျ သမီးတို့ပဲ ကျန်ခဲ့ရမှာလေ၊ သားတွေ သမီး
မိသားစုတဝလေးကို သမီး ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ၊ မေမေလည်း မ

မြေးလေးချီချင်သေးတယ်ကွယ်”

မေမေစကားကြောင့် ဝေး မျက်နှာနွေးခနဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ
ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ နာသည်။ မေမေ မျှော်လင့်သည့်ဘဝမျိုးဆိုတာ...။

“ကဲ ဒါပဲနော် သမီး၊ မေမေ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်မယ်၊
ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်၊ သားကိုလည်း ဂရုစိုက် ဒါပဲ သမီး”

မေမေ ဖုန်းချသွားတော့ ဝေး ဝိုင်တွေတွေလေး ရပ်လို့နေမိခဲ့။
မေမေ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေသည်လား။ ဝေးမှာတော့...။

ကိုကိုရဲ့ အမုန်းတွေနဲ့ ဥပေက္ခာတရားတွေကို ဝေး ရင်ဆိုင်
နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ် မေမေ။

ဝေးကို ကိုကို မုန်းနေရင်တောင် ဝေးအနားမှာ ကိုကို ရှိနေ
ပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့တင် ဝေး ကျေနပ်မှာပါ။

ဝေး ယုံတယ် ကိုကိုရယ်။ ဝေးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
ကြောင့် ကိုကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလည်း ဝေး ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့။

တော့

“အဲဒါ ဘယ်သူချက်တာ ထင်လဲ၊ မင်းမိန်းမ ဝေးလေး ချက်တာ”

“ဟင်”

လှမ်းလက်စ ကိုကိုလက်တွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာ ပြန်ရုပ်သိမ်း သွားခဲ့၏။ ဝေးကို မယုံသကာမျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် မင်းမိန်းမ ဝေးလေး လက်ရာလေ၊ ဝေး ဟင်း ချက်နည်းတွေ သင်နေတာ ကြာပြီ၊ ဝေးက သင်လွယ်တော့ နောက်ပိုင်း ဆို ဒေါ်လေးဆုံတောင် ထမင်းချက်ရာထူးပြုတ်မယ် ထင်ရဲ့ အဟင်း ဟင်း”

အခန်း (၃၃)

“မောင်မင်းမူ အဲဒီ ပုစွန်ဟင်း မြည်းကြည့်စမ်းပါကွယ်”
ဒေါ်ဆုံက ပြောရင်း ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင်ကို ကိုကိုပန်းကန် ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဘာလို့လဲ ဒေါ်ဆုံ”

“စားကြည့်စမ်းပါ၊ ထူးခြားတဲ့အရသာ တွေ့ရမယ်”
ဒေါ်ဆုံ ပြုံးပြီး ပြောတော့ ကိုကို ပုစွန်ထုပ်ကို ဖွဲကာ တစ်ခွန်း စားသည်။ ဝေး ကိုကိုကို ရင်တထိတ်ထိတ် ငေးကြည့်မိ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ စားကောင်းလား မောင်မင်းမူ”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဆုံရဲ့”

ပြောရင်း ပုစွန်ထုပ်ဟင်းခွက်ဆီ ကိုကို ခပ်ယူဖို့ လက်လှမ်း

ဒေါ်လေးဆုံ ရယ်ရယ်မောမောလေး ပြောကာ ဘောစင်လေးမှာ ခန်းကန်တွေ သွားဆေးနေ၏။ ကိုကိုက ပုစွန်ထုပ်ဟင်းပန်းကန်ဆီ လက် လှမ်းတော့ဘဲ ကြိုက်သားဟင်းနဲ့ပဲ စားကာ လက်စသပ်သည်။

ဝေး ရင်ထဲမှာ တကယ် မကောင်းပါ။

ဝေး ချက်တာကြောင့် ကိုကို တမင်မစားတော့တာပေါ့။ ကိုကို ရယ် အဲဒီလောက်အထိ ဝေးကို မုန်းနေခဲ့သလားဟင်။
စားသောက်ပြီးတော့ ကိုကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ လက်ပ်တော့ တစ်လုံးနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးနေသည်။

ဝေး ကိုကိုအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ကာ ဘမ်းလေးထဲ ထည့်ယူခဲ့သည်။

“ဟင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကို သောက်ဖို့ ကော်ဖီပါ”

“ငါ မသောက်ဘူး လွမ်းအဝေး၊ မင်း ပြန်ယူသွား၊ ဒီမှာ မင်းကို တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ်၊ မင်းချက်တဲ့ ဘာဟင်းမှ ငါမစားဘူး၊ ငါ့ကို မင်း ဂရုစိုက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ရှင်းတယ်နော်”

ဝေး မျက်ရည်လေး ဝဲမိတဲ့အထိ ကိုကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုက လက်ဝဲတော့ကို ဝှန်းခနဲ ပိတ်ကာ အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဝေး တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ မတ်တပ်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိုကို မသောက်ဘဲ ထားရစ်ခဲ့သော ကော်ဖီခွက်လေးက အငွေ့တွေ ဝေနေဆဲ။

ဝေး အိပ်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့တော့ ကပ်လျက်အခန်းတံခါးက စေ့ပိတ်ထားသည်။ ကိုကို အိပ်သွားပြီ ထင်သည်။

ဝေး အခန်းလေးထဲကိုပဲ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ ဝေးကို ဆီးကြိုနေသည်က ဝေးနဲ့ကိုကိုတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီး ဖြစ်သည်။

ကိုကိုနှင့်ဝေး ဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်စက်ဖြစ်ခဲ့တာ သုံးရက်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ် နှစ်ယောက်စလုံး မထိုင်မထိဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

မေမေ မရှိတော့ ကိုကို အခန်းပြောင်း အိပ်သည်။ ကိုကို မရှိသည့် အခန်းထဲမှာ ဝေး တစ်ယောက်တည်း ခုတင်ကြီးပေါ် မအိပ်

ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကြမ်းပြင်မှာပဲ ဝေး အိပ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ကိုကိုနဲ့ဝေးအတွက် မင်္ဂလာနေ့ရက်ဆိုတာက ဘယ်တော့မှ

ရှိလာမှာ မဟုတ်ဟု ဝေး သိထားသည်။

ကိုကိုရယ် အမှန်းတွေ ပြေပါလို့ ဝေး ဆုတောင်းနေတာ ညစဉ် တိုင်းပါ ကိုကိုရယ်။

အခန်း (၃၄)

“လွမ်းအဝေး”

အခန်းထဲ ဝေး ဝင်မလျှင်တုန်းရှိသေးသည်။ တစ်ဖက် အခန်းက တံခါးပွင့်လာပြီး ကိုကို ခေါ်တာမို့ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိ၏။

ဒီနေ့ အလုပ်နားရက် တနင်္ဂနွေမို့ ကိုကို အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်။ ဝေး ရေခဲချိုးပြီး ကော်ဖီပိုင်းအတွက် ပြင်ဆင်ပေးပြီးသည်အထိ ကိုကို အိပ်ရာက မထသေးပါ။

ကိုကို ကြိုက်သော နန်းကြီးသုပ်တွေ စီစဉ်ပေးပြီး ဝေး အခန်းထဲမှာပဲ တမင်ပြန်နေပေးဖို့ ပြန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဝေး ခြေ ဝေးလက်နှင့် ထိတာကိုင်တာကို ကိုကို မစားဘူးဆိုတာကြောင့် ဝေး ရှောင်ပေးခြင်းပါပဲ။

“ဒီညနေ ခြောက်နာရီ မင်း ကိုယ်နဲ့ညှော်ခွဲတစ်ခု လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေရဲ့ပွဲခွဲ မင်းလိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဟင်”

ဝေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသည်အထိ အံ့ဩသွားမိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်သွားလျှင်တောင် မခေါ်တတ်သည့် ကိုကို ညှော်ခွဲကို ခေါ်သည်ဆိုတော့ ဝေး ဝမ်းသာသွားမိတာ ပြောမပြတ်တတ်ပါ။

ကိုကိုကတော့ ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ ရေချိုးဖို့ ထွက်သွားသည်။

ဝေး ဝမ်းသာစိတ်လေးနှင့် အခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ မင်္ဂလာခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ် ပစ်လဲပစ်မိတော့မလို့။ ပြီးမှ သတိရကာ ဝေး တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုကော ဝေးပါ မထီ မထိုင်ဘူးသေးသော ခုတင်ကြီးကို ဝေး သည်အတိုင်းပဲ ထားချင်သည်။ မနက်တိုင်း သေသေသပ်သပ် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးရုံကလွဲလို့ ဝေးတောင် မအိပ်ပါ။

ခုတင်အောက်မှာပဲ ဝေး အိပ်ရာခင်းချကာ အိပ်တတ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

အခုတော့ ကိုကို ညှော်ခွဲခေါ်တာမို့ ဝေး အပျော်လွန်ကာ ခုတင်ကြီးပေါ် လဲပစ်မိတော့မလို့။

ကိုကို ခေါ်တာ ညနေခြောက်နာရီဆိုပေမယ့် ဝေး အခုကတည်းက စိတ်တွေလောနေမိသည်။ တကယ်ဆို ကိုကိုသည် ဝေးကို ဥပေက္ခာပြုထားတာ ကြားပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ အံ့ဩစရာတောင် ကောင်းသည်။ ဝေး တစ်နေ့လုံး ပျော်နေတာ ဒေါ်ဆုံတောင် ရိပ်မိသည်။

“ဝေးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ တစ်ယောက်တည်း တပြုံးပြုံးနဲ့

“အဟင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ဆုံရဲ့ အဟင်း”

“သိတယ် သိတယ် မောင်မင်းမူ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘဲ အိမ်မှာရှိနေလို့ ပျော်နေတာ မဟုတ်လား ကဲ ဒီညနေ ဝေးလေး ဘာဟင်း စားချင်လဲ ပြောပါဦး”

“ဒီညနေ ဝေးတို့အတွက် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဧည့်ခံဖို့ ကို လိုက်သွားမလို့”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဆုံရဲ့ ကိုကို ခေါ်တာလေ”

“အေး အေး ဒါဆို ဘာမှထပ်မချက်တော့ဘူး၊ မနက်က ကျန်တဲ့ဟင်းက ဒေါ်ဆုံနဲ့ ဦးဒီပါအတွက် လောက်ငပါတယ်”

ဝေး နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ခြောက်နာရီသွားရမည့် ဧည့်ခံဖို့ အတွက် ညနေ လေးနာရီကတည်းက ရေမှူးချိုးသည်။ ပြီးတော့ အခန်း ထဲဝင်ကာ မထိုင်ဖြစ်တာ ကြာသော အလှပြင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ ပြင်ဆင်နေ မိသည်။

မညှပ်ဖြစ်တာ ကြာပြီမို့ ဝေးရဲ့ ဂုတ်ဝဲဆံတိုလေးတောင် ပန်း သာသာအထိ ရှည်နေပြီ။

နညက်ညက် မျက်နှာလေးကို ပြေပြေလေးပဲ ပြင်ဆင်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဝတ်စုံလေးကို ရွေးရတာ ဦးနှောက်တော့ စားသည်။ ကိုကိုက ဘာအရောင်ဝတ်မှန်း မသိ။

မေးလိုလည်း မဖြစ်တော့ ဝေး သင့်တော်မည့်ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်၏။

အနက်ရောင် ဇာအထူအသားပေါ်မှာ ငွေချည်မျှင်လေးတွေ ပြုပြီးလက်လက် ပါသော ကိုယ်ကြင်ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ဝေး ရွေးချယ်လို င် ခဲ့သည်။ ဆံပင်ကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားကာ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ပန်းရောင် နှုတ်ဖျော့လေးပဲ ဆိုး၏။

လက်ကိုင်အိတ်လေးက အနက်ရောင်၊ ဒေါက်မြင့်မိနပ်ချွန်လေး၊ တလည်း အနက်နှင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုတော့ စိန်နှင့်ပလက်တီနမ် တွေကိုပဲ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ဝေး စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ခြောက်နာရီထိုးဖို့ နာရီ ဘက်တောင် လိုသေးသည်။ အခန်းလေးထဲမှာပဲ ဂုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ ဘိုကို အခေါ်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ခြောက်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်လောက်အလိုမှာ ကိုကို အခန်း ထဲခေါ်ကို ခေါ်က်သည်။ ဝေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေး ထိုက်မိ၏။

ဝေး မျက်ဝန်းတွေက အနက်ရောင်၊ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ နှင့် ခန့်ညားစွာ ချောမောနေသော ကိုကိုကို အံ့ဩစွာ ကြည့်မိ၏။ ဧည့်စမ်း တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ကိုကို အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်မှာ မသိပါ ဆဲ ဝေး ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ထားတာက ကိုကိုနှင့်လိုက်ဖက်နေတာ ထူးဆန်း မိသည်။

ဝေး အံ့ဩနေသလို ကိုကိုလည်း ဝေးကို မင်သက်စွာ ကြည့်နေတာ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားခဲ့သည်။

“သွားတော့မှာလား ကိုကို”

“အင်း အဲ သွားကြမယ်”

ဝေး စကားကြားမှ ကိုကို တအံ့တဩ မျက်ဝန်းတွေကို ရှေ့လွှဲပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ မြင့်မြင့်မားမား ကိုကို အဖေအမောင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ဝေး နောက်က လိုက်ခဲ့၏။

“သွားကြတော့မှာလား ဟယ် လိုက်ဖက်လိုက်စိတ်က ကြည့်မိရင် ညှစ်ပွဲမှာ သားနဲ့သမီးက တကယ်ပိုင်းငေးကြတော့မှာ သေချာတယ်”

ဒေါ်ဆုံက ဝေးကိုကြည့်ကာ ချီးကျူးစကားဆိုသည်။ ဒေါ်ဆုံကို နှုတ်ဆက်ကာ ဆင်ဝင်အောက်က ပရာဒိုကားဘေးတံခါးက ထွက်လိုက်သည်။

ကိုကိုနှင့်အတူ ပထမဆုံး ယှဉ်တွဲတက်ခွင့်ရသော ဧည့်သည်လေးမှာ ဝေး စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိတာ အမှန်။

ကိုကိုလည်း ဝေးလိုပဲ ရင်တွေ့ရန်နေသည်လား။ ကိုကို့ရဲ့ မျက်စိကတော့ တည်ကြည်လွန်းနေခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃၅)

သူ တကယ်ပဲ အံ့ဩမင်သက်သွားခဲ့တာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံက သူနှင့်လိုက်ဖက်ညီလွန်းနေတာ ယုံတောင် မယုံမိပါ။

ဧည့်ခံပွဲ အတူသွားဖို့ ပြောထားပြီးမှ နစ်ယောက် ပြင်ဆင်ဝတ်ဆင်ထားတာက လွဲချော်နေလျှင် လူတွေ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မှာ သူ စိုးနေမိ၏။

တကယ်ဆို ဒီပွဲက အရေးကြီးသည်။ ဧည့်ခံပွဲရှင် ဦးမြတ်မင်းဆင်က စီးပွားရေးလောကရဲ့ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ လောသက်တမ်း ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် ဧည့်ခံပွဲမှာ လာကြမည့်သူတွေက ငွားရေးလောကက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်၏။

သူ့အတွက် အရေးကြီးတာက ဦးမြတ်မင်းမောင်နှင့် ရှယ်ယာ ဆုပွဲမည့် လုပ်ငန်းတွေရှိသည်။

“မောင်ပင်းမူ မင်းမဟေသီပါ ဦးတို့ ဧည့်ခံပွဲကျ ခေါ်ခဲ့ဖူး”

မြင်တွေ့ရင်းနီးထားချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

သူ ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဝေးကို မဖြစ်မနေ ခေါ်ခဲ့ရသလို ဝေးနဲ့သူ ဘယ်လို အခြေအနေတွေပဲရှိရှိ ဒီပွဲမှာတော့ ဝေးကို ပွဲပေးပေးရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဝေး ဒီပွဲက ကိုယ့်ရဲ့ အရေးကြီးပါတာနော်၊ မင်္ဂလာနဲ့အတူတူပဲ ငါးနှစ်မြောက် ဧည့်ခံပွဲနော်၊ သူနဲ့ကိုယ် လုပ်ငန်းပိုင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ကျေးဇူးပြုပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ခံပေးအထူးသဖြင့် ကိုယ်နဲ့မင်းကို လိုက်ဖက်ညီတဲ့သူတွေလို့ သူ ထင်ပါစေအောင် ကားပေါ်မှာပဲ ဝေးကို သူ ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြ၏။ ငေး ငေး လေးညီတ်ပြသည်။ မပြင်ဆင်ဘဲနှင့်တောင် လှသော ဝေးသည် ပြင်ဆင်လိုက်တော့ ငေးလောက်အောင် လှနေသည်။

ဝေး အလှကို သူ ထပ်ပြီး ငေးမကြည့်မိအောင် အတော်ပဲ သတိထားနေခဲ့ရသည်။

ဧည့်ခံပွဲထဲ သူနှင့်ဝေး တွဲဝင်လာတော့ အားလုံးရဲ့ အကြည့် တစ်ဖက်တော့ မျောလွင့်ငေးသွားခဲ့ကြသည်။

ဤဝင်းနုဖတ်နေသော မျက်နှာ၊ ကျော့ရှင်းထင်းနေသော ဟန်နှင့် အနက်ရောင် မင်းသမီးလေး လွမ်းအဝေး ကြောင့်ပဲဆို သူ သိပါသည်။ ဝေး အလှက အားလုံးကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည့် ငင်နိုင်စွမ်း၏။

“ဟိုင်း ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း မောင်မင်းမူ၊ ဒါ မင်းရဲ့ အသင်္ဘာပဲ။ တကယ် နတ်သမီးလေးပါလားကွ ဟား ဟား”

ဦးမြတ်မင်းမောင် အားပါးစာရ ချီးကျူးရင်း သူ့ကိုလက်ဆွဲ ဆက်ဆံ၏။ သူ့ဖုန်းကလည်း ဝေးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ချီးကျူး ဆုံး။

“လှလိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ မမတို့ ပွဲကို ကြွလာတာ အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဝေးကလည်း ကျေးဇူးတင်ဂုဏ်ယူပါတယ် မမ”

“နာမည်က လွမ်းအဝေး တဲ့လား၊ နာမည်ကော လူကော ဆိုတဲ့နေ့ကလေးကို မင်း ပိုင်ဆိုင်ရတာ အရမ်းကံကောင်းတယ် မောင် နော်”

ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ သူနှင့်ဝေး ဝင်ထိုင်တော့ မိတ်ဆွေတွေက လာ ဆက်ဆံကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဝေးနှင့်သူရဲ့ လိုက်ဖက်ညီမှုကို ပြော ဆုံးကြပါ။

သူ မျက်နှာပူနေပေမယ့် ဝေးကတော့ ပြုံးပြုံးလေး တုံ့ပြန်နှုတ် ဆက်ပေးနေ၏။ အခုထိ ဝေးရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက အဆင်ပြေချောမွေ့ နှစ်နေသည်။

“ဟိုင်း ညီ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟင် ကိုမိုးအဂ္ဂ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရသော ကိုမိုးအဂ္ဂကြောင့် သူ အံ့သြသွားမိ

သလို ဝေးကလည်း တအံ့တဩ ကြည့်ကာ

“ကိုအဂ္ဂ အမေရိကား သွားပြီဆို”

“ဟုတ်တယ် သွားဖြစ်တာပေါ့၊ ဟိုမှာ အကြာကြီး နေဖြစ်မယ် ထင်တာ၊ တစ်လလောက်ပဲ ကြာလိုက်တယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက် လာတာလေ၊ ကိုယ် မြန်မာပြည်ကို ခွဲမရလို့”

ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အနိုး မကျဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားတွေက မိုးမှရိုးသားရဲ့လား။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဝေးနွဲ့ကိုမိုးအဂ္ဂ စကားတွေ ပြောနေတာ ကို သူ့စိတ်မှာ ဝန်တိုသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဝေးကို ဥပေက္ခာပြုထားရုံ သောစိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ မသိ။

ညွှတ်ခွဲမှာ ဆက်နေချင်သေးပေမယ့် သူတို့ ဝိုင်းမှာ ရှိနေသေး ကိုမိုးအဂ္ဂကြောင့် ပြန်ဖို့ ကြံစည်မိ၏။

“ဝေး ပြန်ကြရအောင်၊ ကိုမိုးအဂ္ဂ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ဪ ညီတို့ ပြန်တော့မလို့လား အိုကေ ညီ ကိုကြီးမြတ်တဲ့ ကိုယ့်အရင်းနှီးဆုံး ပါတနာပါ။ ညီနဲ့သူတို့ လုပ်ငန်းရှယ်ယာကိစ္စတွေ ကိုယ့်ကို တိုင်ပင်တယ်၊ ကိုယ်တောင် ညီ အရည်အချင်းကို အကြောင်း အာမခံပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူး အစ်ကို”

“ကဲ သွားကြတော့ကွာ၊ ကိုယ် အားတဲ့ရက်တော့ လာလည် ဖြစ်ဦးမှာပါ”

စကားစကျံထွက်လာတော့ သူ ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်ဆိတ် နေလိုက်သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝေး နှုတ်ဆိတ်နေပေမယ့် သူ ဝေးကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲကကြည့်ကာ အလိုလို စိတ်တိုနေ၏။

ဝေး နုနုညက်ညက်လေး လှပနေတာကို သူ ကြည့်နူးနေခဲ့သမျှ အဂ္ဂကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရတာ အမှန်။

ဒီလူ ဘာစာရင်းတွေ ရှုပ်လာဦးမှာလဲ။

အခန်း (၃၆)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲလာတာ သူ ကိုယ် တိုင်တောင် သတိမထားမိခဲ့ပါ။

ကိုမိုးအဂ္ဂဆိုသည့်လူ သူမရှိတုန်း အိမ်ကိုလာလည်မှာ စိတ်က အလိုလို စိုးရိမ်နေသည်။ မလာပါနဲ့လို့ တားမြစ်လို့လည်း မကောင်းပါ။

ပြီးတော့ ဝေးကို သူက ချစ်ခဲ့ဖူးသူ။ ဝေးကို ဘယ်လောက်ချစ် သည်ဆိုတာတောင် သူ့ကို ဝန်ခံပြောပြခဲ့သူ။ အခုလည်း ဝေးနှင့်သူ အခြေအနေက...။

တွေးရင်း သူ စိတ်တွေမငြိမ်ချင်တော့ပါ။ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် ကြည့်မိသည်။ ဖုန်းလာကိုင်တာက ဒေါ်ဆုံ။

“ဒေါ်ဆုံ ဝေး ရှိသလား”

“ရှိတယ် သား၊ ခြံထဲမှာရှိတယ် ခေါ်ပေးရမလား”

“မခေါ်ပါနဲ့ အိမ်ကို ဘယ်သူလာသေးလဲ၊ ဧည့်သည်လာသေး သလား၊ သိချင်လို့ မေးတာပါ”

“ဟင့်အင်း ဘယ်သူမှ မလာဘူးကွဲ့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ချိန်းထား လို့ပါ။ မလာရင်နေတော့ ချပြီ ဒေါ်ဆုံ”

ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဆိုဖာထိုင်ခုံ မှာကျောမှီထိုင်ချရင်း အာရုံထဲမှာ ကိုမိုးအဂ္ဂ မျက်နှာကို မြင်မိသည်။

သူ စိုးရိမ်နေတာတွေက လွန်နေပြီလား။ ဒီလောက်အထိတောင် သူ့စိတ်တွေ ပူပန်နေတာ မဟုတ်သေးဟု ထင်၏။

တကယ်ဆို ဝေးနဲ့သူက ဘယ်တော့မှ ပတ်သက် ဆက်နွယ်လာ ညီဟု သူ မထင်ထားခဲ့။ ကိုမိုးအဂ္ဂက ဆက်နွယ်လာသည်ဆိုလည်း သူ့ဘက်က ကြည်သာစွာ လွှဲပေးလိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

ဘာလို့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲနေတာလဲ။ စိတ်တွေက ညစ်ညူးလျက် အလုပ်ထဲမှာ အာရုံမဝင်စားနိုင်ခဲ့။

ညနေစောစော အလုပ်က ပြန်ဖြစ်သည်။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးဒီပါကို တီးတိုးပေးမိသေး၏။

“ဘယ်သူ အိမ်လာသေးလဲ ဦးဒီပါ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး မောင်မင်းသူ”

“ဪ ဟုတ်လား ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ”

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ သူ မောင်းဝင်ခဲ့တော့ နိုင်ဆိုင်ရုံ

နံဘေးမှာ ရပ်ငေးကြည့်နေသော ဝေးကို မြင်သည်။

အဖြူရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ဝေး အလှက ဖူးပွင့်နေသော ပန်းတွေနှင့်အပြိုင် လှပနေ၏။

ဒါပေမဲ့ သူ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလွှဲပစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့၏။

“ဟော မောင်မင်းသူ စောသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဆုံ အလုပ်ပါးလို့ ပြန်လာတာပါ”

“အေး စောစောကပဲ မဝါဆီက ဖုန်းလုံ့နုသားတယ်၊ သမီးလေးနဲ့ စကားပြောကြတယ်၊ မင်းကိုလည်း မေးနေသေးတယ်”

မေမေဆီက ဖုန်းလောသည်ဆိုတာကြောင့် သူ သတိရသွားမိ၏။ ဘာလိုလိုနဲ့ မေမေတောင် မော်လမြိုင်မှာ ပျော်နေတာ တစ်လကျော်ပြီ။

“မေမေ တခြားတာမှာသေးလဲ ဒေါ်ဆုံ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်တဲ့လဲ”

“အဟင်း မင်းနဲ့ဝေးလေးတို့ သူ့အတွက် ပြေးလေးမွှေးပေးချိန်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ဟာ ဒေါ်ဆုံကလည်း”

“အဟင်း ဟင်း မဝါက တကယ် ပြေးချီချင်နေတာ၊ အခုတောင် ဟိုကတူ တူမတွေရဲ့ ကလေးတွေထိန်းရင်း ပျော်နေတာတဲ့၊ ကဲ ရေခိုးချိုးလိုက်ဦး ဒီနေ့ မင်းစားဖို့တဲ့ သမီးက ငါ့မြင်းဆီပြန် ချက်ထားတာ အဟင်း တစ်မနက်လုံး မီးဖိုထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ လင်တော်မောင်

အတွက်တဲ့လေ”

ဒေါ်ဆုံ စကားကြောင့် သူ မျက်နှာကြီး ထူပန်းပြန်းကာ ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်ခဲ့သည်။

ဝေး ထမင်းဟင်းတွေတောင် ချက်ပြုတ်တတ်နေတာ သူ သိထားတာ ကြားပြီ။ ဝေး လက်ရာက ကောင်းမည်ဟု သူ မထင်ခဲ့မိပေမယ့် ဝေးက ဒေါ်ဆုံလက်ရာအတိုင်း ချက်နိုင်သည်။

ဝေးကိုယ်တိုင် မီးဖိုထဲဝင် ချက်ပြုတ်တာကိုတော့ သူ အံ့သြမိ၏။ သူ မကြိုက်ဘူး ပြောထား၍ ဝေးက သူ စားနေလျှင် ထမင်းဝိုင်းကို တောင် မလာရှာပါ။

ဝေး ဒီလောက်အထိ ပြောင်းလဲသွားမည် သူ မထင်မိပါ။

ဝေး ပြောင်းလဲနေတာတော့ အထင်အရှား။ သူ့မှာသာ ဝေးနှင့် ဆုံတိုင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နေနေမိသည့်အဖြစ်။

တွေးရင်းနှင့် သူ့လုပ်ရပ်တွေက ဝေးကို အနိုင်ယူနေသလို ခြစ်နေပြီလားတောင် စဉ်းစားမိသည်။

ဝေးအပေါ် သူ့စိတ်တွေ တကယ်ပဲ မုန်းနေသည်လား။ သူ ဖန်ဆောင်ထားမိခြင်းလား။ ဆန်းစစ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

ဆရာရဲ့ချစ်ဇနီးလေးတို့တွေလည်း တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲပျော်ရွှင်ပါစေ”

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေက ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းပေးကြကော့သူ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ဝေးကို သတိရမိသည်။

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ခါးသီးဥပေက္ခာပြုပါစေ ဝေးက သူ့ကို မပုန်းခဲ့။ ထို့အတွက် ဝေးကို သူ စာနာသနားလာမိသည်။ ထိုထက်ဆိုရလျှင် ဝေးကို သူ ချစ်မိပြီလားတောင် မသိပါ။

တစ်ချိန်က သူ့နုလုံးသားကို ပိုင်စိုးခဲ့သေ ဝေကိုတော့ သူ့အာရုံထဲက ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။ တကယ်ဆို ဝေကိုသည် သူ့ကို နုလုံးသားနှင့် ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဟု တွေးမိ၏။

ဝေကို မျှော်လင့်တာ သူ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သော ဂုဏ်တွေဖြစ်တွေပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေ စဉ်းစားမိတော့ ဝေးကို နားလည်လာကာ သူ ခွင့်လွှတ်လာနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီညနေ ဝေးနှင့်အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားဖို့ သူ တွေးထားမိ၏။

ဝေးဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ထိုကိစ္စ ပြောလျှင်တော့ အံ့သြပျော်သွားမည်ဟု သူတွေးနေတုန်း ဖုန်းက ဝင်လာ၏။

သူ့ကိုယ်ပိုင် ဟန်းဖုန်းကမို့ ကောက်ယူကြည့်တော့ ဝေးဆီက ဆက်တာဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါမှ ဝေး ဖုန်းမဆက်ဖူးတာမို့ အံ့သြမိသေး၏။

“ကိုကို ဝေးပါ”

အခန်း (၃၇)

မေမေရဲ့အလုပ်တွေကို သူ စတင်တာဝန်ယူသည့် ခြောက်လပိုင်းကာလမှာပင် ကုမ္ပဏီရဲ့ ဝင်ငွေက သိသိသာသာ တိုးတက်လာတာ လချုပ်စာရင်းက သက်သေပြနေ၏။

သူ ဝမ်းသာစိတ်နှင့် ကိုယ့်ကြိုးစားအားထုတ်မှုအတွက် ပီတိဖြစ်နေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမနက်မှာပဲ ကုမ္ပဏီရဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို သူ အပိုဆုကြေးတွေ ပေးဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာရဲ့လုပ်ငန်းတွေ ဒီထက်တိုးတက်အောင်မြင်ပါစေ”

“ဟဲ့ စိမ်းရဲ့ နင့်ဆုတောင်းကြီးက မပြည့်စုံဘူး”

“ဟင် ဘာလိုလိုလဲဟ”

“လိုတယ် ဆရာလုပ်ငန်း အောင်မြင်ပါစေ၊ ပြီးတော့ ဆရာနဲ့

“အင်း ပြောလေ၊ ဝေး ဘာကိစ္စလဲ”

ဝေးကို အမျက်ပြေနေသော သူ့အသံတွေ ချိုချိုသာသာပဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟို ဝေး ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့ ဟိုလေ ဟို”

ဝေးအသံတွေ ထိတ်လန့်တုန်ဆုတ်နေတာမို့ သူ ပြုံးရင်း

“ပြောပါ ဝေးရဲ့၊ ပြောလေ”

“ဟို ဒီနေ့လယ်က ကိုအဂ္ဂ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင်”

“ဟို ကိုကိုနဲ့ဝေးကို ညစာဖိတ်ကျွေးချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ဒီညနေ ကိုကို စောစောပြန်ဖြစ်မလားဟင်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွား၏။ တကယ်ဆို ကိုမိုးအဂ္ဂ ဘာကြောင့် ဝေးနှင့် လာပတ်သက်နေတာလဲ။ ပတ်သက်စရာ မရှိပါ။ ဝေးနှင့်သူက လင်မယားတွေ ဖြစ်နေပြီ။

“ကိုကို ဝေး ပြောတာ ကြားလားဟင်”

“ကြားတယ် လွမ်းအဝေး၊ ကိုယ် ဒီည စောစောပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော ကိုမိုးအဂ္ဂဆီ မင်းပဲသွားပြီး ရှင်းပြလိုက်ပါ ဒါပဲ”

စကားအဆုံးမှာ သူ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်၏။ ရင်ထဲက ဒေါသ တွေကတော့ ဆူဝေနေဆဲ။ ဝေးနှင့်အတူ ညနေစာ စားမည့်အစီအစဉ် က မိုးအဂ္ဂကြောင့် အလိုလို ပျက်သွားခဲ့ပြီ။

“တောက်”

နှုတ်က ခုန်ထွက်သွားသည် ဒေါသက ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ် မိတာလဲ မသိပါ။

မိုးအဂ္ဂကိုလည်း စိတ်တိုသည်။ ဝေးကိုလည်း ဒေါသထွက်မိ သည်။ တကယ်ဆို ဝေး အစောကြီးကတည်းက ငြင်းလိုက်သင့်၏။ မိုး အဂ္ဂဆိုသည့် လူက ဝေးအချစ်ကို မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသူ။

ဒါကို သူလည်း သိလျက်နှင့် ဝေးလက်ခံလိုက်တာ ဘာသေဘာ လဲ။ သူ့ကိုရှေ့မှားထားပြီး သူတို့ အပြုံးတွေကို ထိုင်ကြည့်ခိုင်းချင်တဲ့ သဘောလား။

တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် တရိပ် ခိုင်တက်လာ၏။

ဝေး မင်း ငါ့ကို ပြန်တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။

တွဲမှိတ်ကာ ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။

ရွှေအိုရောင် ဘီယာတွေထဲမှာ ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့် ဝေး နှစ်ကိုယ်တူ
စားတွေ မောင်ဖွဲ့နေသည်။

အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်ကာ သူ ဘီယာကို တစ်ကျွက်တည်း
ဆာသောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဆရာ”

သူ့ကို တွဲထားရင်း ခေါ်နေသော မောင်စိုးအသံတွေက အဝေး
ကွာ ခေါ်နေသလိုလို၊ အသံတရားတို့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝေးကွာသွားခဲ့၏။

အခန်း (၃၈)

ဘီယာစတောရှင်ဆိုင်လေးထဲကို သူ ရောက်နေတာ ကြာပြီ
မသောက်စဖူး၊ သောက်ထားသော ဘီယာတန်ဖိုးကြောင့် လူက ရိဝေ
ပြီ။

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ မောင်စိုး အေ့”

“ရှစ်နာရီ ကျော်နေပြီ ဆရာ”

သူ့ကို စိတ်မချဘဲ လိုက်လာသော တပည့်လေး မောင်စိုး
ပြောသည်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ သူ့အတွက် ဝိုးရိမ်နေတာ အထင်အရှား

“ဆရာ တော်သင့်ပြီ၊ ဆရာ များနေပြီ”

“နီး ငါရတယ်၊ ငါ သောက်ချင်သေးတယ် အေ့”

စားပွဲပေါ်က ဘီယာခွက်ကို ကိုင်ပြီး သူ ကြည့်သည်။ အပြင်
အာရုံထဲမှာ ဘီယာခွက်တွေ အများကြီး၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ မျက်စိ

ဆင်ဝင်အောက်ကို ကားလေး ထိုးရပ်တော့မှ ဝေးနှင့်ဒေါ်ဆုံ
သောကပျော ထွက်ခဲ့မိကြ၏။

“ဟင် ကိုကို”

“ဆရာ အရမ်းများနေတယ် မမ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကား
ဆင်းပြန်ပို့တာ”

“အို ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်လေးရယ်”

“ရတယ် မမ၊ မမတို့ ဆရာ့ကို နိုင်ရဲ့လား”

“ရတယ် ရတယ်”

ဝေးနှင့်ဒေါ်ဆုံ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း တွဲလိုက်ကြ

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မမ”

“အေး နေဦး၊ မင်း တက္ကစီနဲ့ ပြန်၊ ဝိုက်ဆံပါရဲ့လား”

“ပါ ပါတယ် မမ၊ ရတယ် ခင်ဗျ”

ကိုကိုတပည့်လေး ပြန်သွားတော့ ဝေးနှင့်ဒေါ်ဆုံပဲ ကိုကိုထံ အိပ်ခန်းဆီ တွဲခေါ်ခဲ့ရ၏။

“ဝေးလေး အခန်းက ဟိုဘက်လေ”

ကိုကို အခန်းထဲ ဝေး တွဲပို့မိတော့မလို့။ ဒေါ်ဆုံ ပြောမှ ဝေး အခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ဆုံက ဝေးနဲ့ကိုကို အခန်းခွဲအိပ်ပြ တာမှ မသိပဲ။

ဝေး ပြင်ဆင်ပေးထားသော မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီးပေါ် ကိုကိုထံ တင်လိုက်ရသည်။ ကိုကိုပါးစပ်က ဗလုံးပထွေးနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိပါ။

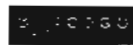
“အင်း မောင်မင်းမူ ဘယ်လိုဖြစ်လာလိမ့်၊ အဝတ်အစား တွေ လဲပေးလိုက်နော် သမီး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဆုံ”

ဒေါ်ဆုံ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်အထိ ဝေး ငေးငေးဆင် ခပ်နေမိဆဲ။ ကိုကိုက ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေရင်း

“ဝေး ဝေး မင်း ရက်စက်တယ်၊ ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ အေး”

အခုဆိုရင် ကိုကို ဝေးကို နာကျည်းနေဆဲလား။ ဝေး မျက်နှာ တွေ ဝေ့ဝဲလာသည်ကြားက ကိုကိုအဝတ်အစားတွေကို လဲပေးဖို့ ပြင်ဆင် လိုက်သည်။

ကိုကိုအင်္ကျီတွေကို ချွတ်ပေးပြီး စောင်တစ်ထည်နှင့် မြှုပ်ပေးကာ ဆောင်းဘီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အရက်မူးအောင် မသောက်တတ်သော ကိုကို ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ မူးနေခဲ့တာလဲ မသိပါ။

“အေး ဝေး ဝေး”

“ဟင် ကိုကို”

ကိုကိုနှုတ်က ခေါ်နေတာကို ဝေး အနားလေးကပ်ပြီး ဝိုက်ညှိ နင်း ထူးမိတော့

“မင်း ရက်စက်ထယ် အေး”

“အို ကိုကို”

ကိုကိုလက်တွေက ဝေး ပခုံးကို လှမ်းဆုပ်အကိုင်မှာ ဝေး ကိုကိုအပေါ် မှောက်ကျသွားခဲ့၏။

“ကို ကိုကို ဝေး”

ဝေး ဘာမှပြောဆိုခွင့် မသောအောင် ကိုကို လက်နှစ်ဖက်က ခိုင်းဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကိုကိုအနမ်းတွေက ကြမ်းတမ်းနွေးထွေး တဲ့ မျက်နှာပေါ် ကျလာသည်။

ဝေး ငြင်းပယ်ဖို့ အင်အားမရှိအောင် မိန်းမောနေခဲ့မိ၏။

ကိုကိုအနမ်းတွေက လည်တိုင်လေးတွေထိအထိ ကျူးကျော်လာ တဲ့ ဝေး ရင်ခုန်သံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကျဲကုန်၏။

ကိုကိုရဲ့အနမ်းတွေက ရှည်လျားသိမ်မွေ့လာသည်။ ဝေး

အသက်ရှူဖို့မေ့ကာ ရင်ခုန်သံတွေက ဆူဝေသွားခဲ့သည်အထိ။

“ကိုကိုရယ်”

ဝေး တောင်တစ်ခုပေါ်သော အနားတွေ၊ ကြင်နာမှုတွေ ကိုကို့ထံထဲ
ဝေး ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ခြင်းဟာ အိပ်မက်တစ်ခုတော့ မဟုတ်တာ ဝေး သိ
ပါသည်။

ကိုကိုရယ် ဝေး ကိုကိုကို သိပ်ချစ်လိုက်တာ။

အခန်း (၃၉)

“ဟင်”

သူ နီးတော့ ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ကြည့်ရှုနှင့် သူ့အခန်းမဟုတ်တာ ဈက်ချင်း သိသည်။ ဒါ ဝေး
အခန်း။

“ဟာ”

သူ ရောက်နေတာ သူ့နဲ့ဝေးရဲ့ မင်္ဂလာအခန်းကြီးထဲမှာ။ ခုတင်
ပေါ်မှာပဲ သူရှိနေကာ ဝေးကတော့ ခုတင်အောက် ကြမ်းပြင်မှာ ပုံပုံလေး
ဆွဲအိပ်နေ၏။

သူ ဘယ်လို ဒီအခန်းထဲ ရောက်ခဲ့တာလဲ။ အသိအာရုံတွေက
ပြန်ပမ်းဆုပ်လို့ မရပါ။ နောက်ဆုံး သိခဲ့တာ ဘီယာဆိုင်ထဲမှာ သူ မူး
သွားခဲ့၏။

ခြုံစောင်ကြီးကို ဖယ်လိုက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ခုတင်

အင်္ကျီရှည်ကြီး လဲပေးထား၏။ အခန်းထောင့်က အဝတ်တန်းပေါ်မှာ သူ့ရဲ့အင်္ကျီတွေ ရှိနေ၏။

သူ ညက တော်တော်မူးလာတာပဲ ဖြစ်မည်။

ခုထင်ပေါ်က အသာလျော့ဆင်းကာ သူ့အခန်းထဲက အသာလေး လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ စိမ်းချိုးလိုက်မှပဲ စိတ်ထဲ လန်းဆန်းသွားခဲ့သည်။

ကော်ဖီပိုင်းရောက်တော့ ဒေါ်ဆုံက သူ့ကို ဘလက်ကော်ဖီ တစ်ခွက် ဖျော်ပေးသည်။

“မောင်မင်းမူ ညက ဘာလို့ အရမ်းသောက်လာတာလဲ မင်း မေမေ သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ”

“ကျွန်တော် ညက အတော်မူးလာသလား ဟင်”

“မင်းတပည့်လေးပေတင် ကားခွဲပြန်ပို့ရတာလေး ဝေးနဲ့ဒေါ်ဆုံ မင်းကို အိပ်ခန်းထဲ လိုက်တွဲပို့ရတယ်”

ဒါကြောင့် သူ ဝေးအခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့တာဟု သိလိုက်သည်။

“သားရယ် ဒီလို စိတ်လွတ်ကုန်လွတ် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အခု မေမေမရှိတော့ ဒေါ်ဆုံက မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဒေါ်ဆုံ၊ သူငယ်ချစ်တွေနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံလို့ လွန်သွားတာပါ။ ကျွန်တော် မသောတော့ပါဘူး”

“အေးကွယ် သား ဆင်ခြင်နိုင်တာ ဒေါ်ဆုံ သိပါတယ်”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

ညက သူ ဝေးအခန်းထဲ ရောက်ခဲ့သည်။ သူ ရှိတာမို့ ဝေးကတောင်အောက်တောင် ဆင်းအိပ်သည်တဲ့လား။

သူ့ဘက်က စိမ်းပြတ်သလို ဝေးကလည်း စိမ်းပြတ်ပြသည့်ပင်တောပေါ့။

မနေ့ညက ဝေးနှင့်ကိုမိုးအဂ္ဂတို့ တွေ့ကြုံမှာ သေချာ၏။ ဝေးက ဘေးလုံးဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား မသိ။

သူ အနိုင်ယူနေတာတွေ ဝေး မခံနိုင်တော့တာကြောင့် ကိုမိုးအဂ္ဂကို ဖွင့်ပြောတာဖြစ်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေးနှင့်သူ ယတိပြတ် ရှင်းသင့်ပြီ။ ဝေးကိုလည်း သူ ဒုက္ခတွေ မပေးလိုတော့ပါ။ ဝေး လွတ်လပ်ရာ ရွေးချယ်စေချင်၏။

သူ ရုံးသွားခါနီးမှာ ဝေး အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ “တံခါးဖွင့်ထားပါတယ် ကိုကို”

သူ့တံခါးတွန်းဖွင့် ဝင်ခဲ့တော့ ဝေး နိုးနေပြီ။ ညဝတ်ဂါဝန် ခြုံလေးနှင့် ရပ်နေ၏။

“ဝေး ညက အဖြစ်အတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်” ဝေး သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲနေ၏။ သူ့ဒုက္ခတွေကို ဝေး ရွံရှာနေပြီလား။

“ဝေး မင်းကို ကိုယ် နှောင်ဖွဲ့မထားတော့ပါဘူး” “ဟင်”

“ဟုတ်တယ် အခန်းထဲမှာ ကိုယ် ကွာရှင်းစာချုပ် ထားခဲ့တယ် မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုမိုးအဂ္ဂကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုလည်း ကိုယ် ကျေပူ တယ်”

စကားအဆုံးမှာ သူ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဝေး ခေါ်သံကြားမည် လား စိတ်က မျှော်လင့်မိပေမယ့် ဝေးအသံကို မကြားပါ။

သူ့လို လူတစ်ယောက် အရိပ်အောက်မှာ ဝေး မပျော်နိုင်တာ သေချာနေပြီ။ ဝေးအတွက်တော့ သူမကို တကယ် မြတ်နိုးကြင်နာသော ကိုမိုးအဂ္ဂ ရင်ခွင်ကိုပဲ တမ်းတမှာ သေချာ၏။

ဝေးရယ်

မှားခဲ့တာ ကိုကိုပါ။ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့ကာမှ စွန့်လွှတ်လိုက် ရတော့မယ့်အဖြစ်က

ကိုကို သိပ်မှားခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ အချစ် တွေကို အမှန်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပါ။

မင်းကို ချစ်နေမိချိန်မှာပဲ ကိုကို စွန့်ခဲ့ရပြီ ဝေး။

အခန်း (၄၀)

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ညီ၊ မနေ့ညနေက မင်းတို့ မလာနိုင်ဘူး လို့ ဝေး ကိုယ်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ ကိုယ် ညစာကျွေးမယ့်အစီအစဉ် ပျက်သွား ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် မင်းကို လာတွေ့တာပါ”

သူ အံ့သြနေမိ၏။ ဒါဆို မနေ့က ဝေးနဲ့ကိုမိုးအဂ္ဂ မတွေ့ကြ ဘူးပေါ့။

“ကိုယ် ညီကို ခေါ်တာ ကေရီအကြောင်း ပြောချင်လို့” ကေရီ နာမည်ကြောင့် သူ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ခြင်း မဖြစ်တော့ ပေမယ့် နားထောင်ဖြစ်၏။

“ကေရီက မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ညီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သူက ကိုယ်နဲ့ဝေး ခင်မင်နေတာကို မကျေနပ်

လို့ မင်းကို တွဲခဲ့တာပဲ။ သူ ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း မိဘတွေအစီအစဉ်အတိုင်း သူ့ကို လက်ထပ်မယ် ထင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ် ငြင်းတော့ သူ ဘာလုပ်တယ် ထင်လဲ”

သူ ခေါင်းခါပြမိ၏။ ဝေးနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဧကရီအကြောင်း သူ မေ့ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“သူက ကိုယ့်ထက်သာတဲ့သူကို ယူပြမယ်တဲ့လေ၊ အခု ကိုယ်နဲ့ စီးပွားပြိုင်ဘက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ ယူတော့မယ်”

သူ အံ့သြသွားမိ၏။ ဧကရီသည် ဒီလောက်အထိတောင် အတ္တမာနတွေနှင့် ပြည့်နက်နေခဲ့သည်လား။ သူ့ကို ဧကရီ ချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ကိုမိုးအဂ္ဂ မခံချင်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းပေါ့။

“ညီ ကံကောင်းပါတယ်၊ ဝေးက ညီကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်”

“ခဏနေဦး ညီ၊ မင်းနဲ့ဝေး ကိစ္စကို ကိုယ် သိတယ်၊ ဝေး ပြောပြတော့ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဝေး မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မင်း ဝေးကို အထင်လွဲနေတာ ရှင်းပြချင်လို့ ကိုယ် ခေါ်ခဲ့တာ”

“ဟင်”

သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။ ဝေးကို သူက ကိုမိုးအဂ္ဂနှင့်ပဲ အထင်လွဲနေခဲ့၏။ အခု ကိုမိုးအဂ္ဂ ပြောမှပဲ သူ နားလည်တော့၏။

“ဝေး ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ ချစ်တဲ့သူကိုပဲ သူ လက်ထပ်မယ် တဲ့၊ ဝေး ညီကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ဝေး စိတ်ဓာတ်လေးက ဖြူစင်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ညီ ဝေးကို နားလည်လိုက်ပါ”

“ကျွန် ကျွန်တော် ဝေးကို အထင်လွဲခဲ့တယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ဝေးကို ကျွန်တော် ချစ်နေတာ ဝန်ခံပါတယ်”

“အိုကေ ညီ ဒါဆို မင်းတို့ကြားက အမုန်းတွေ ပြေငြိပေါ့”

ကိုမိုးအဂ္ဂ သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောတော့ သူ ကိုမိုးအဂ္ဂ လက်ကို ဆွဲကာနှုတ်ဆက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ညီ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဝေးကို တောင်းပန်မလို့၊ ကျွန်တော် ဝေးကို ဘယ်လောက် ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံမလို့”

ကိုမိုးအဂ္ဂ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ရှာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့လည်း ရပ်ငေးလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဘာ ဘာရယ် ဝေး မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်မင်းမူ၊ မင်း ထွက်သွားပြီး မကြာခင် သူ ငိုနေတာတွေ့လို့ ဒေါ်ဆုံ မေးတော့ မင်းပေးခဲ့တဲ့ ကွာရင်တစ်ချက်ကို

ပြပြီး သူ ဝိုတယ်”

“ဟာ ကျွန်တော် ဝေးကို အထင်လွဲပြီး ပေးခဲ့တာပါ”

“သူက တကယ်ထင်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားတာကိုး ဒီမှာ မောင်မင်း မှ မင်းမသိတာ ဒေါ်ဆုံ ပြောပြမယ်၊ မင်း ဝေးကို အထင်လွဲခဲ့တာ မင်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဝေး ခေါင်းညိတ်ခဲ့လို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီတုန်းက”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ဒေါ်ဆုံ သိပြီးပြီ၊ အဲဒီတုန်းက ဝေး ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ဘူး၊ ငြင်းခဲ့တာ၊ ငြင်းခဲ့တာမှ သူနဲ့မောင်မိုးအတူ ချစ်သူတွေလိုလို ပြောပြီး ငြင်းခဲ့လို့ မင်း မေမေ ရှောင်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ ရောက်ခဲ့တာ”

“ဟင်”

“ဝေးခမြာ သူ့ကြောင့် သူ့မိခင် ဆေးရုံရောက်တော့ အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါ မငြင်းခဲ့တော့တဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ”

“ဒါ ဒါတွေ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ”

“အင်း မင်း မသိလို့ ဝေးကို အထင်လွဲခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ အခု တော့ မင်း ဝေးကို စွန့်ပစ်မယ်ဆိုလည်း”

“ဟင့်အင်း ဝေးကို ကျွန်တော် မစွန့်နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်ဆုံ ခေါင်းကိုခါသည်။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဝေး မော်လမြိုင်က သူ့အမေဆီ သွားပြီ”

“ဗျာ”

သူ မင်္ဂလာကိစ္စ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရုပ်နေမိဆဲ။ ဝေး မေမေဆီ ထွက်သွားပြီတဲ့။ ဟင့်အင်း ဝေး မသွားရဘူး။ ကိုကိုကို ဝေး ခွဲမသွား ပါနဲ့။

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်တုန်း”

“ကျွန်တော် ဝေးဆီ လိုက်သွားမလို့”

သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားသော ဒေါ်ဆုံကို လှည့်ပြော တော့ ဒေါ်ဆုံ ရယ်သည်။

“ဟင် ဘာရယ်တာလဲ ဒေါ်ဆုံ”

“မင်း ဖြစ်သွားတာကို တွေ့လို့ ရယ်မိတာပါ။ ကဲ ကဲ ဝေးက မော်လမြိုင်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ ဒါဆို ဘယ်သွားတာလဲဟင်”

“ဘယ်မှ မသွားဘူး သူ့အခန်းထဲမှာ”

“ဟာ ဗျာ”

သူ ခြေလှမ်းတွေ ဝေးရိုရာ အခန်းလေးဆီ ပြေးခဲ့တော့ ဒေါ်ဆုံ ရယ်သံတွေက နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဝေး ဝေး ဝေးလေး”

သူ အော်ဟစ်ရင်း အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ဝေး မရှိပါ။

“ဟင်”

မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီးက ဒီအတိုင်း။ ခုတင်ခြေရင်း ကြမ်းပြင်က အိပ်ရာလေးက ဒီအတိုင်း ဝေး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

“ဝေး”

သူ အခန်းအပြင် ပြန်ထွက်ဖို့ အလှည့်မှာ ရယ်သံလေး ကြား ဖူး၏။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဟင်”

လှည့်ကြည့်တော့ ဝေး မင်္ဂလာခုတင်ကြီးအကွယ်မှာ ပုန်းနေတာ တွေ့၏။ တော်တော်နောက်တဲ့ ကောင်မလေး။

သူ ဝေးရှိရာကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး လှမ်းခဲ့ရင်း

“ဝေး တော်တော်နောက်တယ်ကွာ”

“ကိုကိုလည်း တော်တော် ရက်စက်ခဲ့တာပဲ”

ဝေး ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ ဝေး ခန္ဓာကိုယ် လေးကို တင်းတင်းလေး ဖက်ပစ်လိုက်၏။

“အိုး”

“ဆောရီးကွာ ဝေး အဝေကို ထွက်သွားမှာစိုးလို့”

“ကိုကိုက မောင်းထုတ်တာကိုး”

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ဝေးရယ်”

“ဟင်အင်း မတောင်းပန်နဲ့ ကိုကို မောင်းထုတ်လည်း ဝေးက ဘယ်မှမသွားဘူး ကိုကိုအနားမှာပဲ နေမှာ”

“ဝေးရယ်”

ချစ်စရာနှုတ်ခမ်းလေးကို သူ နမ်းဖို့ ကြိုးစားတော့ ဝေး သူ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းသည်။

လူက ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ခုတင်ကြီးပေါ် ပြိုလဲကျတော့ ဝေးကို ဖက်ထားသော သူ့လက်တွေက ဝေးကိုပါ အပါခေါ်သွား၏။

“အို ကိုကို”

ထိတ်လန့်သွားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အနမ်းရွေးရွေးလေး တွေနှင့် သူ ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ဝေး မျက်ဝန်းလေးတွေ မှေးဆင်းကာ သူ့အနမ်းတွေကို ငြိမ် သက်စွာ ခံယူနေသည်။

ရင်ခုန်သံတွေက အခန်းထဲမှာ စည်းချက်ညီလို့ ချစ်တတ်သွား တွေ့ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ငုံ့လင့်နေသော မင်္ဂလာအခန်းလေးက အခုတော့

၂၂

၁၆

ဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။

ရင်ခုန်ခြင်းမှာ ကြင်နာခြင်းတွေက သင်းပျံ့လို့...။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

သျှိုး

